

JOHDANTO

Luukas, Eusebiuksen mukaan kotoisin Antiokiasta, oli Paavalin pitkäaikainen työtoveri. Apostoli puhui hänestä ”rakkaana lääkärinä” (Kol.4:14) ja ”työtoverinaan” (Filem.24). Häneltä on Uudessa Testamentissa kaksi kirjaa, evankeliumi ja Apostolien teot, jotka kumpikin on osoitettu ”arvoisalle Teofilukselle”. Apostolien teoissa hän osoittaa me-muotoa käyttämällä, missä kertomissaan tapauksissa hän oli mukana. Hän liittyi Paavalin seuraan v. 49 Troaassa, joka oli Egeanmeren tärkeä satamakaupunki Vähän Aasian luoteisrannikolla (muinaisen Troian lähellä). Paavali näki siellä yöllä näyssä makedonialaisen miehen, joka sanoi hänelle: ”Tule yli Makedoniaan ja auta meitä” (Ap.t.16:9). Luukas jatkaa: ”Kun hän oli nähnyt sen näyn, niin me kohta hankkiuduimme lähtemään Makedoniaan.” Luukas meni Paavalin kanssa Filippiin, jonne hän jäi, kun apostoli lähti sieltä Tessalonikaan (Ap.t.17:1). Muutamia vuosia myöhemmin (v. 57) Luukas matkusti Filippistä Paavalin kanssa Jerusalemiin (Ap.t.20:5-21:17). Hän oleskeli ilmeisesti Palestiinassa koko sen noin kahden vuoden ajan (w. 57-59), minkä Paavali oli vankina Kesareassa Välimeren rannalla. Kun apostolia v. 59 lähdettiin viemään vankina Roomaan, Luukas lähti mukaan: ”me astuimme laivaan” (Ap.t.27:2).

Etesossa v. 55 laatimassaan 1. Korinttolaiskirjeessä Paavali sanoi (15:6), että niistä enemmästä kuin 500 veljestä, joille Jeesus oli ylösnoustuaan ilmestynyt yhtäikaa, useimmat olivat vielä elossa. Samoin oli ilmeisesti edelleen parin vuoden kuluttua (v. 57), kun Luukas alkoi noin kaksi vuotta kestäneen oleskelunsa Palestiinassa. Nähtävästi hän käytti tämän ajan evankeliuminsa alussa mainitsemaansa tietojen hankkimiseen ja sen laatimiseen. Hän käytti siihen toisaalta aiemmin laadittuja kirjallisia esityksiä ja toisaalta niiden antamia tietoja, ”jotka alusta asti olivat omin silmin nähneet ja olleet sanan palvelijoita” (1:2).

Luukkaan käyttämiin kirjallisiin lähteisiin näyttävät kuuluneen Markuksen evankeliumin ensimmäinen laitos sekä esitys Johannes Kastajan ja Jeesuksen syntymästä ja lapsuudesta, mikä on hänen evankeliuminsa kahtena alkulukuna. Siitä päätellen, että näiden lukujen kirjallinen tyyli poikkeaa evankeliumin muista osista, Luukas on ottanut sen sellaisena kuin se on ollut. Tämän evankeliumin laatimisen aikana Jerusalemin seurakunnan johtajana oli Jeesuksen velipuoli Jaakob. Todennäköisesti myös Jeesuksen äiti Maria oli siellä edelleen apostoli Johanneksen hoidossa. Mainittu syntymä- ja lapsuuskertomus on varmaankin laadittu miltei kokonaan Marian antamien tietojen nojalla, ollen siten ensikäden lähteeseen perustuva. Jerusalemissa ym. Palestiinassa oli myös satoja Jeesuksen alkuperäisiä opetuslapsia ja mukana olleita, joilta Luukas sai tietoja. Tämä evankeliumi perustuu siten mukana olleiden antamiin ensikäden tietoihin.

Luukas myös todennäköisesti tarkistutti kirjoittamansa tekstin apostoleilla ym. Tätä evankeliumia tuskin olisi saatu levittää ja käyttää ilman apostolien hyväksymistä ja valtuutusta. Tärkeä seikka oli lisäksi se, että Luukaskin kirjoitti Pyhän Hengen erityisessä johdossa. Hänen sanansa tässä evankeliumissa esitettyjen asiain varmasta luotettavuudesta (1:4) pitävät siten täysin paikkansa. Luukkaan evankeliumista laadittiin varmaankin Jerusalemissa jäljennöksiä ennen hänen lähtöään Paavalin kanssa Roomaan. Hän otti tietenkin mukaansa ainakin sen alkuperäiskappaleen ja Maltan rannikon haaksirikossa (Ap.t.27:41-28:1) teki voitavansa säilyttääkseen sen vahingoittumatta.

Palestiinassa ollessaan Luukas nähtävästi laati toistakin teostaan, Apostolien tekoja, antaen eri henkilöiden tarkistaa heitä koskevat kohdat. Enemmän kuin puolet siitä käsittelee Paavalia. Luukkaalla oli runsaasti aikaa laatia sitä yhteistoiminnassa tämän apostolin kanssa hänen parivuotisen Rooman-vankeutensa aikana. Paavalin viittaukset Luukkaaseen Kol.4:14 ja Filem.24 osoittavat hänen olleen sinä kautena pääkaupungissa ja läheisessä yhteydessä apostolin kanssa.

Luukas näyttää laatineen evankeliuminsa pääasiassa ei-juutalaisia varten. Hän kiinnittää siinä erityistä huomiota sellaisiin Jeesuksen sanoihin ja tekoihin, joista näkyy hänen armahtava rakkautensa syntisiin. Luukkaalle ovat olleet tärkeitä myös Jeesuksen rukoukset, hänen opetuksensa rukouksesta ja sanansa Pyhästä Hengestä, joka oli tuleva pian hänen taivaaseen astumisensa jälkeen.

Sisältö

Luvut 1-4

Johannes Kastajan syntymä, Jeesuksen syntymä, Johannes Kastajan toiminta, Jeesuksen kaste Jordanilla, Jeesuksen sukuluettelo, Jeesus Saatanan kiusattavana ja julkisen toiminnan alku Nasaretissa ja Kapernaumissa.

Luku 1:

Alkusanat, ilmoitus Sakariaalle Johannes Kastajan syntymästä, ilmoitus Marialle Jeesuksen syntymästä, Maria Elisabetin luona, Marian kiitosvirsi, Johannes Kastajan syntymä, Sakariaan kiitosvirsi

Luku 2:

Jeesuksen syntymä, enkelit ja paimenet, Jeesuksen ympärileikkaus, Simeon ja Hanna, takaisin Nasaretiin, Jeesus 12-vuotiaana temppelissä.

Luku 3:

Johannes Kastaja alkaa toimintansa, puhuu Kristuksesta ja joutuu vankilaan, Jeesuksen kaste, Jeesuksen sukuluettelo

Luku 4:

Jeesus Saatanan kiusattavana erämaassa, Jeesus Nasaretissa, Jeesus Kapernaumin synagogassa, Jeesus parantaa Pietarin anopin ja muita sairaita, Jeesus toimii Galileassa

Jeesuksella on kaikki valta maan päällä

Luvut 4 – 9

Erämaassa vietetyn jakson jälkeen Jeesus parantaa sairaita, aloittaa opetustyön, kutsuu 12 opetuslasta, ajaa ulos riivaajia ja herättää kuolleen ja hallitsee luontoa.

Luku 5: Jeesuksen saarna ja kalan saalis, Jeesus parantaa sairaita, Jeesus parantaa halvatun, Leevi/Matteuksen kutsuminen, Jeesus opettaa paastosta, paikkatilkusta ja leilistä.

Luku 6: Jeesus sapatin Herra, kaksitoista apostolia, Jeesuksen kenttäsaarna: autuaat ja tuomitut, rakastakaa vihollisianne, kultainen sääntö, sokeus – rikka ja malka, puu ja hedelmät, kaksi rakentajaa.

Luku 7: Sadanpäällikön palvelija, Nainin lesken poika, Johannes Kastaja ja Jeesus, Fariseus ja syntinen nainen.

Luku 8: Palvelevia naisia, kylväjävertaus, Sanan oikea kuuleminen, Jeesuksen omaiset, Jeesus tyynnyttää myrskyn, riivaajat sikalaumaan, Jairuksen tytär ja sairas nainen.

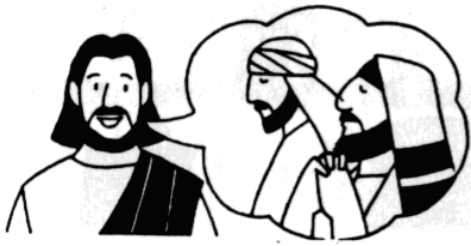
Luku 9: Jeesus lähettää apostolit, Herodes kysyy Jeesuksesta, apostolit palaavat, Jeesus ruokkiin 5000 miestä, Pietarin tunnustus, Jeesuksen tuleva kärsimys ja ylösnousemus, seuraajien risti, kirkastusvuorella, Jeesus karkottaa riivaajan, Jeesuksen kärsimystie, kuka on suurin? Vieras riivaajien karkottaja, matkalla Jerusalemiin, Jeesuksen seuraaminen.

Jeesus opettaa opetuslapsiaan

Luvut 10-19

Jeesus opettaa omilleen Jumalan rakkaudesta ja miten sitä rakkautta tulee osoittaa.

Luku 10: Jeesus lähettää 70 opetuslasta, voi-huudot kaupungeille, lähetettyjen paluu, itseviisaat ja lapsenmieliset, lainoppinut ja Jeesus, laupias samarialainen, Martha ja Maria.

Luku 11: Jeesus opettaa rukoilemaan, Jeesus ja Belsebub, saastaisen hengen paluu, Joonas ja Salomo, lamppu ja silmä, voi-huudot fariseuksille.

Luku 12: Fariseusten hapatus, oikea pelko, Kristuksen tunnustaminen, kavahtakaa ahneutta, Jumalan huolenpito, uskollinen ja uskon palvelija, tulta maan päälle, rauha ja riita, ajan arvioiminen.

Luku 13: Joko parannus tai kadotus, hedelmätön viinipuu, koukistuneen parantaminen, sinapinsiemen ja hapatus, ketkä pelastuvat? Tehtävä ja määränpää, "Jerusalem, Jerusalem!"

Luku 14: Parantaminen sapattina, ylpeys ja vaatimattomuus, suuret illalliset, Jeesus ensimmäiseksi, laske kustannukset.

Luku 15: Vertaus kadonneesta lampaasta, vertaus kadonneesta hopearahasta, tuhlaajapoika ja hänen veljensä.

Luku 16: Vertaus petollisesta taloudenhoitajasta, väärä ja oikea rikkaus, Jumalan valtakuntaan pääseminen, avioero ja toisen naiminen, rikas mies ja Lasarus.

Luku 17: Vietteleminen ja katumus, uskon lisäys, palvelija ja isäntä, kymmenen pitaalista, Jumalan valtakunnan tuleminen, Jeesuksen toinen tuleminen, aika ennen Kristuksen tuloa, uskovien ylös otto.

Luku 18: Kestävyys rukouksessa, fariseus ja publikaani, Jeesus siunaa lapsia, Jeesus ja rikas mies, Jeesuksen kärsimystie, sokea kerjäläinen.

Luku 19: Jeesus ja Sakkeus, uskotut maanet, Jeesus tulee Jerusalemiin, Jeesus itki, temppelin puhdistaminen

Jeesuksen kärsimys ja ylösnousemus Luvut 19 – 24

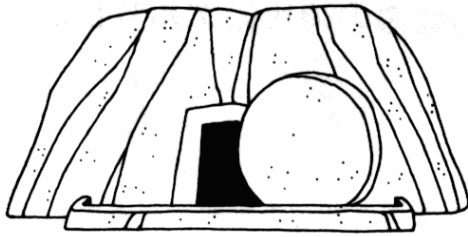
Luku 20: Jeesuksen valtuudet, viinitarhan vuokraajat, vero keisarille, kuolleiden ylösnousemus, Daavidin Poika ja Herra, varokaa kirjanoppineita.

Luku 21: Lesken ropo, temppelin hävitys, lopun merkkejä, Jerusalemin hävitys, Kristuksen tuleminen, valvokaa ja rukoilkaa.

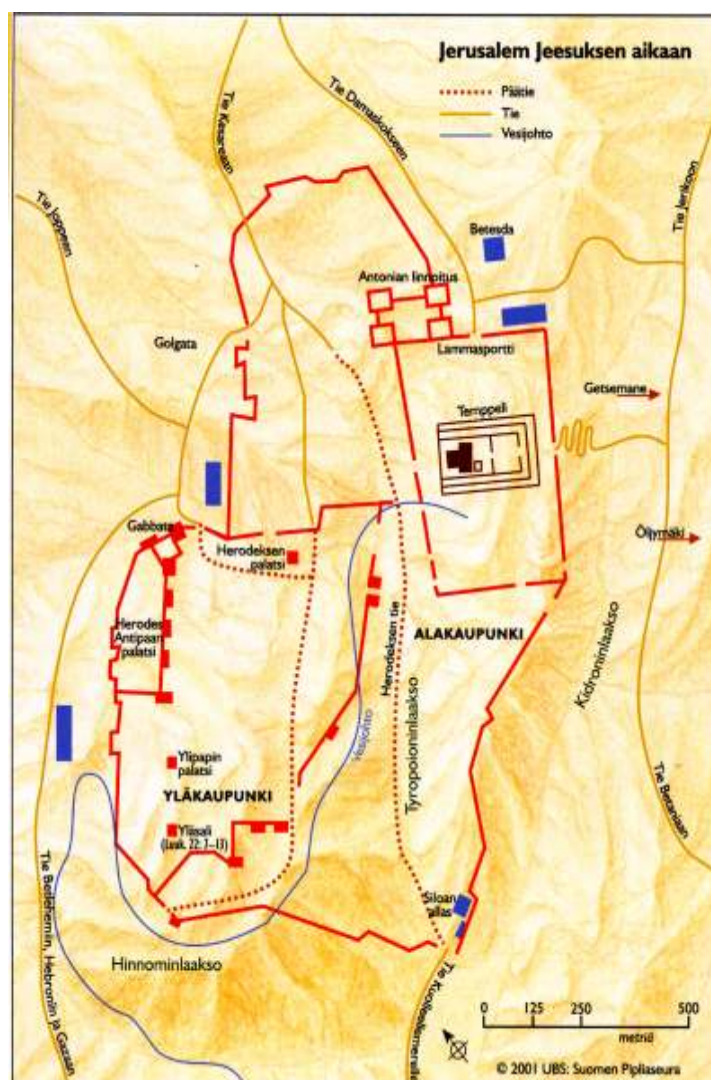

Luku 22: Juudas kavaltajana, pääsiäisateria ehtoollisen asettaminen, kavaltaja läsnä, kuka on suurin? Pietarin kieltämiset, mitä mukaan? Rukoustaistelu Getsemanessa, Jeesus vangitaan, Pietari kieltää Jeesuksen, Jeesusta pilkataan, suuren neuvoston edessä.

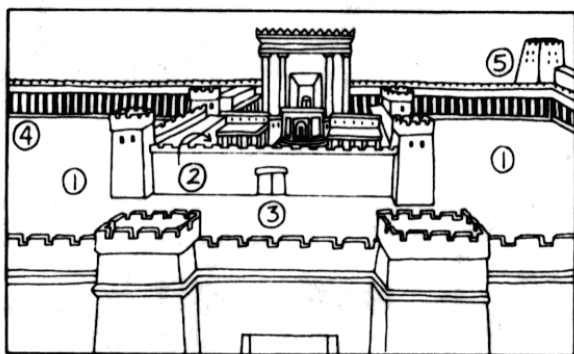
Luku 23: Pilatuksen edessä, Jeesus Herodes Antipaan edessä, Jeesus vai Barabbas, Jeesus ristiinnaulitaan, Jeesus ristillä, Jeesus kuolee, Jeesus haudataan.

Luku 24: Jeesus nousee kuolleista, tiellä Emmaukseen, Jeesus ilmestyy opetuslapsille, kirjoitusten täyttyminen, Jeesus otetaan taivaaseen.

Herodeksen ajan temppeli

1. Pakanopiden esipiha
2. Naisten esipiha
3. Kaunis portti
4. Salomon pylvaskäytävä
5. Antonian linna

Evankeliumien korostukset:

Matteus: Jeesus on Israelin Kuningas

Markus: Jeesus on Jumalan Palvelija

Luukas: Jeesus on todellinen ihminen – ihmiseksi tullut Jumala

Johannes: Jeesus on Pelastaja

Luukkaan erityispiirteitä:

1. Jeesus on todellisena ihmisenä riippuvainen rukouksesta

- 3:21-22 Kun paljon kansaa kastettiin, myös Jeesus sai kasteen ja **rukoili**. Silloin taivas aukeni, ja Pyhä Henki laskeutui hänen päälleen näkyvänä kyyhkysen hahmossa. Taivaasta kuului ääni: "Sinä olet minun rakas Poikani. Sinuun minä olen mieltynyt."
- 5:16 Hän vetäytyi kuitenkin pois, oleskeli erämaassa ja rukoili.
- 6:12 Niihin aikoihin Jeesus meni vuorelle rukoilemaan. Hän vietti siellä koko yön rukoillen Jumalaa.
- 9:18 Jeesus oli kerran yksinäisessä paikassa rukoilemassa, ja hänen opetuslapsensa olivat hänen kanssaan. Hän kysyi heiltä: "Kenen ihmiset sanovat minun olevan?"
- 9:28-31 Noin kahdeksan päivää tämän puheen jälkeen Jeesus otti mukaansa Pietarin, Johanneksen ja Jaakobin ja nousi vuorelle rukoilemaan. Hänen rukoillessaan hänen kasvonsa muuttuivat, ja hänen vaatteensa tulivat säteilevän valkoisiksi. Samassa hänen kanssaan keskusteli kaksi miestä, Mooses ja Elija. He ilmestyivät kirkkaudessa ja puhuivat hänen poismenostaan, jonka hän oli toteuttava Jerusalemissa.
- 11:1 Kun Jeesus oli ollut eräässä paikassa rukoilemassa ja oli lakannut, eräs hänen opetuslapsistaan pyysi: "Herra, opeta meitä rukoilemaan, kuten Johanneskin opetti opetuslapsiaan."
- 22:32 Mutta minä olen rukoillut sinun puolestasi, ettei uskosi raukeaisi tyhjiin. Kun olet palannut takaisin, vahvista veljiäsi."
- 22:44 Tuskassaan Jeesus rukoili yhä hartaammin. Hänen hikensä oli kuin veripisarat, jotka putosivat maahan.
- 23:34 Mutta Jeesus sanoi: "Isä, anna heille anteeksi, sillä he eivät tiedä, mitä he tekevät." Sotilaat jakoivat keskenään hänen vaatteensa ja heittivät niistä arpaa.

2. Pyhä Henki ja ylistys

1:35 Enkeli vastasi: "Pyhä Henki tulee sinun päällesi, ja Korkeimman voima varjoaa sinut. Sen tähden myös sitä pyhää, joka syntyy, on kutsuttava Jumalan Pojaksi.

10:21 Sillä hetkellä Jeesus riemuitsi Pyhässä Hengessä ja sanoi: "Minä ylistän sinua, Isä, taivaan ja maan Herra, että olet salannut nämä viisailta ja järkeviltä ja ilmoittanut ne lapsenmielisille. Niin sinä, Isä, olet nähnyt hyväksi.

3. Yleismaailmallinen pelastuksen evankeliumi, ilosanoma kaiken ikäisille, kaikille kansoille, sekä miehille että naisille, köyhille ja rikkaille, hyljätuille ja hyväksytyille, sanoma, joka saa hyppimään ilosta

- a. Kertoo yksityiskohtaisesti Johannes kastajan ja Jeesuksen syntymän

luvuissa 1 ja niihin sisältyy väkevät ilon ja ylistyksen sävelet.

b. Kenttäsaarnassa köyhyys muuttuu rikkaudeksi

6:17 Jeesus laskeutui vuorelta heidän kanssaan ja pysähtyi tasaiselle kentälle....」、20-21 "Autuaita olette te köyhät, sillä teidän on Jumalan valtakunta. Autuaita olette te, joilla nyt on nälkä, sillä teidät ravitaan! Autuaita olette te, jotka nyt itkette, sillä te saatte nauraa!"

4. Jeesuksen puheissa näkyy hänen työskennelleen rakentajana

6:41- 42. Kuinka näet rikan veljesi silmässä etkä huomaa tukkia omassa silmässäsi? Miten saatat sanoa veljellesi: 'Veljeni, annas, minä otan pois rikan silmästäsi', sinä, joka et näe tukkia omassa silmässäsi? Sinä ulkokullattu, ota ensin tukki omasta silmästäsi, vasta sitten näet ottaa pois rikan veljesi silmästä.

Talon perustukset on tehtävä hyvin.

6. Historiassa tapahtuvan Jeesuksen elämän kuvaus

Luukkaan evankeliumon jäsenitys:

Tuntuu luontevalta jakaa evankeliumi neljään pääosaan: 1) Jeesuksen lapsuus, nuoruus ja ensimmäinen julkinen esiintyminen; 2) Jeesuksen toiminta Galileassa; 3) Jeesuksen viimeinen vaellus Jerusalemiin; 4) Jeesuksen kärsiminen, kuolema ja ylösnousemus. Kukin näistä neljästä pääjaksosta voidaan edelleen jakaa neljään jaksoon, kuten seuraavasta jäsennyksestä ilmenee. Luukas käsittelee kahta Jeesuksen elämän jaksoa paljon seikkaperäisemmin kuin muut evankelistat. Nämä ovat Jeesuksen lapsuus, jonka yhteydessä Luukas kertoo yksityiskohtaisesti Johanneksen ja Jeesuksen syntymästä ja niihin liittyvistä tapahtumista, sekä Jeesuksen temppelissä käynti kaksitoistavuotiaana.

Luukas kertoo myös enemmän kuin muut evankelistat Jeesuksen viimeisestä matkasta Jerusalemiin. Tästä pitkästä jaksosta, joka alkaa Luuk 9:51:stä ja jatkuu Luuk 18:14:ään saakka, toiset synoptikot ovat maininneet vain osia. Siihen sisältyy useita kertomuksia Jeesuksen elämästä ja muutamia hänen tunnetuimpia vertauksiaan. Jakso kertoo, miten Jeesus Galileasta lähdettyään vaelasi Jerusalemiä kohti lyhyitä päivämatkoja tehden, julistaen samalla sanaa ja opettaen opetuslapsiaan. Historiallisena teoksena tarkasteltuna Luukkaan evankeliumi on harvinaisen sopusuhtainen ja hyvin jäsennelly kirja. Uskonnollisena todistuksena evankeliumi maalaa ihastuttavan kuvan siitä ainoasta täydellisestä ihmisestä, joka on elänyt tämän maan kamaralla, jumal'ihmisestä Jeesuksesta Kristuksesta.

1. PÄÄJAKSO, Luuk 1:1 - Luuk 4:13

Jeesuksen lapsuus ja julkisen toiminnan alku

1. Evankelistan alkusanat, Luuk 1:1-4
2. Lapsuuskertomukset, Luuk 1:5 - Luuk 2:52
 - a. Ilmoitus Johanneksen syntymästä, Luuk 1:5-25
 - b. Ilmoitus Jeesuksen syntymästä, Luuk 1:26-38
 - c. Maria Elisabetin luona, Luuk 1:39-56
 - d. Johannes Kastajan syntymä, Luuk 1:57-80
 - e. Jeesuksen syntymä, Luuk 2:1-20
 - f. Jeesus-lapsi tuodaan temppeliin, Luuk 2:21-40
 - g. Jeesus kaksitoistavuotiaana temppelissä, Luuk 2:41-52
3. Johannes Kastajan toiminta, Luuk 3:1-20
4. Jeesuksen toiminnan alku, Luuk 3:21 - Luuk 4:13
 - a. Jeesuksen kaste, Luuk 3:21-22

- b. Jeesuksen sukuluettelo, Luuk 3:23-38
- c. Jeesuksen kiusaus, Luuk 4:1-13

2. PÄÄJAKSO, Luuk 4:14 - Luuk 9:50

Jeesuksen toiminta Galileassa

- 1. Ennen opetuslasten kutsumista, Luuk 4:14-44
 - a. Jeesus hylätään Nasaretissa, Luuk 4:14-30
 - b. Jeesus Kapernaumissa, Luuk 4:31-41
 - c. Jeesus opettaa Galilean synagoogissa, Luuk 4:42-44
- 2. Ennen kahdentoista valintaa, Luuk 5:1 - Luuk 6:11
 - a. Pietarin kalansaalessa, Luuk 5:1-11
 - b. Pitalisen parantaminen, Luuk 5:12-16
 - c. Rampa mies paranee, Luuk 5:17-26
 - d. Leevi kutsutaan opetuslapseksi, Luuk 5:27-32
 - e. Opetus paastosta (vanha ja uusi), Luuk 5:33-39
 - f. Sapatin herra, Luuk 6:1-11
- 3. Ennen kahdentoista ensimmäistä matkaa, Luuk 6:12 - Luuk 8:56
 - a. Kaksitoista valitaan, Luuk 6:12-16
 - b. Vuorisaarna (kenttäsaarna), Luuk 6:17-49
 - c. Sadanpäämiehen palvelija, Luuk 7:1-10
 - d. Nainin lesken poika, Luuk 7:11-17
 - e. Jeesus ja Johannes Kastaja, Luuk 7:18-35
 - f. Syntinen nainen fariseuksen talossa, Luuk 7:36-50
 - g. Julistus Galileassa, Luuk 8:1-3
 - h. Vertaus kylväjästä, Luuk 8:4-18
 - i. Jeesuksen todellinen suku, Luuk 8:19-21
 - j. Jeesus tynnyttää myrskyn, Luuk 8:22-25
 - k. Riivatut gerasalaisten alueella, Luuk 8:26-39
 - l. Verenjuoksua sairastanut nainen ja Jairuksen tytär, Luuk 8:40-56
- 4. Ennen Galileasta lähtöä, Luuk 9:1-50
 - a. Jeesus lähettää ne kaksitoista, Luuk 9:1-6
 - b. Viidentuhannen ruokkiminen, Luuk 9:7-17
 - c. Pietarin tunnustus, Luuk 9:18-27
 - d. Kirkastusvuorella, Luuk 9:28-36
 - e. Vuoren juurella, Luuk 9:37-50

3. PÄÄJAKSO, Luuk 9:51 - Luuk 19:27

Matka Jerusalemiin

- 1. Lähtö Galileasta, Luuk 9:51 - Luuk 13:21
 - a. Samarialaisten hylkäämänä, Luuk 9:51-56
 - b. Kristuksen seuraamisesta, Luuk 9:57-62
 - c. Seitsemänkymmenen opetuslapsen lähettäminen, Luuk 10:1-24
 - d. Laupias samarialainen, Luuk 10:25-37
 - e. Jeesus Martan ja Marian luona, Luuk 10:38-42
 - f. Jeesus opettaa opetuslapsia rukoilemaan, Luuk 11:1-13
 - g. Riivaajat ja Beelsebul, Luuk 11:14-26
 - h. Joonan merkki ja Ihmisen Poika, Luuk 11:27-36
 - i. Fariseukset saavat nuhteita, Luuk 11:37-54
 - j. Varoitus ylpeydestä, ihmispelosta ja ahneudesta, Luuk 12:1-34
 - k. Valvomisesta ja ajan merkeistä, Luuk 12:35-59
 - l. Israel viikunapuuna, Luuk 13:1-9
 - m. Sapattina parantaminen, Luuk 13:10-17
 - n. Vertauksia Jumalan valtakunnasta, Luuk 13:18-21
- 2. Kohti Jerusalemiä, Luuk 13:22 - Luuk 17:10
 - a. Ahdas portti, Luuk 13:22-30
 - b. Voi-huudot Jerusalemmille, Luuk 13:31-35
 - c. Ateria fariseusten kanssa, Luuk 14:1-24
 - d. Opetuslapseuden ehdot, Luuk 14:25-35

- e. Kadonnut lammas ja raha ja tuhlaajapoika, Luuk 15:1-32
- f. Väärä huoneenhaltija, Luuk 16:1-13
- g. Rikas mies ja Lasarus, Luuk 16:14-31
- h. Palvelijan velvollisuus, Luuk 17:1-10
- 3. Matkalla Jerusalemiin, Luuk 17:11 - Luuk 18:14
- a. Kymmenen pitalista, Luuk 17:11-19
- b. Jumalan valtakunta ja Ihmisen Pojan tulemus, Luuk 17:20-37
- c. Väärä tuomari, Luuk 18:1-8
- d. Fariseus ja publikaani, Luuk 18:9-14
- 4. Matkan viimeinen osuus, Luuk 18:15 - Luuk 19:27
- a. Jeesus siunaa lapsia, Luuk 18:15-17
- b. Rikas nuorukainen, Luuk 18:18-30
- c. Ennustuksia kärsimisestä, Luuk 18:31-34
- d. Sokea Jerikon tien varrella, Luuk 18:35-43
- e. Sakkeus, Luuk 19:1-10
- f. Vertaus kymmenestä leiviskästä, Luuk 19:11-27

4. PÄÄJAKSO, Luuk 19:28 - Luuk 24:53

Ratkaisevat lopputapahtumat

- 1. Jeesuksen viimeinen julkinen toiminta, Luuk 19:28 - Luuk 21:38
- a. Tulo Jerusalemiin, Luuk 19:28-48
- b. Jeesus opettaa pyhäkössä, Luuk 20:1 - Luuk 21:4
- c. Jerusalemin hävitys ja Jeesuksen tulemus, Luuk 21:5-38
- 2. Kärsimyshistoria, Luuk 22:1 - Luuk 23:56
- a. Juudaksen petos, Luuk 22:1-6
- b. Viimeinen pääsiäisateria, Luuk 22:7-38
- c. Getsemane, Luuk 22:39-53
- d. Pietarin kieltäminen, Luuk 22:54-62
- e. Jeesus suuren neuvoston edessä, Luuk 22:63-71
- f. Jeesus Pilatuksen ja Herodeksen edessä, Luuk 23:1-25
- g. Ristiinnaulitseminen, Luuk 23:26-49
- h. Hautaaminen, Luuk 23:50-56
- 3. Ylösnousemus, Luuk 24:1-43
- a. Naiset haudalla, Luuk 24:1-12
- b. Emmauksen tien kulkijat, Luuk 24:13-35
- c. Jeesus ilmestyy apostoleille, Luuk 24:36-43
- 4. Taivaaseenastuminen, Luuk 24:44-53
- a. Jeesus avaa kirjoitukset, Luuk 24:44-46
- b. Jeesus antaa lähetyskäskyn, Luuk 24:47-49
- c. Jeesus nousee taivaaseen, Luuk 24:50-53

Yksityiskohtia

Marian ilmestys

Luuk. 1:26-38

Miksi elän?

Marian päivän, aiheena on "Herran palvelijatar". Kysymys on siis nöyryydestä eli ihmisen asettumisesta Herran eteen tunnustaen Hänen päätös ja hallintavaltansa omaan elämäänsä. Vain ihminen, joka on saanut vastauksen elämänsä peruskysymykseen, on Herran palvelija tai palvelijatar. Kysymyshän kuuluu: "Ketä varten minä elän?" "Millainen olet Sinä, Herra, jota tahdon palvella?" Tämä kysymys tehdään siis kasvatusten Herran edessä ja polvillaan Hänen totuuttaan ja armoaan kumartaen.

Moni suomalaisen ei kuitenkaan tuota kysymystä koskaan itselleen aseta. Sen sijaan hänen sisintään hirtävät kysymykset: "Mitä mieltä koko tällä elämälläni oikein on? Mitä varten ylipäänsä olen tänne syntynyt? Mitä minun pitäisi tehdä, voidakseni elää onnellista elämää" Tällaiset kysymykset ovat eksyneen, Jumalasta erossa janoissaan

erämaata laahustavan ihmisen tuntomerkkejä.

Kysymys "Mitä varten, miksi elän?" on itse asiassa väärä kysymys. Vääriin kysymyksiin on mahdotonta saada oikeita vastauksia. Kysymykseen kätkeytyy salaisen ylpeä ja valheellinen asenne, että ihminen muka voisi itse elää omaa elämäänsä. Raamattu osoittaa, että et voi elää sanan varsinaisessa merkityksessä, ennenkuin olet palannut Luojaasi ja Lunastajasi yhteyteen. Erossa Jumalasta ihminen on hengellisesti kuollut eli syvimässä merkityksessä ei elä ollenkaan.

Kun ihminen on tajunnut tilansa vailla elämää, alkanut etsiä elämän lähdettä Vapahtajaa ja on Jeesuksen uhriveren kautta päässyt Herran yhteyteen ja osalliseksi todellisesta elämästä, kysymys ei enää kuulukaan, "miksi elän" vaan "KENELLE elän?" Herran yhteydessä elävälle ei ole ratkaisevaa, MITÄ hän elämässään tekee, vaan tekeekö hän kaiken sen, mitä hän tekee itse Herraa Jeesusta varten. Hänen suurimmaksi halukseen tulee saada yhä syvenevä vastaus kysymykseen: "Kuka ja millainen oletkaan Sinä, joka minut pelasti ja annoit minulle oman elämäsi". Herran yhteyteen päässyt etsii syvempää yhteyttä Vapahtajaan ja haluaa antaa elämänsä yhä kokosydämisemmin Hänen käyttöönsä. Samaan tapaan kuin syvästi rakastuneen ihmisen kysymys ei ole "miksi elän", vaan "ketä varten elän", pelastettukin suuntaa elämänsä rakasta Vapahtajaa kohti. Jeesus, kuka Sinä olet? Vapahtaja, miten voisin palvella Sinua tänään?

Pyhästä Hengestä siinnyt Jeesus Kristus

Marian päivän sanoma on tiivistetty uskontunnustuksemme sanoihin: "...minä uskon Jeesukseen Kristukseen, Jumalan ainoaan Poikaan, meidän Herraamme, joka sikisi Pyhästä Hengestä, syntyi neitsyt Mariasta..." Jumalan Pojan tuleminen ihmiseksi vastaa syvimmiltään kysymykseen "Kuka ja millainen Jeesus olet?" Jumalan tuleminen ihmiseksi on Jumalan armon käsittämätön ihme, josta käsin vasta voimme ymmärtää Jeesuksen Golgatan kärsimyksen syvyyden ja synnit sovittavan voiman. Jeesuksen ruumiillinen ylösnousemus, joka sinetöi Hänen saavuttamansa voiton synnin, kuoleman ja Sielunvihollisen vallasta, oli myös johdonmukaista seurausta siitä, että Jeesus sikisi Pyhästä Hengestä. Jumala itse tuli neitsyt Marian synnyttämässä Pojassa keskellemme. Marian päivän sanoma vastaa kysymykseen: Kuka ja millainen Jeesus on?

Marian kaksinkertainen onni

Mariassa, nuorena vaatimattomassa neidossa, Herra löysi sopivan välikappaleen suunnitelmansa toimeenpanoon. Enkeli ylisti Mariaa autuaaksi eli onnelliseksi. Tapahtumasarja Nasaretissa kertoo meille siis myös, miten aito usko, joka taivuttaa sydämensä Herran palvelukseen, tekee ihmisestä syvimässä merkityksessä onnellisen. Marian autuus ja onni oli kaksinkertainen.

Ensiksikin enkeli ilmoitti Marialle, että hän oli pelastettu. Hän eli armosta Jumalan yhteydessä. Armahtaessaan ihmisiä ja ottaessaan heidät yhteyteensä Jumala ei milloinkaan halua jättää heitä epätietoiseksi tästä ihanasta tosiasiasta. Jumalalla on aina ollut lähettilänsä, jotka ovat julistaneet katuville, syntinsä ja köyhyytensä tunteville ehdotonta armoa, täyttäneet vapautusta, lyhentämätöntä anteeksiantamusta Jeesuksen nimessä ja veressä.

Toisaalta Maria onneen kuului se, että Herra oli valmistanut häntä varten tehtävän. Hän sai toteuttaa omassa elämässään Herran suunnitelmia. Hän sai elää Herralle. Hän otti Herralta vastaan sen tehtävän, jonka Jumala oli hänelle suunnitellut. Hän suostui Herran palvelijattareksi ilman ehtoja.

Vaikka luterilaisina kristittyinä meillä on kaikki syy torjua katolinen Marian palvonta epäjumalanpalveluksena, emme saa kuitenkaan heittää lasta pesuveden mukana. Raamattu ja myös Herra Jeesus itse ylistää Mariaa autuaaksi. Hänen uskonsa kelpaa meille esikuvaksi tänäkin päivänä. Jokainen Maria tavoin Herraan turvaava, saa osakseen Kristuksen tähden lahjavanhurskauden ja Herran häntä varten suunnitteleman tehtävän. Pelastettu ja Herraa palveleva on tänäänkin syvimässä merkityksessä onnellinen.

Jumalan ilmoituksen luonteesta (26-27)

Jumalan toimintatapaan maalimassa kuuluu ilmoittaa omilleen etukäteen siitä, mitä Hän aikoo tehdä oli sitten kysymys Hänen tuomioistaan tai pelastusteoistaan. Tämä Jumalan ilmoitus tapahtuu ihmisille ajassa ja paikassa. Jeesuksen sikiämisen ilmoittajana toimi enkeli Gabriel, Jumalan luoma enkeliruhtinas. Vastaanottaja oli Nasaretissa asuva Maria, neitsyt, joka oli tehnyt lupauksen avioitua Joosefin kanssa. Molemmat kuuluivat Daavidin sukuun. Tapahtumapaikka oli noin 15.000 asukkaan Nasaret, kaupunki kauppapientien varrella. Roomalaisten sotilaiden yöpymispaikkakuntana se oli saavuttanut niin turmeltuneen kaupungin maineen, että myöhemmin hurskaan

Natanaelin kysymys: "Voiko Nasaretista tulla mitään hyvää?" oli täysin perusteltu. Suurimmankin turmeluksen keskeltä Herra löysi kuitenkin sydämiä, jotka turvautuivat Hänen sanansa lupauksiin.

Herran lähettiläs kulki Jerusalemin ja sen temppelin ohi, sillä Jumalan säädöksellä pyhitetyn paikan olivat valloittaneet rahanahneus, viisasteleva Raamatun kirjoitusten halveksunta ja ulkokultainen muotomeno. Jumala on usein joutunut kulkemaan niiden paikkojen ohi, jotka on Hänen nimelleen rakennettu, koska niistä ei ole löytynyt Herran sanalle vastaanottavia sydämiä, mutta aina Hän on löytänyt jonkun, josta Hän on saanut välikappaleen omaan työhönsä.

Gabrielin välittämä ilmoitus tapahtui vuorovaikutteisesti. Hän kertoi Jumalan viestin Marialle ja Maria sai esittää kysymyksensä ja sai niihin vastauksensa. Marian oli mahdollista joko ottaa ilmoitus uskossa vastaan tai sitten torjua se. Tänäänkin Herran Sana on keskellämme, mutta saavuttaa vain sen sydämen, joka avautuu sen vastaanottamaan, uskoo ja seuraa sitä. Herran palvelija ja palvelijatar saa nähdä Jumalan armotyön elämässään.

Pelastuksen armo (28)

"Enkeli tuli sisään hänen luokseen ja sanoi: Terve, armoitettu! Herra olkoon sinun kanssasi."

Maria uskoi Vanhan Testamentin lupauksiin. Hänen suhteesta Jumalan todellisuuteen kertoo se, ettei hän hämmästynyt itse enkelin ilmestymistä - yliluonnollinen on uskovalle sydämelle luonnollista - vaan siitä, mitä enkeli puhui hänelle.

Marian hämmästys johtui siitä, että Gabriel tervehti häntä "armoitettuna eli armon saaneena". Marian saaman armon sisältö oli siinä, että itse Herra Jumala oli hänen kanssaan. Tervehdys ei viitannut Marian tehtävään, vaan Marian asemaan Jumalan edessä. Maria usko oli vilpittömästi turvautumista Jumalan armolupauksiin, Aabrahamin uskoa. Jumala oli lukenut sen hänelle vanhurskaudeksi. Maria oli siis uskon kautta Jumalalle otollinen ja siksi myös ihminen, jota Herra halusi ja voi käyttää omien päämääriensä toteuttamiseen. Mariaa ei tehnyt Jumalalle kelpaavaksi se, että hän sai toimia Jeesuksen äitinä, vaan hänen uskonsa Jumalan sanan lupauksiin.

Maria hämmästyi tervehdystä myös siksi, että hän ei ollut vilpittömästä uskostaan huolimatta koskaan tajunnut kuinka suuren armon Hän oli saanut osakeen Jumalan lapseudessa. Moni muukin Herraan uskova kristitty tekee kovin harvoin loppuun asti johtopäätöksiä sen armon suuruudesta, joka hänellä on Kristuksen omana ja Hänen yhteydessään.

Tänäänkin Herran omilla on täysi syy hämmästellä ja ylistää Herran armon suuruutta: Synneissään Jumalan tuomion ansainnut pääseekin Jeesuksen veren kautta Jumalan yhteyteen ja taivaallisen perinnön omistajaksi. Muista, että jos turvaat Herraan, olet vanhurskas, olet Kristuksen kanssaperillinen olet Jumalan lapsi, olet osallinen iankaikkisesta elämästä jo nyt. Herran on muistutettava meitä saamamme lahjan suuruudesta, sillä vasta taivaan kirkkaudessa pääsemme kokemaan täyteydessään sen, jonka jo kuitenkin uskon kautta omistamme.

Palvelustehtävän armo (30-33)

Enkeli jatkoi: "Älä pelkää, Maria. Sinä olet saanut armon Jumalan edessä. Sinä tulet raskaaksi ja synnytät pojan, ja sinun on annettava hänelle nimi Jeesus.

Jumalan armo on kaksinkertaista. Hän antaa ensin pelastuksen armon ja sitten pelastetulle armon palvella Häntä. Jumala voi ja tahtoo ottaa käyttöönsä ne, jotka ovat uskon kautta Häneen oikeassa suhteessa, vanhurskautettuja ja joiden kanssa Herra itse on. Pelastavan työn välikappaleina ei Jumala käytä muita kuin armahtamia ja yhteyteensä liittämiä.

Maria sai tehtäväkseen synnyttää Jeesuksen ja kasvattaa Häntä Joosefin kanssa. Tehtävään kuului myös antaa lapselle nimeksi Jeesus: "Jumala on Pelastus". Mitään korkeampaa ja ihanampaa Jumalan olemuksesta ei voida sanoa, kuin se, että Hän on Pelastaja. Jeesuksen nimeen on jokainen ihminen kerran polvistuva ja tunnustava, että Pelastaja Jumala, Jeesus, on myös Hallitsija, Herra.

Samanlaista tehtävää kuin Maria ei kukaan toinen ihminen ole saanut. Kuitenkin eräässä mielessä jokaisen Jumalan lapsen tehtävä on ainutlaatuinen. Jumalalla on jokaista omaansa varten eri tehtävä. Vaikka Jumala voi viedä oman maailmanhallintansa ja pelastussuunnitelmansa päätökseen, vaikka Sinä et taipuisikaan Hänen käyttöönsä, silti vain Sinä voit tehdä sen tehtävän, jonka Hän on Sinulle suunnitellut. Ratkaisevaa ei ole tehtävän suuruus, vaan se,

haluatko olla uskollinen sille, mitä Herra antaa hoidettavaksesi. Muista tehtäviesi arvoa ei määrää se, mitä teet, vaan se Herra, jolle sen teet.

Rohkaisu

Tehtävän antaessaan Herra antaa myös rohkaisun sen suorittamiseen ja tarvittavan armon - oman rakkautensa ja läsnäolonsa - niin että Sinä voit myös täyttää tehtäväsi Jumalan suunnitelman mukaan. "Älä pelkää, Maria. Sinä olet saanut armon Jumalan edessä." Jos tuijotamme vain omiin mahdollisuuksiimme, emmekö Jumalan armon mahdollisuuksiin, emme palvelukseen lähde emmekä siinä pitkään jaksaa.

Maria tehtävän tarkoituksena oli Jeesuksen synnyttäminen. Sen seurauksena tuli ilmi, millainen Jumalan rakkaus ihmisiä kohtaan on ja millainen on Jumalan valmistama pelastus: Jeesus - Jumala ja ihminen.

"Hän on oleva suuri, ja häntä kutsutaan Korkeimman Pojaksi. Herra Jumala antaa hänelle hänen [esi]-jisänsä Daavidin valtaistuimen. Hän on oleva Jaakobin huoneen Kuningas iäti. Hänen valtakunnallaan ei ole oleva loppua." (32-33)

Vaikka Marian tehtävä oli ainutlaatuinen, syvimmiltään jokaisen kristityn tehtävä on sama kuin Mariankin. Kun Pyhän Hengen kautta ihmiseen asumaan asettunut Herra Jeesus pääsee toimimaan omansa kautta, niin Jeesuksen suuruus, Hänen valtansa päättää pelastetun asioista ja Hänen kuninkaallisen hallintansa iankaikkisuus alkaa näkyä. Uskovan tehtävä on tuoda ilmi Kristuksen vapauttavaa kuninkuutta synnin ja kuoleman keskellä.

Miten se on mahdollista? (34-35)

Neitseestäsyntymisen ihmeestä on käyty keskustelua. Epäilijöitä on riittänyt. Mielenkiintoista on se, että ensimmäinen epäilijä oli Maria itse.

Marian kysymys: "Kuinka tämä voi tapahtua, kun en ole ollut yhteydessä miehen kanssa?" oli mitä luonnollisin. Siinä ei ollut sitä epäuskoa, jolla tämän päivän epäilijät asiaan suhtautuvat. Hehän asettavat epäuskossaan Raamatun sanan ja enkelin ilmoituksen epäilyn alaiseksi. Marian kysymys nousi hänen Jumalan sanan mukaisesta moraalista vaelluksestaan ja halusta tietää, kuka olisi hänen tulevan lapsensa isä.

Enkeli vastasi: "Pyhä Henki tulee sinun yllesi, Korkeimman voima peittää sinut varjollaan. Siksi myös lapsi, joka syntyy, on pyhä, ja häntä kutsutaan Jumalan Pojaksi." Enkelin vastaus osoitti, että Lapsen Isä tulisi olemaan Jumala ja Lapsi sikiäisi Pyhän Hengen vaikutuksesta.

Itse asiassa enkeli ei selittänyt, miten ihme tapahtui. Eihän Maria olisi kuitenkaan voinut ihmettä ymmärtää. Gabriel kertoi sen sijaan, KUKA ihmeen tekee. Pyhästä Hengestä siinneenä Jeesus on syntisen Marian Poikanakin synnitön ja täydellinen ihminen. Jeesus edustaa Isän edessä ihmiskuntaa. Pyhästä Hengestä siinneenä Jeesus on myös todellinen Jumala, Jumalan Poika, joka edustaa ihmisten edessä Jumalaa. Jeesuksen Kristuksen olemuksen salaisuus on avain sille, että Hän on ihmisille tie Jumalan luo ja Jumalan armolle tie ihmisten luo. Jeesus Kristus on suuri Välimies ihmisten ja Jumalan välillä. Vain Hän saattoi sovittaa ihmiskunnan synnit ja tuottaa iankaikkisen pelastuksen.

Pyhä Henki synnyttää ihmisen tänään uudesti, jotta Kristus saisi pelastetussa muodon ja jotta pelastetun kautta Hänen valtakuntansa leviäisi. Ihminen pelastetaan palvelemaan. Sekä pelastus että palvelu ovat armoa, jonka Jumala lahjoittaa Pyhän Henkensä kautta.

Todistus Jumalan teoista (36)

Jumala tietää, että me tarvitsemme rohkaisua niihin tehtäviin, joihin Hän meitä lähettää. Hän tietää, myös sen, että toiset Herran käytössä olevat voivat rohkaista meitä. Siksi Gabrielkin viittasi Jumalan tekoihin Elisabetin elämässä:

"Myös sukulaisesi Elisabet kantaa kohdussaan poikalasta vanhalla iälläään. Tämä on kuudes kuukausi hänellä, jota sanottiin hedelmättömäksi."

Meidän kokemamme Jumalan armon ihmeet eivät ole vain meitä varten. Herra haluaa, että kertoisimme niistä toisille ja niin rohkaisisimme toisiamme uskossa. Herra haluaa, että jaamme kokemamme Jumalan armon keskenämme.

Jumalalle ei mikään ole mahdotonta (37)

Lopuksi Gabriel vie Marian kaiken kristillisen palveluksen salaisuuteen: "Eihän Jumalalle mikään ole mahdotonta."

Jumalan kaikkivaltius kuuluu Jumalan olemukseen. Se on helppo tunnustaa teoriassa, mutta sen varaan jättäytyminen vaatii uskon rohkeutta ja selkeää päätöstä vaeltaa Jumalan tahdon mukaan. Jumalan kaikkivaltius merkitsee sitä, että Hän on toteuttava tahtonsa ja suunnitelmansa lopullisesti kaikesta vastustuksesta huolimatta. Mutta onnellinen on se, joka vaeltaa Hänen tahdossaan. Silloin hän saa vaeltaa Kaikkivaltiaan varjossa. Kristillisellä palvelulla ei ole menestymisen mahdollisuuksia, jos me turvaudumme tämän maailmanajan voimiin, menetelmiin, rahaan, ihmisten suosion etsimiseen. Todellista apua ihmiset eivät löydä muualta kuin siltä Herralta, joka on synnin, kuoleman ja Sielunvihollisen voittanut.

Marian usko (38)

Marialle ei riittänyt, että hän kuuli Jumalan ilmoituksen. Hän vastasi siihen: "Minä olen Herran palvelijatar. Tapahtukoon minulle sinun sanasi mukaan."

Marian uskon olemus oli asettumista Jumalan hallittavaksi, Herran alamaiseksi. "Minä olen Herran palvelijatar." Hänen elämänsä sisältö määräytyi siitä, KUKA päätti hänen asioistaan ja KENELLE hän eli. Usko on Jumalan ilmoittaman sanan vastaanottamista sellaisena kuin se on, tulkitsematta sitä omista ennakkokäsityksistä ja omista haluista käsin. Rukous "Tapahtukoon Sinun tahtosi!" on uskon ydintä. Herran tahto voidaan ottaa vastaan, kun Herra tulee ja puhuu meille. Usko vastaa: "Tapahtukoon minulle niinkuin sanoit."

Vasta helluntaina Maria pääsi ymmärtämään saamansa tehtävän koko valtavuuden. Silloin hän ymmärsi, että hänen oma Poikansa hankki kärsimisellään ja ylösnousemisellaan pelastuksen myös hänelle itselleen. Vaikka Gabrielin ilmestyessä hän ei vielä ymmärtänytkaan tehtävänsä koko suuruutta, hän silti hän otti sen vastaan.

Herra ei odota meiltäkään muuta, kuin sitä, että suostumme Hänen käyttöönsä. Hän itse kyllä huolehtii sitten, että eräänä päivänä näemme toteutuneena sen Jumalan suunnitelman, joka tähtää Hänen valtakuntansa leviämiseen kaikkialle maailmaan, siis myös lähimpiemme sydämiin. Nyt Hän tarvitsee Sinua tässä tehtävässä.

Maria ja Elisabet

Luuk. 1:39-45

Riemuitseva seurakunta

Riemua täynnä oleva Elisabetin ja Marian tapaaminen on hieno kuva Pyhästä Hengestä elävän seurakunnan luonteesta. Itse asiassa kysymys ei ollut vain näiden kahden odottavan äidin kohtaamisesta. Paikalla oli myös kaksi muuta. Jo kuusi kuukautta Elisabetin kohdussa kehittynyt Johannes Kastaja. Mutta ennen kaikkea itse seurakunnan Herra ja Pää oli tapaamisen keskuksessa.

Ääretön ja käsityskyymme täysin ylittävä ihme oli tapahtunut ehkä runsasta viikkoa aikaisemmin. Pyhä Henki oli laskeutunut Marian ylle, Korkeimman voima oli varjonnut hänet ja Jeesuksen synnittömän sikiämisen ihme oli tapahtunut. Jumala oli astunut iankaikkisesta kirkkaudestaan ja tullut Marian kohtuun kehittyäkseen ja kasvaakseen siellä todelliseen, mutta synnittömään ihmisyyteen.

Pyhästä Hengestä sikiämisen epäilijät

Jeesuksen Pyhästä Hengestä sikiämisen ihmettä ja neitseestä syntymisen tosiasiaa on epäilty moneen kertaan. Lukemattomat ihmiset ovat korottaneet oman pienen järkensä tai mitättömän kokemuksensa omaksi jumalakseen ja julistaneet, että sellaista ihmettä ei ole voinut tapahtua. Itsensä korottavalle epäuskoiselle ei Jumalalla ole vastausta, joka hänet tyydyttäisi. Jumalan on käytävä murtamaan sellaisen ihmisen sokeaa uskoa itseensä ja vasta sen jälkeen Hän voi palata itse ihmeen salaisuuteen.

Mutta Herra on valmis käsittelemään jokaisen vilpittömän kyselijän epäilyksiä. Jos oman pienuutesi ja rajallisuutesi tunnustaen tulet Jeesuksen eteen ja kerrot, että sinä et ymmärrä tätä ihmettä, kuulut samaan joukkoon kuin Maria itekin. Ei hänkään voinut käsittää tapahtumaa. Enkeli Gabriel ei kuitenkaan pyrkinyt selittämään ihmeen luonnetta. Eihän pieni ihminen voi ihmettä mitenkään ymmärtää.

Sen sijaan Gabriel kertoi sen, KUKA ihmeen tekee. Gabriel kertoi, että Jumalalle ei mikään ole mahdotonta. Sen lisäksi Gabriel rohkaisi Mariaa ottamaan Jumalan osoittaman tehtävän vastaan viittaamalla vanhalla iällä raskaaksi tulleen Elisabetin elämässä tapahtuneeseen Jumalan työhön. - Meidänkään ei tule lakata kertomasta Jumalan teoista omassa ja toisten ihmisten elämässä. Niiden kertominen rohkaisee epäileviä ja arkoja uskomaan Herran sanan.

Marian usko

Maria uskoi enkelin viestin, suostui ottamaan sanan nöyrästi vastaan. Ja ihme oli nyt tapahtunut. Hän alkoi odottaa lasta, joka oli siinnyt Pyhästä Hengestä ja joka oli ei vain hänen lapsensa vaan ennen kaikkea hänen Herransa. Marialle asia ei suinkaan ollut helppo. Jos tämän maailman epäuskoiset leimaavat hänet yhä seksuaalisesti väärinkäytetyksi lapseksi, joka ei ymmärtänyt mistä oli kysymys ja siksi luuli synnyttäneensä isättömän lapsen, niin mikä mahtokaan olla aikalaisten arvio hänestä, kun kaupungissa alkoi levitä tietoa siitä, että Maria alkoi kesken kihlausajan odottamaan lasta, jonka isä ei ollut Joosef. Mitkään selitykset eivät auttaneet. Jumalalta ilmoituksen saanut Joosefia lukuun ottamatta kukaan ei niitä uskonut. Maria oli leimattu nainen, ivapuheiden aihe. Mutta hänen sydämensä oli samalla pakahtua ilosta ja halusta kertoa muille, minkä ihmeen Jumala oli tehnyt. Hän olisi halunnut huutaa maailmalle: "Ihme on tapahtunut, Jumalan lupaama Pelastaja on tulossa maailmaan."

Kohti Juudan vuorimaata

Maria oli siis uskonut enkeli Gabrielin välittämän Jumalan sanan ja ihme oli tapahtunut. Joosefin oli saanut Jumalan viestin ja luopunut ajatuksesta hyljätä morsiamensa. Hämmennyksen, ilon ja ihmisten pilkkapuheiden aiheuttama kipu sekoittuivat Marian sydämessä. Hän tarvitsi paikan, jossa hän voisi olla rauhassa ja miettiä asioita. Enkeli oli antanut hänelle myös vihjeen. Hän päätti lähteä Elisabetin sukulaisensa luo Juudeaan. Hän halusi nähdä Jumalan teot Elisabetin elämässä ja halusi jakaa sydäntään sellaiselle ihmiselle, joka kykenisi häntä ymmärtämään. Hän voisi myös auttaa iäkäästä Elisabetia, jonka odotus alkoi jo kääntyä loppupuolelleen. Niin hän saapui yllätysvierailulle Elisabetin luo.

Pyhän Hengen täyteys

Kun hän koputti ovea ja Elisabet ilmestyi ovelle tapahtui sellaista, mikä kertoo meille jotain seurakunnan olemuksesta ja helluntain ihmeestä. Kaikki neljä täyttyivät Pyhästä Hengestä.

Maria kohdussa Jeesus oli siinnyt Pyhästä Hengestä ja oli siksi täynnä Pyhää Henkeä ja muiden Pyhällä Hengellä täyttämisen syy. - Vain sellainen seurakunta, jonka keskellä on Jeesus Kristus itse, saa Pyhän Hengen lahjan ja voi myös uudelleen täytyä Pyhällä Hengellä. Jeesus vuodattaa Henkensä, Jeesus täyttää omansa uudelleen. Pyhä Henki kirkastaa juuri Jeesusta ja korottaa Hänen uhriaan syntiemme tähden ja suuntaa sydämemme Hänen voittoonsa kuolemasta.

Seurakunnan salaisuus

Seurakunta on Pyhästä Hengestä syntyneiden ihmisten uusi suku. Pelastetut eivät ole vain Aadamin jälkeläisiä, vaan he ovat saaneet toisesta Adamista eli Jeesuksesta uuden syntymisen armon. He kuuluvat uuteen pelastettujen sukukuntaan, joka alkaa Jeesuksesta. Uudestisyntymässä Jeesus itse ottaa syntisen ihmisen ruumiin Pyhän Henkensä temppeliksi, puhdistaa sen synnistä ja tuomiosta, antaa oman lahjavanhurskautensa ja oman uuden elämänsä ihmiseen.

Jeesuksesta syntyneet lähtevät sitten kasvamaan Pyhän Hengen antamaa kasvua, niin että heidän elämässään Jeesus saa muotoa aina siihen riemulliseen päivään asti, jona lihan ja synnin vielä monella tavoin ahdistama tomumaja saadaan vaihtaa Jeesuksen ylösnousemusruumiin kaltaiseen kirkastettuun asuntoon. Seurakunnan salaisuus on siis sama kuin Marian salaisuus: "Minä elän, en enää minä, vaan Kristus elää minussa." Tätä salaisuutta ei maailma tänäänkään ymmärrä eikä näe yhtä vähän kuin se ymmärsi Marian salaisuuden.

Veljien ja sisarten yhteys

Mutta vaikka maailma ei ymmärräkään, veljet ja sisaret ymmärtävät. Pyhä Henki täytti seuraavaksi Johannes Kastajan, kuusi kuukautisen sikiön. Johanneksen isä Sakarias oli saanut enkeliltä ilmoituksen, että Johannes olisi täynnä Pyhää Henkeä jo äitinsä kohdusta asti. Siksi Johannes hypähti äitinsä kohdussa, kun Marian kohdussa Jeesus Kristus lähestyi häntä.

Elämän salaisuus ja arvo

Tämä Johanneksen ja Jeesuksen kohtaaminen raottaa meille jotain Jumalan lahjoittaman elämän salaisuudesta. Se sotkee ensiksikin kaikki meidän hienot teologiset kaavamme siitä, milloin ihminen saa Pyhän Hengen. Tapahtuuko se

ennen vai jälkeen kasteen vai kaste hetkellä? Kaikkivallassaan Jumala osoittaa, että Hän ei ole meidän kaavojemme sitoma. Hän voi täyttää jo sikiön omalla Hengellään.

Samalla tapahtuma on meille ilmoitusta siitä, miten Jumala näkee sikiön ihmisyyden ja arvon.

Johannes ja Jeesus, laki ja evankeliumi

Johanneksen tuleva tehtävä oli julistaa Jumalan lakia sen koko terävyydessään ja toisaalta osoittaa tulevaa Kristusta, Pelastajaa lain murskaamille sydämillä. Johanneksen ilo Elisabetin kohdussa oli siksi Pyhän Hengen iloa siitä, että Johanneksen julistuksen ja Jumalan pyhien vaatimusten ja tuomioitten edessä murtuneet saisivat Jeesukselta täydellisen anteeksiantamuksen. Jeesuksen tuleva uhriveri tulisi riittämään kaikille ja kaikenlaisille syntisille. Jeesuksessa olisi vapaa pääsy Isän sydämelle armon ja iankaikkisen elämän osallisuuteen. Tänäkin Pyhän Hengen täyteydessä iloitsevan seurakunnan riemuna on Vapahtaja ja Hänessä valmistettu täydellinen ja lopullinen pelastus.

Meidän on tietenkin vaikea kuvitella, että Johannes olisi ollut äitinsä kohdussa aikuisen tietoisuuden tasolla. Mutta Pyhän Hengen työ ei rajoitukaan vain meidän ajattelumme ja tietoisuutemme tasoon. Sen tunkeutuu ihmisen salatuimpiin syvyyksiin asti. Pyhän Hengen työ on meille korkeimman tietoisuuden tasolla ollessammekin salaisuus, jossa meidän on tyydyttävä vain siihen, mitä Jeesus sanoi: "Tuuli puhaltaa mistä tahtoo, me kuulemme sen huminan, mutta emme tiedä mistä se tulee tai minne se menee. Niin on myös laita jokaisen, joka on Hengestä syntynyt."

Pyhä Henki avaa silmät ja sydämen

Myös Elisabet täyttyi Hengestä. Hänen esimerkkinsä osoittaa, että Pyhä Henki ei vain toimi syvällä sydämissämme, vaan kohottaa myös tietoisuuden uudelle tasolle. Se taso ei ole ihmisvoimin itse saavutettavissa, niin kuin voimakkaasti leviävä uususkonnollisuus meille väittää. Sehän etsii korkeampaa tietoisuuden tasoa mietiskellen tai shamanistisia kokemuksia etsimällä. Niissä päästäänkin kyllä merkittäviin kokemuksiin, jotka ovat kuitenkin pimeyden ruhtinaasta kotoisin. Pimeyden ruhtinas lupasi jo lankeemuksen päivänä sellaista tietoa, jolla saavutetaan Jumalan taso. Pimeyden tiellä joudutaan kuitenkin järkyttävällä tavalla kokemaan synnin ja valheen sitova voima.

Pyhä Henki vie Raamatun lupauksiin

Pyhä Henki vie taas aivan toiseen suuntaan. Pyhä Henki antoi Elisabetille profetian lahjan ja täytti myös Maria suun ja sydämen ylistysvirren sanoilla. Molemmissa oli kysymys siitä, että Pyhä Henki vei heidät syvälle Vanhassa Testamentissa ilmoitettuun totuuteen. Pyhä Henki osoitti Elisabetille, että nyt oli tapahtunut se, minkä kirjoitukset olivat luvanneet: "Neitsyt oli tullut raskaaksi". Hänen edessään seisoivat Raamatun ennustusten mukaisesti hänen Herransa äiti. Jumala oli täyttänyt lupauksensa.

Oikea ja väärä profetia

Viime aikoina on keskusteltu paljon oikeasta ja väärästä profetiasta. Tekstimme kertoo, millaista oikea profetia on luonteeltaan. Pyhästä Hengestä saatu profetia vie Raamatun sanaan. Se korottaa Jeesuksen Kristuksen ja Hänen tekonsa keskukseen. Se vie ylistämään Herran läsnäolosta ja voitosta synnin, kuoleman ja sielunvihollisen vallan yli. Oikea profeetallinen sana paljastaa myös kuulijoiden synnit, osoittaa niiden todellisen luonteen voidakseen johtaa heidät Vapahtajan luo. Raamatullinen profetia korottaa Jeesuksen Herraksi, Vapahtajaksi ja Tuomariksi. Se ei koskaan korota profeettaa. Elisabet ei Pyhän Hengen täyttämänä korottanut itseään eikä Mariaa, vaan Marian kohdussa siinnyttä Herraa Jeesusta Kristusta.

Seurakunnan sielunhoito

Pyhän Hengen viesti Elisabetin kautta Marialle kertoo meille myös, millaista on kristillinen sielunhoito. Ihmisen syvimpiä ongelmia ei voida käsitellä vain sillä, että heitä kuunnellaan tai heille annetaan mahdollisimman viisaita neuvoja. Näissä asioissa ei sinänsä ole mitään väärää, mutta ne eivät voi ihmistä pohjimmiltaan auttaa tai parantaa. Kristillisessä sielunhoidossa on kysymys siitä, että Pyhästä Hengessä jaettu Jumalan sana pääsee vaikuttamaan ja muuttamaan ihmisydäntä. Todellisen muutoksen kykenee saamaan aikaan vain Jumala.

Usko ja vaikeudet

Maria oli uskonut, ottanut vastaan Herran sanan ja saanut kokea Herran ihmeen. Mutta seurauksena olikin kasvava joukko vaikeuksia ihmissuhteissa ja aimo annos epävarmuutta tulevaisuuden suhteen. Miten tästä eteenpäin? "Oliko valintani, jossa otin vastaan Herran sanan sittenkään oikea? Olenko mennyt ehkä itse sekaisin? Eihän tällaista voisi ajatella tapahtuvan juuri minulle, mitättömälle ihmiselle? Sitä paitsi minussahan asuu niin paljon syntiä, pahoja

ajatuksia ja lihallisuutta."

Siunaus

Marian sydän oli siis myllerryksessä, johon hän tarvitsi apua eli sielunhoitoa. Sen Jumala järjesti Elisabetin profetian kautta. Maria sai ensinnäkin siunauksen Elisabetin suun kautta. Siunaus ei tarkoita vain sitä, että toivotamme toisille hyvää tai puhumme heistä hyvää tai rukoilemme heidän puolestaan. Siunaus sisältää toki nekin, mutta siihen sisältyy enemmän: Se, jota Herra siunaa, saa vaeltaa Herran itsensä seurassa ja saa olla Herran käytössä. Siunattu elämä kantaa Pyhän Hengen tuottamaa rakkauden, rauhan, ilon, kärsivällisyyden ja hyvyyden hedelmää. Maria sai tietää, että hänen elämänsä hämmennys ja jatkossakin kohtaavat monet tuskat tulisivat lopulta kantamaan iankaikkista hedelmää. Ei vain Maria saisi synnyttää maailman Vapahtajaa, vaan Maria saisi olla myös alkuseurakunnassa keskeisessä tehtävässä auttamassa monia ihmisiä samaan uskoon, joka hänet itsensä pelasti.

Autuus uskon kautta

Maria sai myös vakuutuksen, että hän oli autuas. Siltä ei välttämättä hänestä ollut tuntunut viime päivinä. Autuus, jumalallinen onni ei näet ole ensi sijassa ihania tunteita. Kyllä Pyhän Hengen synnyttämä riemulaulu eli Marian ylistys vei varmasti hänen tunteensakin kattoon, mutta myöhemmin oli miekka kulkeva kaikkine kipuineen hänen sydämensä lävitse. Syvin hänen tuskansa oli, kun hän joutui katselemaan omaa Poikaansa ristin puulla ja kun hän joutui tunnustamaan, että hänen omat syntinsä olivat syyt hänen Poikansa kuolemaan.

Autuudessa on kysymys enemmän kuin tunteista. Autuus on pelastetun onnea. Se on tietoisuutta siitä, että Jeesuksen pelastustyö riittää tähän nykyiseen ja tulevaan elämään. Autuus on osallisuutta iankaikkisesta pelastuksesta. Se on yhteyttä Kristuksessa ilmaistuun Isän rakkauteen, josta mikään ei voi Herran omaa riistää irti.

Mitä usko on?

Maria oli autuas, koska hän uskoi. Mutta mitä usko sitten oikein on? Mitä erityistä uskossa on? Miten usko oikein vaikuttaa, kun se pelastaa ihmisen.

Maria oli kuullut Jumalan ilmoituksen. Hän oli vastannut siihen:
"Minä olen Herran palvelijatar. Tapahtukoon minulle niin kuin sanoit."

Marian uskon olemus oli asettumista Jumalan hallittavaksi, Herran alamaiseksi. "Minä olen Herran palvelijatar." Hänen elämänsä sisältö määräytyi siitä, KUKA päätti hänen asioistaan ja KENELLE hän eli.

Usko on Jumalan ilmoittaman sanan vastaanottamista sellaisena kuin se on, tulkitsematta sitä omista ennakkokäsityksistä ja omista haluista käsin. Rukous "Tapahtukoon Sinun tahtosi!" on uskon ydintä. Herran tahto voidaan ottaa vastaan, kun Herra tulee ja puhuu meille. Usko vastaa: "Tapahtukoon minulle niin kuin sanoit."

Uskon piirteitä

Usko Jeesukseen on siis sitä, että otamme vastaan Hänen sanansa sellaisena kuin se on. Sekä sen sanan, joka todistaa meidät syylisiksi että sen sanan, jolla hän todistaa meille, että kaikki on maksettu, Golgatan uhri riittää, taivas on meille annettu ihmeellinen lahja. Usko ei siis ole jotakin sisimmän "kutinaa", vaan meille puhuvan ja meidän kanssamme kuolemallaan testamenttiliiton solmineen ihmeellisen Henkilön, Vapahtajamme, luotettavuuden tunnustamista, sen varaan jäämistä ja siitä iloittamista. Usko tarrautuu siihen, mitä Jeesus on tehnyt, se on jäämistä Hänen suuriin käsiinsä.

Epäusko

Epäusko ei suinkaan ole uskon puutetta, niin kuin usein kuvitellaan, vaan tietoista omiin mahdollisuuksiinsa, omiin kykyihinsä ja omiin ponnistuksiinsa luottamista. Se on asioiden pitämistä omista käsissään. Epäusko on sitä, että yritän itse korjata epäkuntoon joutuneen rannekelloni. Usko on sitä, että vien sen kellosepän korjattavaksi ja annan hänen tehdä sille juuri sen, mitä hän katsoo tarpeelliseksi.

Usko pysyy Jeesuksessa

Usko on myös pysymistä Kristuksessa. Se ei ole vain menemistä Jeesuksen luo pyytämään anteeksiantamusta, sitäkin, vaan se on myös jäämistä Jeesuksen luo niin, että kaikki elämämme yksityiskohdatkin eletään yhdessä Hänen kanssaan. Jeesus ja me asumme samassa talossa. Jeesus on siellä hyvinä ja huonoina päivinä. Voittojen ja lankeemusten hetkillä. Pysyminen Jeesuksessa ei siis ole kuin jonkinlaista epätoivoista tarrautumista rekkitankoon tietoisena siitä, että ennemmin tai myöhemmin voimani pettävät ja putoan alas. Ei, Jeesuksessa pysyminen on sitä,

että emme lähde ulos ja pois siitä kodista, joka Jeesuksen uhrikuolema ja ylösnousemus meille takaa. Se on alituista henkilökohtaisen suhteen vaalimista Jeesukseen. Jeesus itse tekee senkin mahdolliseksi, että voimme hänessä pysyä. Hänessä olemme aina ja kaikkialla Hänen armonsa ympäröimiä.

Autuus tulee uskon kautta

Jumala osoitti Elisabetin kautta Marialle, ettei hänen autuutensa ollut hänen tehtävänsä varassa, ei hänen hurskautensa varassa, vaan sen Herran varassa, jonka hän synnyttäisi ja joka kantaisi hänenkin syntinsä ristin puulle. Usko ja turvaaminen Jumalaan, joka valmisti meille täydellisen pelastuksen, antaa meille autuuden.

Seurakuntayhteys

Jumalan seurakunta on tänäänkin Herran omien yhteys, jossa Pyhä Henki vie Sanan kautta iloitsemaan ja riemuitsemaan Vapahtajasta. Seurakunta on paikka, jossa Jumalan sana hoitaa sydämiä, synnyttää ja vahvistaa uskoa Vapahtajaan. Seurakunta on uskovien sydänten yhteys, jossa iloitaan iankaikkisesta ja täydellisestä pelastuksesta. Seurakunnassa Pyhä Henki korottaa Jeesusta Kristusta niin, että hätääntynyt sielu uskaltautuu tarttumaan Hänessä tarjottuun iankaikkiseen pelastukseen.

Jeesuksen ympärileikkaus

Luuk. 2:21

Israelin kansalainen

Israelin kansalaisuutta ei voinut saada pelkästään syntymällä juutalaisista vanhemmista. Jopa syntyperältään ei-juutalaisten oli mahdollisuus saada Israelin kansalaisuus sikäli kuin heidät ympärileikattiin. Raamatullisessa merkityksessä Israelin kansalaisuus ei merkitse vain jäsenyyttä Israelin valtiossa ja suostumista sen lakien alaisuuteen vaan ennen kaikkea jäsenyyttä Jumalan kansaan ja suostumista Jumalan pyhän lain noudattajaksi ja sen tuomittavaksi.

Ympärileikkaushan on sen uskonliiton merkki, jonka Jumala solmi Aabrahamin kanssa. Ympärileikkaus, jossa ihminen riisutaan Jumalan edessä täysin paljaaksi ja alastomasi viimeistä myöten, kertoo siitä, että ihminen tunnustautuu täysin riippuvaiseksi Jumalasta ja samalla suostuu täysin ja kokonaan noudattamaan Jumalan lakia.

Israelin kansalaisuuteen sisältyy niin valtavat siunaukset, että kristillistä seurakuntaa on halki aikojen kutsuttu hengelliseksi Israeliksi. Efesolaiskirjeessä Paavali kuvaa ihmisen pelastusta nimenomaan liittämisenä niihin suunnattoman suuriin lupauksiin, jotka uskon isälle Aabrahamille annettiin:

"11. Muistakaa sen tähden, että te ihmisinä muihin kansoihin kuuluvat ennen saitte ympärileikkaamattoman nimen niiltä, joita lihaan käsillä tehdyn ympärileikkauksen mukaisesti sanotaan ympärileikatuiksi. 12. Te olitte siihen aikaan ilman Kristusta, vailla Israelin kansalaisuutta ja vieraita lupauksen liitoille, ilman toivoa ja ilman Jumalaa maailmassa.

13. Nyt sitä vastoin, kun olette Kristuksessa Jeesuksessa, te ennen kaukana olleet olette päässeet lähelle Kristuksen veressä. ...19. Te ette siis enää ole vieraita ettekä muukalaisia, vaan te olette pyhien kansalaisia ja Jumalan perhettä.

20. Apostolien ja profeettojen perustukselle rakennettuina teillä on kulmakivenä itse Kristus Jeesus, 21. jossa koko rakennus liittyy yhteen ja kasvaa pyhäksi temppeliksi Herrassa. 22. Hänessä tekin yhdessä muiden kanssa rakennutte Jumalan asumukseksi Hengessä." (Ef. 2:11-13,19-22)

Ympärileikkaus

Kahdeksantena päivänä syntymästä tapahtuneen temppelikäynnin yhteydessä Jeesus ympärileikattiin. Näin Hänestä tuli Israelin kansan jäsen ja samalla Hänet siirrettiin Jumalan antaman Mooseksen lain alaisuuteen. Se, että lain Antaja itse asettuu lakinsa alaisuuteen, kertoo Jumalan suuresta nöyryydestä ja samalla Hänen pelastustahdostaan.

Paavali toteaa Vanhan liiton opetuksen mukaisesti:

"Ei ympärileikkaus ole mitään, eikä ympärileikkaamattomuus ole mitään, vaan Jumalan käskyjen pitäminen." (1. Kor. 7:19)

Pelkkä ympärileikkaus ei siis riitä todellisen Jumalan kansan jäsenyyteen, tarvitaan Jumalan lain täydellistä noudattamista. Ympärileikkaus on siis lakiliiton merkki ja vain sellainen, joka täysin ilman ainoatakaan lain rikkomista noudattaa sitä, voi sen liiton varassa pelastua.

Aabrahamkin tiesi, ettei hän ole Jumalan lakia noudattanut ja siksi hän joutui turvautumaan uskon tiehen eli etsimään

turvaa syntiuhrien kautta anteeksiantamusta Jumalan pyhän lain vaatimusten edessä. Mutta ympärileikkauksella hän tunnusti, että lain tuomio hänestä oli oikea. Laki vaatii kokonaista antautumista Jumalalle ja lähimmäisten tarpeiden asettamista omiensa edelle, eikä sillä mitalla hän eikä kukaan muukaan ole kyennyt lakia noudattamaan.

Mutta Aabraham katsoi uskossa eteenpäin siihen Jumalan Karitsaan, joka oli tuleva pelastamaan hänet ja hänen uskoaan seuraavat lain kirouksesta. Nyt jouluna tuo Jumalan lupaama Vapauttaja oli saapunut ja ensimmäiseksi Hänet ympärileikattiin ja asetettiin lain alle. Mutta nyt oli tullut ensi kertaa se, joka myös kykeni koko lain viimeistä piirtoa myöten täyttämään. Jeesus ei tullut lakia kumoamaan vaan täyttämään sen meidän sijaisnamme.

Jeesus lain täyttäjä

Jeesuksen elämä täällä ajassa oli alusta loppuun täydellistä Jumalan lain noudattamista. Kun laki vaati täydellistä rakkautta, täydellistä kuuliaisuutta Jumalan tahdolle, täydellistä synnittömyyttä, täydellistä oikeudenmukaisuutta, täydellistä totuutta, täydellistä laupeutta ja nöyryyttä, tämän kaiken Jeesus elämässään täytti. Isä Jumala antoi sekä Jordanilla että kirkastusvuorella julkisen lausunnon siitä, että Jeesus oli Hänen rakas Poikansa ja mittana oli Jeesuksen täydellinen kuuliaisuus Jumalan tahdolle aina ristin sovittavaa rakkautta myöten, niin kuin Jeesus asian selitti:

"Sen tähden Isä minua rakastaa, koska minä annan henkeni, että minä sen jälleen ottaisin. Ei kukaan sitä minulta ota, vaan minä annan sen itsestäni. Minulla on valta antaa se, ja minulla on valta ottaa se jälleen; sen käskyn minä olen saanut Isältäni." (Joh. 10:17-18)

Vanhurskautus - turvapaikka

Jumalan laki vaatii siis täydellistä elämää ja samalla uhkaa iankaikkisen tulen rangaistuksella, jokaista sellaista, joka ei lakia täytä. Syy, miksi Jeesukseen turvansa paneva voi olla turvallisella mielellä näin hirvittävien lain vaatimusten edessä, on siinä, että Jeesus itse meidän sijaisnamme täytti sekä lain vaatimuksen täydellisestä elämästä että otti kantaakseen ristin puulla sen iankaikkisen tulen rangaistuksen, joka olisi meille kuulunut. Kun Jumala lukee syntisen ihmisen vanhurskaaksi eli siis Jumalan vaa'alla hurskaaksi mitatuksi, se perustuu siihen, että syntisen synti siirretään Jeesuksen synniksi ja rangaistus annettiin Jeesukselle, ja Jeesuksen täydellinen lain noudattaminen siirretään syntisen hyväksi ja hänet palkitaan sen mukaan taivaalla ja iankaikkisella kirkkaudella.

Laki on pyhä

Ympärileikkausliitto menetti siis merkityksensä, koska lain vaatimukset on jo kokonaan meidän osaltamme täytetty. Laki on siis hyvä, pyhä ja kertoo, millainen on Jumalan edellyttämän rakkauden sisältö. Lakia ei siis kumottu, sen vaatimukset ovat yhä oikeita, mutta ne on jo lopullisesti jo kokonaan täytetty. Kun viimeisellä tuomiolla ihmettelemme, milloin kävimme sairaita ja vangittuja katsomassa, milloin ruokimme nälkäisiä ja vaatetimme alastomia, syy on siinä, ettemme me niitä tekoja tehneetkään, vaan Jeesus teki ne meidän sijastamme ja ne luettiin meidän teoiksemme.

Uskova kristitty haluaa kyllä Pyhän Hengen voimasta täyttää elämässään Jumalan tahtoa, mutta ei siksi, että voisi Jumalan tahtoa noudattamalla pelastua, vaan siksi, että hän on jo vanhurskautettu ja siksi pelastunut. Pyrkiessään Jumalan tahtoa noudattamaan hän törmää jatkuvasti omasta syntisestä luonnosta nouseviin lankeemuksiin ja joutuu niistä jatkuvasti tekemään parannusta, mutta kilvoituksen keskellä hän tietää kaiken aikaa, että Jeesus on hänen vanhurskautensa eikä hänen taivasosansa riipu siitä, kuinka hyvin hän onnistuu kilvoituksessaan.

Kasteen liitto

Ympärileikkausliiton sijaan meille on annettu kasteen liitto:

"Hänessä te olette saaneet ympärileikkauksen, joka ei ole käsin tehty, Kristuksen ympärileikkauksen, syntiturmeluksen pois riisumisen. Teidät on hänen kanssaan haudattu kasteessa, jossa teidät on hänen kanssaan myös herätetty uskon kautta, minkä vaikuttaa Jumala, joka herätti Hänet kuolleista. Teidät, jotka olitte kuolleet rikoksiinne ja turmeltuneen luontonne uudistumattomuuteen, hän teki eläviksi Kristuksen kanssa, antaen meille anteeksi kaikki rikokset. (Kol. 2:11-13)

Jos ympärileikkaus on liitto, jossa asetetaan lain alle, niin kaste on liitto evankeliumiin. Kasteen liitossa ihminen asetetaan armon alle, hänet liitetään Jeesuksen kuolemaan, hautaamiseen ja ylösnousemiseen. Kasteen liitossa on kysymys tuosta ihanasta nimestä, joka temppelissä ympärileikkauksen yhteydessä annettiin joulun Lapselle.

Nimi Jeesus

Tekstimme korostaa, että nimen valinta ei tapahtunut täällä maan päällä, vaan taivaassa. Nimi Jeesus, hepreaksi Joshua, tarkoittaa "Jumala on pelastus" tai "Jumala on autuutemme". Nimi sinänsä oli varsin yleinen ja sen

ensimmäinen kantaja oli Mooseksen seuraaja, joka oli Egyptin orjuudessa saanut vanhemmiltaan nimen Hoosea, mikä tarkoittaa pelastusta. Nimi kuvasi orjuudessa elävän kansan syvää kaipautta. Mutta kun Jumala oli kansansa vapauttanut, nimi muutettiin muotoon Joshua eli Jumala on pelastus.

Matteus kirjoittaa:

"Hänelle ilmestyi unessa Herran enkeli, joka sanoi: "Joosef, Daavidin poika, älä pelkää ottaa luoksesi Mariaa, vaimoasi, sillä hänessä sinnyt on Pyhästä Hengestä. Hän on synnyttävä pojan, ja sinun on annettava hänelle nimi Jeesus, sillä hän on vapahtava kansansa heidän synneistään." (Matt. 1:20-21)

Näin taivaassa annetulla nimellä tänäänkin meille kerrotaan, että vain Jumala voi pelastaa ihmisiä ja Hän myös sen tekee, mutta Jumalan pelastus voi tulla vain ja ainoastaan Jeesuksen Kristuksen kautta. Ei ole olemassa mitään muuta nimeä, jossa ihmiset voisivat pelastua. Vain liittäminen Jeesuksen täydelliseen elämään ja syntien lopulliseen ja täyteen sovitukseen voi avata ihmiselle oven Jumalan kansan jäsenyyteen ja taivaaseen. Hänen nimessään ja veressään meille julistetaan syntien anteeksiantamusta tänään, sillä velkamme on maksettu ja syntimme sovitut. Sinäkin saat turvata Jeesuksen ihmeelliseen nimeen menneisyyttäsi ajatellessasi. Saat olla vapaa synnin taakasta. Menneet syntisi on pyyhitty pois, saat kuulua Herran vapauttamaan hengelliseen Israeliin, joka on matkalla iankaikkiseen tulevaisuuteen.

Usko ja kaste

Jos ympärileikkausliitto edellytti lain noudattamista niin kasteen liitto edellyttää uskoa eli yksinkertaista turvautumista ja luottamista Jeesukseen. Usko on siis oman itsensä, koko menneen syntisyytensä ja koko tulevan elämänsä jättämistä Jeesuksen käsiin. Hän sen teki ja hän sen vastaisuudessaakin tekee, sillä Hänen nimensä, Hänen virkansa on pelastaa. Hän on Vapahtaja.

Temppelihuiri ja Simeon

Luuk. 2:22-33

Neljäkymmentä päivää Jeesuksen syntymästä Hänet tuotiin Jerusalemin temppeliin ja suoritettiin Mooseksen lain mukainen syntihuiri äidin puhdistamiseksi synnytyksen jälkeisestä tilasta. Normaalisti syntihuiri oli lammas, mutta köyhälle kansalle riitti metsäkyhkysten uhraaminen. Idän viisaat eivät olleet vielä saapuneet, Marialla ja Joosefilla ei ollut varaa lammasuhriin. Jeesus tuli niin kuin laulussa sanotaan "maan alimpiin paikkoihin" niin syntymänsä, elämänsä kuin kuolemansa suhteen.

Tämän temppelikäynnin yhteydessä Jeesus luovutettiin myös Jumalalle pappeuteen. Jumalahan oli määrännyt, että jokaisen esikoispojan oli määrä toimia pappina, vaikka Leevin sukukunta olikin sittemmin osoitettu korvaamaan esikoispoikia tässä tehtävässä. Nyt kuitenkin toimitettiin Jumalan alkuperäisen tahdon mukaan Jeesus, Marian esikoispoika, pyhitettiin eli erotettiin pappeuteen. Hänestä tuli se Ylimmäinen pappi, joka uhrasi itsensä syntihuiriksi meidän syntivelkamme maksuksi, jotta me pääsisimme vapaaksi syyllisyydestä ja tuomiosta.

Maailman valo

Sitten vanha Simeon ilmestyy paikalle. Hän julisti Pyhän Hengen täyttämän, että tuossa poikavauvassa oli nyt tullut maailmaan Jumalan valo, joka ulottuisi aina pakanakanoihin asti.

Kuolemaan valmistautuminen

lähäs Simeon kertoo meille, miten uskova ihminen voi valmistautua omaan kuolemaansa. Mitä Sinä ajattelet omasta kuolemastasi ja siitä, miten siihen tulisi valmistautua?

Kuolema pelätään, koska sitä edeltää usein monenlaista kipua. Se erottaa kaikesta tutusta, herättää kysymyksiä, joihin ei löydy omia vastauksia. Kuoleman varsinainen piikki on kuitenkin ihmisen tiedostettu tai tiedostamaton kauhu siitä seuraavan tuomion edessä. Omatunto todistaa syylliseksi ja Jumalan pyhä laki vaatii tilille, kadotus kauhistaa.

lähäs Simeon oli elänyt Jumalan kasvojen edessä odottaen, ei kuolemaa vaan Vanhassa Testamentissa luvattua Vapahtajaa. Pyhä Henki oli hänen päällään. Herra oli puhunut hänelle. Koko hänen elämänsä suuntautui eteenpäin. Hän sai valmistelunsa kuoleman edessä valmiiksi kuitenkin vasta saadessaan pitää sylissään Jeesusta, joka oli ristillä kuoleva hänenkin syntiensä rangaistuksen ja ylösnousemuksellaan kukistava kuoleman. Jeesus oli hänen autuutensa, pelastuksensa. Hänen rauhansa perusta ei ollut hänen oma hurskas vaelluksensa, vaan yksin Jeesus.

Jeesuksen rauha täytti hänen sydämensä. Hän tajusi, että iän ja sairauksien kipu tulisi vaihtumaan ikuisen terveyteen, ero rakkaista muuttuisi jälleennäkemisen iloksi, epätietoisuus kuolemanjälkeisyyden luonteesta väistyi Kristuksen kirkkauden ja taivaan todellisuuteen tieltä. Rangaistuksen pelko väistyi, kun Jeesus oli Uhrikaritsana sovittava hänen syntinsä. Edessä olisi rauhan ja kirkkauden valtakunta.

Johannes Kastajan sanoma

Luuk. 3:1-6

Jumala puhuu

"Jumalan sana tuli Johannekselle."

Kristillisyydessä keskeisin asia on se, että Jumala puhuu. Raamatun Jumala on luonut puhuvan ihmisen ja haluaa ja voi tälle ihmiselle myös puhua niin, että ihminen voi myös ymmärtää Herran sanan. Raamattu käyttää Jeesuksesta myös nimeä Sana, joka viittaa siihen, että Jeesus on Jumalan viesti meille. Jeesuksen tuleminen ihmiseksi, Hänen totuuden ja armon täyttämä elämänsä, Hänen opetuksensa, Hänen kuolemansa ristillä ja voitollinen ylösnousemuksensa haudasta ovat kaikki Jumalan puhetta meille.

Jumalan puhe ei ole vain sanoja, vaan Hänen sanoihinsa sisältyy ihmeellinen voima. Jumalan sana musertaa kovan ja paatuneen sydämen syntejään kauhistuvaksi ja vapisevaksi syntiseksi. Jumalan anteeksiantava sana luo uuden elämän, virvoittaa sielun, antaa voiman ja halun kuuliaisuuteen. Jumalan sana avaa Herran kirkkauden ja pyhyiden. Sanallaan Herra julistaa syntisen vanhurskaaksi ja puhtaaksi. Jumalan sana tekee vedestä kasteen ja leivästä ja viinistä Kristuksen ruumiin ja veren todellisen läsnäolon. Jumalan totuuden sana vapauttaa ja armon sana pyhittää ihmisen. Evankeliumin sana ristiinnaulitusta ja ylösnousseesta Kristuksesta kykenee viemään ihmisen taivaalliseen kirkkauteen asti. Jumalan kaikki pelastava, pyhittävä, kasvattava ja uudistava työ tapahtuu Hänen sanansa kautta.

Jumalan sana on aina persoonallinen. Sana ei ole vain jotain kasetille nauhoitettua ilman värähtelyä eikä vain paperille pranttattuja lauseita. Kysymys on aina Herran itsensä kohtaamisesta. Ihminen voi omistaa koko elämänsä Raamatun tieteelliseen tutkimukseen tai kristinuskosta väittelemiseen tai filosofointiin, kohtaamatta koskaan itse Herraa. Jumalan kohtaamisessa ei ole kysymys vain siitä, että Hän ylipäänsä puhu, vaan että Hän puhuu juuri minulle, puhuu, niin että ymmärrän ja puhuu niin, että koko persoonallani, koko sielullani, koko olemuksellani joudun vastaamaan siihen, mitä Hän puhuu.

Sana Johannes Kastajalle

Tekstimme kertoo, miten Jumalan sana tuli Johannes Kastajalle erämaassa. 20-vuoden iässä, silloin kun hänen olisi ollut määrä siirtyä papin tehtäviin - hänen isänsähän oli pappi - Johannes vetäytyi erämaahan. Siellä hän vietti noin 10 vuotta valmistautumassa siihen tehtävään, johon tiesi Jumalan hänet valinneen. Mutta nyt Herran sana tuli hänelle ja hänen tuli astua sen kanssa julkisuuteen.

"Sanaa" tarkoittava kreikan kielen sana ei tässä yhteydessä ole logos vaan rhema. Tämä sana tarkoittaa tiettyä määriteltä sanomaa. Johannekselle ei siis tullut kokonaista ja lopullista evankeliumin sisältöä vaan tietty sanoma, jonka hänen tuli julistaa kansalle. Kysymys oli siitä, että Jumalan sana tuli ikään kuin puristui ylhäältä hänen sydämeensä. Tästä on kysymys silloin, kun kyselemme, kenellä on oikeus julistaa Herran sanaa. Kymmenen vuoden hengellinen valmistautuminen ei vielä riittänyt. Julistajan tehtävään tarvitaan Herran antama sanoma. Tänäänkin ratkaisevaa ei ole se, miten hyvin tai huonosti pidetään puheita. Ratkaisevaa on se, onko se sanoma, jota julistetaan, Jumalalta vai ihmisistä.

Aika ja olosuhteet

Jumalan sana tuli Johannekselle tietyssä aikana, tietyssä paikassa ja tiettyjen olosuhteiden vallitessa. Ajankohta määritellään keisarin, maaherran, kolmen neljännesruhtinaan ja kahden ylipapin nimillä. Kysymys oli keisari Tiberiuksen 15. hallitusvuodesta.

Tiberius oli lahjakas, kunnianhimoinen, julma, hillitön, inhottu ja epäinhimillinen hallitsija, jolla oli kuitenkin koko Rooman suurvalta vallassaan. Caprin saarella hän asui ja vietti käsittämättömän irstasta elämää heittäytyen koko sielullaan kaikkien mahdollisten himojen ja paheiden valtaan. Silti hän hallitsi koko silloista maanpiiriä. Kun Jumalan sana tuli Johannekselle, siitä ei kukaan tiennyt ja vaikka maailman mahtavat olisivat tienneetkin, he eivät olisi pitäneet asiaa millään tavalla tärkeänä.

Pilatus edusti Juudeassa Tiberiuksen valtaa. Hänen käsissään oli siellä asuvien ihmisten elämä ja kuolema. Neljännesruhtinaat olivat Rooman vasalleja, joilla ei ollut itsenäistä valtaa. Juutalainen papistokin oli Rooman heiteltävissä. Vastoin Jumalan järjestystä oli kaksi ylipappia, joista kummallakaan ei olisi ollut oikeutta siihen. Hannaan roomalaiset olivat erottaneen virasta ja korvanneet heille mieluisammalla Kaifaalla, mutta niin että antoivat Hannaankin säilyttää ylipapin nimen. Jumalan kansan pappeudesta päätti siis Rooma, jota hallitsi syvä turmelus. Jumalan kansa Israel oli siis jaettu neljän vasallin hallintaan ja uskonnollinen elämä oli turmeltunutta.

Mutta juuri näin turmeltuneissa olosuhteissa Jumalan sana tuli. Missä se ilmestyi? Ei Rooman kukkuloilla, mutta ei myöskään Jerusalemissa, Jumalan kaupungissa, joka eli kapinassa omaa Jumalaansa vastaan. Jumalan sana tuli yhdelle miehelle, Jumalan valmistamalle, erämaan hiljaisuudessa. Se, mikä on todella suurta, ei välttämättä tapahdu kirkkaissa ramppivaloissa hurraavan yleisön taputtaessa. Jumalan silmissä suurta tapahtuu, kun Hänen sanansa saa tunkeutua ihmissydämeen, niin että viesti lähtee kulkemaan eteenpäin sellaisena kuin Jumala se tarkoitti.

Uskonpuhdistus ja sen kirkas helmi vanhurskauttaminen yksin armosta, yksin Kristuksen tähden, yksin uskon kautta, ei alkanut Rooman Pietarin-kirkon portailta. Se alkoi sielunsa pelastuksesta epätoivoon asti kamppailevan yksinäisen munkin ihmeellisestä löydöstä tornihuoneessa:

"Jumalan vanhurskautta ei kukaan voi ansaita, Jumala lahjoittaa sen Kristuksen ristin veren tähden jumalattoman sydämeen, kun se yksinkertaisessa uskossa ottaa tämän lahjan vastaan."

Jumalan sana tuli ja lähti kulkemaan ja murtamaan vääristynyttä uskonnollisuutta ja levittämään pelastuksen kirkasta valoa.

Jumala kyllä tarvitsee tässä pimeässä ja jumalattomassa ajassa sillanpääasemansa, niitä sydämiä, joihin Hän voi sanaomansa painaa ja jotka sen painosta eivät kykene olemaan enää vaiti.

Parannuksen kaste syntien anteeksi saamiseksi

Johanneksen saaman sanan sisältö oli "parannuksen kaste syntien anteeksiantamukseksi". Kysymys oli valmistavasta sanomasta. Johannes tiesi, että hänen kasteensa ei voisi kenellekään syntien anteeksiantamusta antaa. Mutta kukaan ei voisi liioin ottaa vastaan sitä anteeksiantamusta, jonka Jeesus Golgatan sijaiskärsimyksellään hankki, ellei Johanneksen saarna saisi valmistaa hänen sydäntään. Johanneksen kaste merkitsi sitä, että Jumalan ilmoittaman lain valossa ihmisen oli pakko tunnustaa, että hän ansaitsisi tuomion tulla hukutetuksi. Kasteessahan oli kysymys veteen menemisestä - ei niin että vesi voisi puhdistaa syntejä sydäimestä - vaan niin, että vesi hukuttaisi syntisen. Synti nimittäin vaatii rangaistusta. Oikea rangaistus syntiselle on iankaikkinen hukkumistuomio. Vasta kun suostut näkemään koko hirvittävän totuuden synnin järkyttävistä seurauksista sekä omassa iankaikkisuudessa että toisten ihmisten elämässä, tie vapauttavalle anteeksiantamuksen evankeliumille on valmis.

"Herra auta, me hukumme!" oli opetuslasten huuto hädän hetkellä. Siinä ei ollut kysymys vain ulkoisesta myrskystä, vaan tajusta siitä, että Jumalan pyhyden edessä ei syntinen omassa varassaan voi kestää.

Nouseminen vedestä oli lupaus siitä, että Jeesuksen uhrin ja ylösnousemuksen tähden itsensä kadotuksen ansaitseviksi myöntäville annettiin uusi toivo. Jumalan Karitsa ottaisi kantaakseen koko maailman synnin. Siksi anteeksiantamuksessa olisi osallisuus myös uuteen ylösnousemuselämään Kristuksen yhteydessä.

Tietä Herran tulolle

Tietä Herran armahtavalle laupeudelle valmistetaan, kun lain saarna osuu ylpeään ja itseriittoiseen sydämeen ja nöyryyttää sen armoa kerjäämään. Omaan hurskauteensa luottaville Johanneksen sanoma oli:

"Te kyykäärmeitten sikiöt, kuka on teitä neuvonut pakenemaan tulevaa vihaa? Tehkää sen tähden hedelmiä, joissa parannuksenne aitous näkyy, älkääkä ruvetko sanomaan mielessänne: 'Onhan meillä isänä Aabraham'. Minä sanon teille, että Jumala voi näistä kivistä herättää lapsia Aabrahamille."

Mikään muodollinen uskonnon harjoitus, ei edes se, että nimi on kastettujen luettelossa auta Jumalan tuomion päivänä, jos sydämessä asuu synti, josta ei haluta kääntyä pois ja jota ei tunnusteta ja pyydetä anteeksi. Aito parannus näkyy sitten elämän muutoksena. Se, joka tekee parannuksen varastamisesta tunnustamalla sen ja saamalla Jeesuksen veressä anteeksi, tekee parannuksen hedelmää vasta sitten, kun hän alkaa anteeksiantamuksen synnyttämällä rakkaudella jakamaan pois omaansa tarvitseville.

Tietä Herran armahtavalle laupeudelle valmistetaan, kun ihmisten halveksimat julkisyntiset saavat luvan käydä parannuksen kasteelle. He, joita synti piti vankikuopassaan ja joille Valheen ruhtinas uskotteli, että heillä ei olisi

mitään toivoa, tarjotaan mahdollisuutta Jeesuksen veren tähden saada koko menneisyytensä anteeksi. Pelastaja oli lähellä. Synnin kivikoissa itsensä teloneet löytävät tien. Evankeliumin sana antaa heille armon ja uuden tavan elää. He oppivat antamaan omastaan. He oppivat tekemään työtään rehellisesti ja käyttämään virka-asemaansa toisten palveluun eikä omaksi hyväkseen.

Laki raivaa tietä - evankeliumi antaa elämän

Johanneksen saarnan suuruus - samoin kuin kaiken lain saarnankin tänään - oli siinä, että hän tiesi olevansa vain tien raivaaja. Kukaan ei voisi pelastua hänen saarnastaan. Mutta hän saattoi lain lisäksi osoittaa sitä Jeesusta, joka oli jo kuulijoiden keskellä ja joka tulisi kastamaan Hengellä ja tulella.

Johannes tiesi, että mielen muutos, parannus olisi välttämätön ehto pelastukseen. Mutta hän tiesi myös, että mielen muutos eli kääntymys ei saa aikaan sydämen muutosta. Sen saa aikaan vain se Herra Jeesus Kristus, joka Pyhän Hengen voimalla uudestisyntyyttää elävään uskoon.

Lain saarna oli sana Jumalalta. Se oli Jumalan lupaama sanoma. Profeetta Jesajan ennustuksen toteutumista. Se tarvittiin silloin ja tarvitaan yhä tänään, jota sydämet avautuisivat ottamaan vastaan pelastuksen evankeliumin. Luulen, että Johannes Kastajan sanomaa tarvitaan tänään maassamme kipeämmin kuin ehkä koskaan aiemmin, jotta joulun Herra voisi löytää tiensä ihmissydämiin.

Edellä sanottu ei tarkoita, etteikö Jeesus itse olisi myös julistanut lain sanaa. Kun Johanneksen ääni vaikenä pyövelin miekkaan, Jeesuksen huuto alkoi kuulua. Siinä oli sama sävel kuin Johanneksellakin:

"Jumalan valtakunta on tullut lähelle. Tehkää siis parannus ja uskokaa evankeliumi!"

Jeesuksen kielenkäyttö muodollisen uskonnollisuuden valheessa eläville ei ollut yhtään pehmeämpää kuin Johanneksenkaan:

"Voi, teitä te kyykäärmeiden sikiöt! Voi teitä te valkeaksi kalkitut haudat!"

Johanneksenkaan julistuksen tähtäyspiste ei ollut jättää ihmisiä lain tuomioiden alle, vaan johtaa heidät sen Armahtajan luo, jolta löytyy katuville syntyisille anteeksiantamus ja sellainen uusi elämä, joka kantaa anteeksiantamuksen synnyttämää rakkauden rauhanhedelmää.

Jeesus Nasaretissa

Luuk. 4:16-22

Luetko Raamattua?

Jeesus toimi tekstinlukijana synagogajumalanpalveluksessa! Jeesus luki Raamattua. Mutta sitten Hän käänsi kuulijoiden huomion itseensä. "Minä se olen, josta tässä on kirjoitettu! Nyt tämä minkä luin toteutuu teidän silmienne edessä."

Nasaretilaisten ensi ihastus Jeesuksen vakuuttavaan ja poikkeukselliseen tapaan puhua ei tarkoittanut, että he olisivat myös uskoneet Jeesusta. He eivät peruskateudeltaan voineet hyväksyä sellaista ajatusta, että joku heidän keskellään kasvanut voisi olla heidän yläpuolellaan. Meidän aikamme Raamatun repijöillä on yhtä suuri usko itseensä, kuin nasaretilaisillakin.

Etsi Jeesusta Raamatustasi!

Mitä varten Jeesus sitten luki Raamattua? Kyllähän Jeesus tiesi mitä Raamattuun on kirjoitettu, koska Hän itse oli koko Vanhan testamentin antanut Mooseksen ja profeettojen kautta. Jeesus luki sitä synagogassa osoittaakseen meille, millainen on oikea Raamatun lukutapa. Hän luki profeetta Jesajan 62. lukua. Sitten Hän suuntasi kuulijoidensa silmät ja korvat itseensä päin ja sanoi: "Tässä teidän edessänne on se, josta lukemani profetia puhui. Minussa toteutuu teidän keskellänne kaikki se, mitä juuri luin."

Jos haluat lukea Raamattuasi oikein, etsi siitä samaa, mitä Jeesus itse. Etsi siitä Jeesuksen Kristuksen kasvoja ja Jeesuksen puhetta ja Jeesuksen tekoja. Älä ensimmäiseksi kysy, mitä Raamattu puhuu sinusta itsestäsi tai sinulle, vaan mitä se kertoo Jeesuksesta ja Hänen ihmeellisistä teoistaan. Muista myös, että jokainen Vanhan testamentin kohta on annettu meille viime kädessä kirkastamaan Jeesusta, Hänen suuruuttaan, Hänen totuuttaan ja Hänen armoaan.

Voideltu Kuningas

Mitä sitten Jeesus lukemassaan Jesajan profetiassa itsestään oikein sanoo:

"Herran Henki on minun päälläni, sillä hän on voidellut minut julistamaan evankeliumia köyhille. Hän on lähettänyt minut saarnaamaan vangituille vapautusta, sokeille näkönsä saamista, päästämään sorretut vapauteen ja julistamaan Herran otollista vuotta."

Jeesus lähti liikkeelle Pyhän Kolminaisuuden salaisuudesta. Herran Jumalan eli taivaallisen Isän Pyhä Henki on Jeesuksen päällä. Jeesus ja Isä ovat yhtä. Jeesus toimi Pyhän Hengen voitelemana Vapauttajakuninkaana lähtiessään liikkeelle julkiseen toimintaansa. Jeesus lähti näin varustettuna julistamaan evankeliumia köyhille. Jeesukselle evankeliumin julistaminen ei ollut vain hyvän sanoman puhumista, hyvien uutisten viestittämistä tai välittämistä, vaan ennen kaikkea hyvän uutisen sisällön valmistamista.

Vain köyhille, vangituille ja sorretuille

Eivät suinkaan kaikki ihmiset iloitse tästä hyvästä sanomasta. Päin vastoin joku saattaa loukkaantua. "Taasko minua yritetään syyllistää ja pelotella kadotuksella!" Niin, eivät Jeesuksen evankeliumia ota vastaan muut kuin köyhät. Rikkaat nasaretilaiset hylkäsivät Jumalan lahjan, joka oli heille jokaiselle tarjolla. Ei Jeesus voi vapauttaa muita kuin vangittuja. Niitä, jotka tietävät olevansa oman kateutensa, ylpeytensä, itsekkyytensä, katkeruutensa ja himojensa vankeja ja syyllisyytensä vankeja ja omien syntiensä seurausten vankeja. Heille Jeesus antaa vapauden. He saavat syntinsä ja syyllisyytensä anteeksi. He saavat Pyhän Hengen, joka lähtee murtamaan heissä syntisen luonnon valtaa. He saavat Jeesuksen totuuden sanan, joka vapauttaa heidät Sielunvihollisen sorrosta ja valheen verkosta. Ylösnoussut Herra vapauttaa kuoleman pelon alla olevat. Kuoleman valta on murrettu.

Näkö sokeille

Jeesus ei ainoastaan tuonut valoa meidän pimeytemme keskelle, vaan Hän tekee vielä enemmän. Hän avaa sokeitten silmät. Jos kuulet ihmisten ilohuudot, kun he ovat nähneet Jeesus-valon ja päässeet vapaiksi, mutta sinä et näe mitään, niin se kertoo, että Sinä olet yhä sokea. Mutta Sinullekin Jeesuksella on hyvä sana: "Minä avaan sokeain silmät!" Ala kuin sokea Bartimeus huutaa Herralta armoa. Herra tulee silloin luoksesi ja avaa silmäsi. Niin kuin Bartimeus sai nähdä ensimmäiseksi Jeesuksen kasvot, samoin hengellisesti sokea, jonka silmät Jeesus avaa, saa nähdä ensimmäiseksi Hänen kasvojensa ihanuuden.

Nyt on pelastuksen päivä

Jeesus julistaa yhä Herran otollista vuotta, Herran riemuvuotta. Vaikka maamme ja kansamme yllä vallitse laajalti hengellisen kuoleman synkkä yö, yhä tänään jatkuu Herran otollinen aika, riemuvuosi, Jumalan kutsun armonaika. Maailmanlaajuisesti näemme Herran suurten tekojen leviävän ennennäkemättömällä nopeudella, vaikka myös varjot syvenevät. Vapauttaja Kuningas liikkuu yhä Sanansa ja Henkensä voimalla. Hän pelastaa jokaisen, joka sydämeästään huutaa Häntä avukseen.

Toinen adventti tulee

Jeesus keskeytti profeetta Jesajan lukemisen kesken lauseen. Hän sulki kirjan ja sanoi: "Tämä kirjoitus on tänään käynyt toteen teidän korvienne kuullen." Syy oli ilmeinen. Profetia oli toteutumassa kuulijoiden silmien edessä vain siihen asti. Mutta profetia jatkui. Koko profetia kuuluu:

Herran, Herran Henki on minun päälläni, sillä hän on voidellut minut julistamaan ilosanomaa nöyrylle, lähettänyt minut sitomaan särjettyjä sydämiä, julistamaan vangituille vapautusta ja kahlituille kirvoitusta, julistamaan Herran otollista vuotta ja meidän Jumalamme kostonpäivää, lohduttamaan kaikkia murheellisia, panemaan Siionin murheellisten päähän - antamaan heille - juhlapäähineen tuhkan sijaan, iloilyä murheen sijaan, ylistyksen vaipan masentuneen hengen sijaan, ja heidän nimensä on oleva "vanhurskauden tammet", "Herran istutus", hänen kirkkautensa ilmoitukseksi. (Jes. 62:1-3)

Tulee se päivä, jona Jeesus Kristus tulee takaisin. Tulee Jumalan vanhurskaan tuomion "kostonpäivä eli päivä, jona Jumala palkitsee", jolloin kaikki synti, vääräys, pimeys ja kuolema lopullisesti hävitetään. Alkaa juhlapäähineiden, iloilyä ja vanhurskauden suuret juhlat, Karitsan häät. Silloin Jeesuksen toisessa tulemisessa pääsemme kirkkauden valtakuntaan ja koko meidän olemme siellä on oleva Kristuksen ja Isän kirkkauden ilmoitukseksi.

Jeesus lopetti kesken lauseen, koska nyt vielä jatkuu armon aika. Se päättyy kerran, ehkä pikemmin kuin aavistamme ja tulee se toinen päivä, jona Jeesus tulee avaamaan uudestaan saman Jesajan kirjan kohdan ja tulee lausumaan

taivaallisessa seurakuntakokouksessa: "Tänään on myös tämä jatko toteutunut teidän silmienne nähden."

Nasaretin etsikko aika

Luuk. 4:23-30

Kun Jeesus tuli kotikaupunkiinsa Nasaretiin, oli kysymys kaupungin etsikkoajasta. Kaupunki sai vielä muitakin etsikkoajia - niin kuin koko Israelin kansa. Golgatan tapahtumien jälkeen vuodatetun Pyhän Hengen voimassa apostolien julistuksen kautta Herra tuli vielä kutsumaan uudelleen. Mutta niin kuin ihmiselämä on rajallinen pituudeltaan, niin päättyy väistämättä sekä yksityisen ihmisen, kansan kuin koko ihmiskunnankin etsikko aika. Armon aika on sitä aikaa, jona Herra vielä etsii ihmisiä omakseen. Nasaret on kuitenkin järkyttävä esimerkki kaupungista, joka hylkäsi Herran Jeesuksen Kristuksen kutsun.

Rakkaudellinenkin totuus loukkaa

Tapa, jolla Nasaret Jeesuksen hylkäsi on monessa mielessä samanlainen kuin miten ihmiset tänäkin päivänä Jeesuksen elämästään torjuvat: He suuttuivat siihen, mitä Jeesus heille puhui. Totuus nimittäin aina suuttuttaa ja loukkaa sellaista, joka haluaa pysyä omassa valheessaan. Valhe pukeutuu usein ennakkoluulojen, ehtojen asettamisen ja vaatimusten kaapuun. Valheen vallassa olevalle ihmiselle - ja sellaisia kaikki ihmiset ovat silloin, kun Jumalan kutsu heitä kohtaa ensi kertaa - totuus omasta tilasta ja omista vääristyneistä asenteista, arvoista ja toimintamalleista, on tuskallista ja vastenmielistä kuultavaa. Ihminenhan on mestari pettämään itseään, toisten ihmisten hämääminen ei ole läheskään yhtä helppoa, Jumalan pettäminen mahdotonta.

Voidakseen pelastaa Nasaretin asukkaat pimeydestä valoon Jeesuksen oli pakko osoittaa heidän pimeytensä luonne. Juuri se oli sitä kutsuvaa rakkautta, jolla Herra halusi vetää heitä puoleensa. - Tietysti meidän pehmoaikamme ei Jeesuksen radikaalia puhetyyliä ja jyrkkää lähestymistapaa halua rakkaudeksi tunnista - yhtä vähän kuin Nasaretin asukkaatkaan. Tänä päivän ihmisiä pitää lähestyä psykologisesti, pehmeästi, epäsuorasti ja mielellään hiukan epävarmuutta osoittaen, jotteivät ihmiset heti alkuun loukkaantuisi ja torjuisi sitä hyvää uutista, mikä meillä on kerrottavana. Jeesus ei menetellyt niin - koska Hän tiesi paremmin kuin tämän päivän "pehmojulistajat". "Ihminen ei muutu, ellei hän suutu" oli erään tunnetun julistajan lempiajatuksia. Voimme tietysti suuttuttaa ihmisiä kaikenlaisella synnillämme, mutta siitä ei tietenkään tässä ole kysymys. Rakkaudessa puhuttu suora totuus suuttuttaa ja kirvelee todella paljon. Eräs kuuluisa saksalainen julistaja ilmaisi asian näin: "Työnnän ihmisten sydämiin naulan ja päästän heidät sitten menemään". Totuuden naula sydämessä kirvelee ja tekee niin kipeää, että lopulta sen kanssa on palattava Armahtajan luo tai sitten hylättävä totuus kokonaan.

Vain Pelastajan ehdoilla

Nasaretin asukkailla oli suuret odotukset aitoon nurkkapatriotiseen tapaan. Jeesus oli heidän kaupunkinsa kasvatti, joten Hänen tuli toki osoittaa erityistä huomiota ja suosiota omiaan kohtaan. Jeesus oli tehnyt muualla monia ihmeitä ja tunnustekoja, nyt Hänen olisi tietenkin tehdä samaa ja vielä enemmän omiensa parissa. Jeesuksen lähestyessä he katsoivat siis oikeudekseen nousta Jeesuksen yläpuolelle sanelemaan Hänelle, mitä Hänen pitäisi tehdä. He olivat kuin meressä hukkumaisillaan oleva ihminen, joka esitti vaatimuksia pelastajilleen siitä, millaiseen veneeseen hän suostuisi nousemaan ja minkä värinen pelastusrenkaan pitäisi olla, jotta se kelpaisi hänelle.

Lukematon on se joukko, joka on heitä pelastamaan tulleelle Jeesukselle sanellut ehtoja, joilla he suostuisivat pelastettaviksi. Loukkaava totuus kuitenkin on, että Jumala asettaa pelastuksen ehdot, ei pelastettava ihminen. Voit pelastua vain Jumalan tavalla et vaikka kuinka vaatisit jotain ehkä Sinusta miellyttävämpää tapaa.

Jeesus ei tee ihmeitä meidän vaatimuksestamme. Kun Hän niitä tekee, lähtökohta on kokonaan Hänen sanoinkuvaamaton rakkautensa todellisessa hädässä olevia ihmisiä kohtaan. Voidaksesi kohdata Jeesuksen Sinun on suostuttava siihen, että Jeesus saa lausua oman diagnoosinsa Sinun todellisesta tilastasi.

Suvun usko ei pelasta

Nasaretilaisten samoin kuin monien suomalaisten valheellisuus on myös siinä, että he katsoivat kuuluvansa syntymänsä tai asuinpaikkansa perusteella jonkin sellaiseen hengelliseen luokkaan, että he eivät varsinkaan omasta keskuudestaan nousseen Jeesuksen opetuksia tarvinneet. Heillähän oli mielestään kaikki, mitä pelastumiseen ja taivaaseen pääsemiseen tarvitaan. Heillä oli Vanhan Testamentin kirjoitukset, Jumalan liitto ja lupaukset. He kuuluivat luvattuun kansaan syntyperänsä perusteella. Hehän olivat jo Jumalan suosion alla. Siihen lisäksi he olisivat kyllä kelpuuttaneet muutamia näyttäviä ihmeitä Jeesukselta. Mutta kun Jeesus osoittikin, että heidän hengellinen

turvallisuutensa olikin pelkkä valheellinen harhakuva, koska heiltä puuttui henkilökohtainen pelastus ja uskon suhde Jumalaan, he suuttuivat pahanpäiväisesti.

Suomalaisellakaan ei riitä se, että hän kuuluu ns kristittyyn kansaan, on kiinnostunut uskonnollisista ilmiöistä, on kastettu ja ehkäpä käy jopa kerran pari kirkossakin, ellei hänellä ole uskon suhdetta Jeesukseen Kristukseen. Niin valtava kuin kasteen liiton sisältämä armo onkin, yksikään sellainen, joka ei suostu omista synneistään parannukseen ei ole saava kasteen liiton perusteella taivasosuutta.

Jumala oli Israelin historiassa monesti osoittanut, että sinänsä hyvä Jumalalta saatu liittokaan ei heitä hyödyttänyt, koska he toistuvasti olivat kääntäneet selkensä Jumalan kutsulle parannukseen, olivat hyljänneet etsikkoaikansa. Vaikka maailma muuttuu monella tavalla, tässä kohden ei tänäkään päivänä ole mitään muutosta tapahtunut.

Riisu siksi yltäsi omat uskonnollisuutesi, kansallisen ylpeytesi, nurkkapatriotisuutesi ryysyt. Suostu alastomaksi ja paljastetuksi, avuttomaksi syntiseksi Jeesuksen totuuden edessä. Hän Kuningasten Kuningas on totuuden Kuninkaana juuri Sinun kohdallasi. Hänellä on armon ja laupeuden ajatukset Sinua kohtaan. Taivu siis parannukseen. Tunnusta, että elämäsi surkeus on Sinun oman syntisi syystä ja pyydä armoa siltä Herralta, joka on Sinun syntitaakkojesi alla Golgatalla murtunut, jotta Hän voisi Sinut armahtaa.

Etsikkoajan hylkääminen on yritystä tappaa Jeesus

Kiukkuiset nasaretilaiset nasaretilaiset ryhtyivät tosi toimiin. He raahasivat Jeesuksen jyrkänteen reunalla tappaakseen Hänet. Joka kerta kun ihminen torjuu Jeesuksen kutsun, hän itse asiassa pyrkii tappamaan Jeesuksen omasta elämästään. Jumalan totuuden torjuminen on aina syvimmässä merkityksessä "hengellistä väkivaltaa", jonka kohteena ei ole ihminen, jota yritettäisiin käyttää hyväksi uskonnollisesti manipuloimalla, vaan itse Herra Jeesus Kristus ja usein Hänen opetuslapsensa, jotka lain ja evankeliumin saarnassa ovat Jeesuksen suuna ja siis etsikkoajan välineitä. Tälle maailmalle ei riittänyt Jeesuksen surmaaminen, läpi vuosisatojen Jeesuksen seuraajia on myös surmattu samasta syystä. Usein parannussaarnaajia ja evankeliumin julistajia on kyllä yritetty syyllistää hengellisen väkivallan tekijöinä, kun heidän sanansa on sattunut kipeästi omiintuntoihin ja sydämet on silti suljettu Pelastajalta.

Mutta Jeesus käveli nasaretilaisten tiiviin joukon läpi eivätkä he voineet tehdä mitään. Kerran kuollutta ja ylösnoussutta Jeesusta ei voi enää surmata - vaikka Hänen seuraajiansa voikin yhä tappaa. Mutta nasaretilaisille oli äärimmäisen kohtalokasta se, että Jeesus poistui heidän luotaan. Ainoa Pelastaja, heidän ainoa Toivonsa, jatkoi matkaansa pois heidän luotaan. Järkyttävää on hylätä etsikko aika. Hirveää on torjua Pelastaja ja Vapahtaja.

Tänään on pelastuksen päivä

Jeesuksen asenteessa etsikkoaikansa hyljänneitä kohtaan ei ole mitään kovuutta. Jeesus itki Jerusalemiä, joka hylkäsi Herransa. Jeesuksen sydän väräjäi saadakseen armahtaa meitä. Mitä Sinä teet Jeesukselle, kun Hän sanassaan lähestyy Sinua tänään? Nimen omaan tänään? Ei vasta huomenna. Tänään on pelastuksen päivä. Tänään vielä Herra kutsuu Sinua. Mutta etsikko aika päättyy, armon aika hupenee. Älä torju Herraa luotasi tänään!

Kapernaumin synagogassa

Luuk. 4:31-37

Ihmistä ei auta hänen kuulemansa sana, ellei hän ota sitä vastaan ja taivuta ajatuksiaan ja sydäntään kuuliaseksi sen alle. Siksi Sielujen surmaaja sallii ihmisten tulla kirkkoon, hän tulee jopa itse mukaan. Se tietää, että kun ihmiset on opetettu kuulemaan sanaa niin, että parannusta vaativat kohdat saadaan aina suunnatuksi naapureille ja lohdutuksen sana omaan sydämeen, kuulijat paatuvat. Mikään ei enää kolahda omaan sydämeen. Jatkuvasti kuultu Jumalan sana, jolle ei olla kuuliaisia käytännön elämässä, paaduttaa ihmisen piikiven kovaksi. Pimeys saa riemuvoiton. Vaikka Jumalan huone on ihmeellinen paikka, Jumalan totuuden ja armon työpaja, se on juuri siksi myös raju taistelutanner.

Jeesus tuli tapansa mukaan Kapernaumin synagogaan ja alkoi julistaa siellä sanaa. Hänen sanansa oli jotain aivan muuta, kuin Mooseksen istuimella istuvien eli arvovaltaisen Raamatunselittäjän asemassa olevien lainopettajien. Lainopettajien usein sinänsä oikeat ja kauniit opetukset eivät herättäneet hämmästyksiä niin kuin Jeesuksen arvovalta. Mutta mikä vielä enemmän, lainopettajien opettaessa eivät pimeyden vallat pelästyneet eivätkä lähteneet raivoisaan hyökkäykseen, niin kuin Jeesuksen sanat. Jos ja kun sanaa opetetaan niin, ettei kuitenkaan vaelleta sanan mukaan, niin saastaisen hengen vallassa olevat eivät paljastu, pimeyden voimat eivät joudu kauhun valtaan niin kuin

tekstissämme eivätkä ihmiset pääse niitten kahleista vapaaksi. Mutta kun Jeesuksen arvovalta ja voima pääsee vaikuttamaan, niin kuin se tänäänkin vaikuttaa sellaisen julistajan lain ja evankeliumin sanassa, joka haluaa itsekin taivuttaa sydämensä totuuteen, niin pimeyden vallat kauhistuvat, tekevät ehkä raivoisia vastahyökkäyksiä, mutta niiden on lopulta pakko väistyä ja paeta.

Koko sapatti

Jeesus oli alkamassa julkista toimintaansa. Tekstiyhteytemme on kokonaisuudesta, jossa kerrotaan erään kokonaisen sapatin tapahtumasarja. Aamulla Jeesus meni synagogaan ja opetti. Iltapäivällä hän meni Pietarin anopin kotiin ja paransi tämän. Illalla Hän oli ulkosalla suuren väenpaljouden piirittämänä. Jeesus paransi kaikki, joilla oli vaivoja ja vapautti pahojen henkien eli riivaajien valtaan joutuneet. Yöllä Hän vetäytyi yksinäisyyteen rukoilemaan, viettämään aikaa kahden taivaallisen Isän kanssa. Kaikella tällä Jeesus osoitti, että Hän haluaa olla omiensa kanssa niin jumalanpalveluksessa, kotona, kärsiviä ihmisiä auttaessamme ja yksinäisinä rukoushetkinämme.

Jeesuksen opetus

Jeesus kävi säännöllisesti synagogajumalanpalveluksissa joka lauantai. Tänäänkin Hän tulee kohtaamaan meitä jumalanpalveluksiin sanansa kautta. Hän tulee niinäkin sunnuntaina, jona sinun paikkasi on tyhjä. Mitä synagogassa sitten oikein tapahtui? Ensinnäkin Hänestä sanotaan, että "Hän opetti sapattina". Mitä Hän opetti kuulijoilleen. Hän julisti vuorisaamassa:

"Joka mitätöi yhdenkään näistä pienimmistä käskyistä ja sillä tavalla opettaa ihmisiä, häntä on sanottava vähäisimmäksi taivasten valtakunnassa. Mutta joka niitä noudattaa ja niin opettaa, häntä on sanottava suureksi taivasten valtakunnassa." (Matt. 5:19)

Jeesus opetti siis ensiksikin lakia. Hän ei tullut lakia kumoamaan, vaan täyttämään ne. Jeesus joutui kyllä erittäin kiivaasti hyökkäämään lainopettajien laatimia ihmisselityksiä vastaan, joilla Jumalan sanan totuus selitettiin pois ja opetettiin lopulta vain ihmismielipiteitä.

Mutta Jeesus opetti muutakin kuin vain ehdotonta Jumalan lakia. Ylösnousemuksensa jälkeen Hän palautti opetuslastensa mieliin, mitä Hän oli kaiken aikaa opettanut:

"Tätä tarkoittivat sanani, kun puhuin teille ollessani vielä teidän kanssanne. Kaiken sen tuli käydä toteen, mitä minusta on kirjoitettu Mooseksen laissa, profeettojen kirjoissa ja psalmeissa." (Luuk. 24:44)

Tästä näemme, mitä Hän tuonakin aamuna opetti synagogassa. Hän osoitti kaikista Vanhan testamentin kirjoista, miten ne jokainen opettivat Hänestä ja miten ne täyttivät Hänessä. Jeesus ei siis vain antanut täydellistä Raamatun tulkintaa, vaan myös osoitti, että Hän itse oli tullut täyttämään ja toteuttamaan kirjoitukset. Jeesuksen ristin tuska ja ylösnousemus olivat kirjoitusten täyttymys. Edelleen Jeesus itse huolehtii siitäkin, että tulee kerran se päivä, jona ilmestyvät uusi maa ja uusi taivas, jotka ovat täynnä vanhurskautta.

Miten Jeesuksen opetus vaikutti kuulijoihin. Luukas kuvaa sitä näin:

"Ihmiset olivat hämmästyksissään hänen opetuksestaan, sillä hän puhui niin kuin puhuu se, jolla on valta." Mihin sitten perustui Jeesuksen arvovalta ja Hänen sanojensa voima näiden kuulijoiden silmissä, sillä heidän eivät nähneet Jeesuksen jumalallista asemaa, ainoastaan puusepän pojan, jolta puuttui kaikki muodollisen koulutuksen tuoma oppineisuuden arvovalta.

Jeesuksen opetuksen auktoriteetti perustuu yhä sen ehdottomaan totuudellisuuteen. Tänäänkin on jokaisen, joka Häntä kuuntelee, on pakko tunnustaa, että Hän puhuu totuuden. Ihminen ja häntä ympäröivä todellisuus on luotu sellaiseksi, että Jeesuksen sanat iskevät ihmisen sydämeen voimalla. Ihminen voi toki taistella niitä vastaan ja yrittää tukahduttaa Jeesuksen totuuden ääntä. Mutta itse sen totuudellisuutta hänen on mahdoton kiistää.

Koska Jeesuksen opetus osuu jokaiseen sitä kuuntelemaan sydämeen, pimeyden valloille tulee aina kiire silloin, kuin lyhentämätöntä Herran sanaa julistetaan. Pimeyden vallat pelkäävät totuutta. Siksi Saatanan juoniin kuuluu vesittää totuus, muuntaa se ihmisille miellyttävämmäksi ja helpommaksi, peittää se kaikenlaisiin sivuasioihin, pilkkoa se puolittuuksiksi. Saatana on valheen isä ja mitään se ei niin vihaa kuin totuutta. Mutta tyhmä se ei ole. Tarvittaessa se osaa myös liittoutua totuuden kanssa saadakseen lopulta kuitenkin totuuden vääryyden ja valheen valtaan.

Pahan hengen ulosajo

Jeesuksen kuulijoiden joukossa oli mies, jossa oli saastainen riivaajahenki. Kesken Jeesuksen opetuksen mies alkaa huutaa kovalla äänellä: "Voi, mitä sinulla on meidän kanssamme tekemistä, Jeesus Nasaretilainen? Oletko tullut tuhoamaan meidät? Minä tiedän, kuka sinä olet, Jumalan Pyhä!" Huuto nousi kauheasta pelosta. Tämä paha henki eli riivaaja, joka oli yhtäkkiä tunnistanut Nasaretin Jeesuksen Jumalan Pojaksi. Se pelkäsi Jeesusta. Tämän riivaajan sanotaan olleen saastaisen. Se täytti miesraukan ajatukset kaikenlaisella saastalla ja lialla. Sen kysymykseen, mitä Jeesuksella on tekemistä sen kanssa, olemme ehkä valmiit vastaamaan: "Ei mitään!" Mutta vastauksemme on väärä. Jeesuksella on kaikki valta. Hänellä on myös valta yli kaikkien pimeyden voimien. Se tiesi, että Jeesus voisi milloin tahansa tuhota sen. Pelastaakseen asemansa riivaajahenki antoi itsessään totuudellisen tunnustuksen Jeesuksesta: "Minä tunnen sinut, kuka olet, sinä Jumalan Pyhä." Liittoutumalla totuuden kanssa se yritti vielä pelastaa, mitä pelastettavissa oli. Mutta Jeesus ei koskaan ota vastaan mitään pimeydestä tulevia totuuksia tai tunnustusta. Sillä viime kädessä pimeyden valtojen jakama totuus on vain keino säilyttää valheen ja valheellisen systeemin valta-asema. Siksi Jeesus vaiensi riivaajan ja ajoi sen ulos miehestä.

Paha henki paiskasi miehen maahan ja pakeni pois. Mies ei vahingoittunut, vaan vapautui. Mieheessä tapahtunut muutos oli niin valtava, että kuulijoiden ja katselijoiden Jeesuksen opetuksen arvovaltaan kohdistama hämmästyksen muuttui nyt täydeksi ymmällä oloksi. Kuka heidän edessään oikein oli? Mies, jolla on valta sanallaan ajaa ulos riivaajia! Jeesuksen maine lähti leviämään kulovalkean tavoin.

Saatana - langennut enkeli

Meille täällä Suomessa on pitkään ollut vaikeaa ymmärtää, mistä riivaajissa oikein on kysymys. Osin asia johtuu siitä, että humanistis-tieteelliseen maailmankuvaan ei yksinkertaisesti mahdu Saatanan ja riivaajien olomassaoloa siitä kaikesta järkyttävästä pimeyden ja väkivallan ja valheen ilmenemisestä huolimatta, joka on kuitenkin kovin ilmeistä kenelle tahansa ajattelevalle ihmiselle. Saatanahan on Jumalan luoma enkeliruhtinas, joka joukkouneen nousi kapinaan Jumalaa vastaan ja syöstiin ulos taivaasta. Saatana tietää kohtalonsa, se on joutuva kadotukseen, paikkaan, joka on valmistettu vain sitä ja hänen kanssaan langenneita enkeleitä varten. Saatana vastustaa kaikessa Jumalan työtä, mutta tietää joutuvansa lopullisesti tappiolle. Saatana ei ole kaikkialla läsnäoleva, ei kaikkietävä eikä kaikkivaltias niin kuin Jumala, vaikka se yrittääkin saada jopa uskovat pelkäämään itseään sellaisena. Jumala on suunnattomasti suurempi kuin Saatana.

Ihminen luotiin alun perin paratiisiin, jossa oli jo Saatana paikalla. Mutta niin kauan kuin ihminen elää yhteydessä Jumalan kanssa, Saatanalla ei ole mitään valtaa häneen. Siksi ihmisen syvin ongelma ei sittenkään ole Saatanan ja pahojen henkien valta, vaan hänen oma syntinsä, jolla hän vapaaehtoisesti suostui Saatanan orjuuteen. Syntinsä anteeksi saanut ja Pyhän Hengen saanut pelastettu ihminen on siirretty pimeydestä valoon, Saatanan vallasta Jumalan valtakuntaan. Mutta ilman Jeesusta ihminen on edelleen pimeyden vallassa, vaikka hän ei useinkaan itse tilaansa tajua, sillä Saatana on valheillaan hänet sokaissut uskomaan jotain muuta. Raamatun mukaan ihminen on vain joko Jumalan valtakunnassa tai pimeyden valtakunnassa. Mitään harmaata vyöhykettä näiden kahden valtakunnan välillä ei esiinny, vaikka jopa monet uskovatkin saattavat niin kuvitella.

Keitä riivaajat ovat?

Toinen syy miksi varsinkin pahojen henkien eli riivaajien olemusta ei ole ymmärretty on siinä, että riivattuja on maassamme ollut varsin vähän. Se taas johtuu siitä, että viime vuosisadalta alkaneet suuret herätykset kautta Suomen ovat pitäneet riivaajat maastamme loitolla.

Riivaajat eli pimeyden enkelit, jotka ovat persoonallisia olentoja niin kuin sielunvihollinen itsekin, tietävät, että ne joutuvat lopulta yhdessä sen kanssa iankaikkisen tulen rangaistukseen. Mutta sitä pelätessään ja odottaessaan ne pyrkivät löytämään hetken levon jonkun ihmisen tai eläimen sisältä. Ne pyrkivät valtaamaan itselleen asunnon, jossa ne myös pitävät armodonta valtaansa siihen asti, kun saavat uhrinsa kadotukseen itsensä kanssa tai siihen asti, kun niitä väkevämpi Jeesus Kristus ajaa ne ulos asunnostaan. Siellä missä Jeesus liikkuu, Hänen läsnäolonsa vapauttaa ihmisiä riivaajien vallasta, niin että näin vapautuneet voivat myös tehdä synneistään parannuksen, uskoa evankeliumiin ja saada Pyhän Hengen uudeksi ihanaksi hallitsijaksi sydämiinsä.

Jos kuitenkin Jeesuksen läsnäolon riivaajista vapauttama ihminen jää tyhjäksi eikä ota vastaan uutta Herraa, niin riivaaja voi palata monen muun kanssa seurauksella, että ihminen joutuu vielä syvempään pimeyden valtaan. Asia ei koske vain yksityistä ihmistä, vaan myös kansakuntaa. Israel kansakuntana vapautettiin riivaajien vallasta, kun Jeesus vaelsi sen keskellä ja kun Hän vaikutti Pyhässä Hengessä alkuseurakunnan keskellä. Mutta kun kansakunta hylkäsi etsikkoaikansa, niin riivaajat palasivat ja aiheuttivat hirveän tuhon kansalle.

Suomikin on kansakuntana saanut pitkään nauttia vapautta riivaajien vallasta, mutta aivan viime aikoina on alkanut näkyä hälyttäviä merkkejä siitä, miten riivaajat ovat tekemässä uutta hyökkäystä Suomen kimppuun, Suomen, joka on kansakuntana hyljännyt evankeliumin. Lähetyskentillä niin Japanissa kuin monilla muilla Aasian ja Afrikan kentillä riivaajat ja niiden pois ajaminen kuuluvat lähetystyön arkeen. Jokaiselta kastettavalta kysytään ennen kastetta, haluaako hän sanoutua irti kaikista pimeyden valloista. Hyvin monen on ensin päästävä vapaaksi riivaajien vallasta, ennenkuin hän voi uskoa Jeesukseen.

Tässä yhteydessä on todettava, että riivaajat eivät Raamatussa tarkoita niin kuin usein väitetään sielullisesti sairaita ihmisiä. Riivaaja on henki, joka ottaa ihmisen valtaansa. Riivattu voi olla henkisesti aivan normaali ihminen. Hän voi omata myös merkittäviä yliluonnollisia kykyjä kuten ennustamisen taidon, kielilläpuhumisen taidon, kyvyn parantaa tiettyjä sairauksia ja kyvyn aiheuttaa merkittäviä pahaa kiroamalla toisia. Riivattu voi olla jonkun uskonnon arvostettu johtajashamaani tai spiritismin harjoittaja tai saatananpalvoja. Shamanismi, jota on Suomessa viime aikoina esitelty hyvinkin myönteiseen sävyyn, on yksi riivaajien työskentelymuoto. Paavali toteaa, että pakanat uhratessaan epäjumalille itse asiassa uhraavat riivaajille. (1.Kor. 10:20)

Riivattu ihminen ei liioin ole välttämättä tyhmä. Paavali puhuu sielullisesta ja riivaajien viisaudesta vastakohtana hengelliselle viisaudelle. Aikamme ilmiö nimeltä Uusi Aikakausi, joka marssii kovalla voimalla lasten ja nuorten mieliin ja sydämiin mm roolipelin kautta, tarjoaa nimen omaan viisautta ja salattua tietoa. Se on eräs huolestuttava oire siitä, että pimeyden vallat ovat täyttämässä sen tyhjiön, johon evankeliumin hyljännyt kansamme on joutunut. Itämaisperäisen uskonnollisuuden nousun takana ovat riivaajien joukot. Itse asiassa kysymys on samalla paluusta vanhaan pakanuuteen, niin kuin shamanismin nousu osoittaa.

Riivaajat voivat aiheuttaa ruumiillista sairautta kuten kuuroutta ja sokeutta. Riivaajan vallassa olevan ihmisen persoonallisuuskin voi hajota niin, että hän sairastuu myös sielullisesti, vaikka valtaosa sielullisesta sairaudesta maassamme juontaa juurensa muuhun kuin riivaajiin.

Lähetyskentillä näemme, että riivaajien hyökkäys ihmisen kimppuun tapahtuu neljällä eri tasolla:

1. Riivaaja tekee ensimmäiset yritykset päästäkseen ihmiseen sisälle.
2. Riivaaja tekee voimakkaamman hyökkäyksen. Ihminen saattaa vastustaa sitä menestyksellisesti, mutta saattaa lopulta jäädä alakynteen.
3. Riivaaja pääsee asumaan pysyvästi ihmiseen ottaen hänet hallintaansa. Ihminen saattaa saada esimerkiksi merkittäviä kykyjä, niin kuin ennustajahengen vallassa ollut orjatar Filipissä.
4. Ihminen vapaaehtoisesti antautuu demonin valtaan. Hänestä saattaa tulla vainajahenkien nostattaja, shamaani tai noita riippuen kulttuurista.

Riivatun tuntomerkkejä ovat mm seuraavat kolme:

1. Riivaaja ilmenee ihmisestä erillisenä persoonana.
2. Ihmisessä alkaa vaikuttaa kykyjä ja voimia, joita hänellä ei entuudestaan ollut.
3. Ihmisen koko siveellinen arvojärjestelmä muuttuu. Hänestä ilmenee äärimmäistä pahantahtoisuutta ja ilkeyttä. Hän alkaa vihata Kristusta ja Raamattua. Häneltä katoaa kyky rukoilla Jeesusta.

Jeesus voi vapauttaa

Riivaajan valtaan joutunut ihminen ei voi millään keinoin itse vapautua häntä sitovan ja orjuuttavan hengen vallasta, vaikka hän sitä haluaisikin. Mutta Jeesus Kristus ei ainoastaan tullut kukistamaan synnin ja kuoleman valtaa, vaan Hän kukisti ylösnousemuksellaan myös Saatanan vallan. Siksi Herran seurakunnalla on tänään valta julistaa syntien anteeksiantamusta ja iankaikkisen elämän lahjaa, jonka yli kuolemalla ei ole valtaa. Mutta samalla tavalla seurakunnalla on myös valta Jeesuksen evankeliumin voimalla ajaa pahat henget ulos riivatuista. Mutta tässä ei tarvita mitään erityistekniikkaa. Riittää, että rukoillen julistetaan evankeliumin sanaa ristiinnaulitusta ja ylösnousseesta Jeesuksesta. Jeesus lupaa, että Hänen totuutensa tekee ihmiset vapaaksi. Evankeliumi on Jumalan voima ihmisten pelastukseksi joka suhteessa. Mutta meidän on muistettava, että riivaajan vallasta vapautuminen ei vielä tarkoita sitä, että ihminen olisi pelastettu. Hänen on tehtävä myös parannus kaikista synneistään ja saatava ne anteeksi Jeesuksen uhrin tähden. Kun hänestä näin tulee Jumalan lapsi, Jumalan oma Pyhä Henki asettuu häneen asumaan eivätkä riivaajat pääse enää häneen. Jeesuksen oma on siksi turvassa. Jeesus on suunnattomasti suurempi ja väkevämpi kuin langenneet enkelit.

Voitto pimeyden valloista

Jos ja kun taivutamme sydämemme kuuliaseksi Jumalan äänelle ja elämme päivittäisessä parannuksessa synneistämme, toteutuu se, mitä Jaakob lupaa kirjeessään: "Olkaa siis Jumalalle alamaisia, mutta vastustakaa Perkelettä, niin hän pakenee teistä." (Jaak.4:7) Vihollisemme on voitettu. Jumalan sota-asuun pukeutunut seurakunta selviää taistelussa pimeyden voimia vastaan niin kuin Efesolaiskirje lupaa:

"Pukekaa yllenne Jumalan koko sota-asu, voidaksenne kestää Perkeleen kavalat juonet. Eihän meillä ole taistelu verta ja lihaa vastaan, vaan hallituksia vastaan, valtoja vastaan, tässä pimeydessä hallitsevia maailmanvaltiaita vastaan, henkimaailman pahoja olentoja vastaan. Ottakaa sen tähden Jumalan koko taisteluväline, jotta voisitte pahana päivänä tehdä vastarintaa ja kaiken suoritettuanne pysyä pystyssä. Seisokaa siis kupeet totuuteen vyötettyinä, ja olkoon pukunne vanhurskauden haarniska. Kenkinä jaloissanne olkoon rauhan evankeliumin alttius. Kaikessa ottakaa uskon kilpi, jolla voitte sammuttaa kaikki pahan palavat nuolet. Ottakaa pelastuksen kypärä ja Hengen miekka, joka on Jumalan sana." (Ef. 6:11-17)

Kun turvaamme Jumalan Sanan totuuteen, Jeesuksen lahjoittamaan täydelliseen vanhurskauteen, juoksemme nopeasti evankeliumin turviin, ja sammutamme uskomme sisällöllä Saatanan valheet ja annamme Jumalan sanan miekan perata sydämeistämme kaikki lihalliset ja väärät ajatukset, voimme kestää kaikki pahan palavat nuolet, kiusaukset, joilla Saatana haluaa saada meidät uskomaan valheen ja elämään sen mukaan. Herrassa on meille voitto. Herran oma voi siis pahimpienkin taisteluiden jälkeen päästä voittajana perille taivaaseen, sillä Jeesuksen veren tähden hän kuuluu jo sinne. Lankeemuksistakin hänet nostaa Herran puhdistava armo, eikä hänen tarvitse uskoa Sielunvihollisen valhetta siitä, että muka armo ei enää riittäisi minulle.

Pietarin kalansaalet

Luuk. 5:1-11

Opetuslapsen tehtävä

Tekstimme puhuu opetuslapsen tehtävästä ja siitä, miten jo Herran seuraan lähtenyt ei ilman muuta kulje Herran suunnitelmassa eikä ole välttämättä sillä paikalla, missä Herra haluaisi hänen palvelevan itseään.

Heti Jeesuksen Jordanilla saaman kasteen jälkeen Simon Pietari, Andreas, Jaakob ja Johannes olivat liittyneet Jeesuksen seuraan saatuaan kutsun Hänen opetuslapsikseen. Siitä oli kulunut jo runsas vuosi ja Jeesus oli todennäköisesti lähettänyt heidät ajoittain kotiinsa harjoittamaan kalastajan ammattiaan.

Muutamia viikkoja aikaisemmin oli kuitenkin tapahtunut merkittävä käänne heidän elämässään. He olivat olleet jälleen kerran kotijärvensä rannalla heittämassä verkkojaan aloittaakseen kalastuksen. Jeesus tuli heidän luokseen ja sanoi heille:

"Seuratkaa minua, niin minä teen teistä ihmisten kalastajia." Matt. 4:19

He olivat jättäneet verkot ja seuranneet Jeesusta. Kysymys oli siis siitä, että Jeesus oli kutsunut heidät kokotoimiseen seuraamiseensa ja kokotoimiseen Jumalan valtakunnan työhön. He olivat myös ottaneet kutsun vastaan ja jättäneet maallisen kutsumuksensa omistautuakseen kokonaan Herran antamalle tehtävälle.

Tästä käännekohdasta oli kulunut vain muutamia viikkoja ja nyt he olivat kuitenkin jälleen verkkojensa kimpussa. Syytä heidän paluuseensa kalastamaan ei kerrota, mutta jokainen joka on saanut Herran kutsun tietää, miten jättäytyminen kokonaan Herran sanojen ja kutsun varaan on usein aika mutkikas tapahtumasarja. Perhehuolet, toimeentulohuolet, pelko tehtävistä selviytymisestä ja epäilyt Herran antaman kutsun luonteesta ovat saaneet monen meistä jossain vaiheessa katsomaan taaksepäin noihin vanhoihin turvallisen tuntuisiin kuvioihin. Nehän olivat elämäkuvioita, joissa kuitenkin tiesi, mitä milloinkin piti tehdä ja joissa jotenkuten kuitenkin oli oppinut pärjäämään. Herra on lukemattomien omiensa kohdalla joutunut toistamaan kutsunsa epälukeisia kertoja, ennenkuin Hän on saanut omansa koko sydämeensä seuraamaan viitoittamaansa tietä.

Uudelleen annettu kutsu

Tällä kertaa Simon kumppaneineen ei enää ollut laskemassa verkkojaan ja aloittamassa kalastusta, vaan he olivat lopettaneet uuvuttavan ja turhauttavan yön pituisen kalastusurakan, joka oli perusteellisesti nöyryyttänyt heidän kalastajanylpeytään. Ammattikalastajalla, joka tulee satamaan ilman sintin sinttiä, täytyy olla siipi aika lailla maassa. Toki joskus saaliit olivat olleet suuret, joskus vähäiset, mutta aina oli sentään jotain saatu. Verkot oli nyt joka

tapauksessa huuhdeltava, jotta niitä voitaisiin taas myöhemmin käyttää. Väsytti ja joikin sisimmässä kaiveli - eivätkö he juuri joitakin viikkoja aikaisemmin olleet luopuneet tästä työstä. Rohkeus oli pettänyt, mutta nyt ei enää mikään näyttänyt onnistuvan.

Läheiselle rannalle oli kokoontunut valtaisa ihmisjoukko kuullakseen Jeesuksen opetusta heti aamu varhaisesta asti. Eivät vain Jeesuksen tekemät ihmeet vetäneet kansaa, vaan erityisesti myös se, mitä Hän opetti. Kuulijat tajusivat, että kysymys ei ollut ihmismielipiteistä vaan Jumalan omasta sanasta. Jeesuksen sanoilla oli merkillinen arvovalta ja jokainen kuuli tunti, miten Hänen sanansa tunkeutuivat omantunnon syvimpiin sopukoihin asti.

Mitä Jeesus teki tässä tilanteessa? Jeesus ei nuhdellut heitä sanallisesti, mutta Hänen toimenpiteensä sisälsivät selkeän kritiikin kutsumuksensa pettäneille opetuslapsille. Jeesus meni Simonin veneeseen ja otti komennon käsiinsä. Hän ei suinkaan pyytänyt venettä lainaksi vaan toimi niin kuin vene olisi kuulunut Hänelle. Hän määräsi Simonin soutamaan. Kun vene oli sopivan matkan päässä rannalta, Jeesus istui ja opetti kansaa. Luukas ei kerro, mitä Hän puhui, mutta puhumalla Jumalan sanaa Hän osoitti Pietarille ja kumppaneille tehtävien tärkeysjärjestyksen. Olivathan he kuulleet Hänen lupaavan:

"Etsikää yli kaiken Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskauttaan, niin myös kaikki tämä (ruoka ja vaatteet) annetaan teille." Matt. 6:33

Puhumasta lakattuaan Jeesus sanoi Simonille:

"Vie vene syvälle ja heittäkää verkkonne apajalle."

Jeesuskin ryhtyi kalastajaksi näiden ammattikalastajien kanssa! He olivat lähteneet seuraamaan Jeesusta jättäen kalastamisensa, mutta nyt he olivat palaamalla kalaan jättäneet varsinaisen tehtävänsä. Niinpä Jeesus tuli heidän perässään ja ryhtyi heidän kanssaan kalastajaksi. Jeesus ei jätä niitä, joiden kutsumus horjuu ja jotka palaavat entisiin kuvioihinsa, vaan Jeesus tulee niihinkin ja osoittaa, että ei se entinkään onnistu ilman Häntä ja kuuliaisuutta Hänelle.

Nyt Simon esitti kalastajan protestin:

"Mestari, me olemme tehneet työtä koko yön emmekä ole mitään saaneet."

Pietarin sydämen liikkeiden nopeutta kuvaa se, että ilman pienintäkään taukoa hän luopui vastaväitteestään ja jatkoi:

"Sinun käskystäsi minä kuitenkin heitän verkot."

Hän kutsui Jeesusta Mestariksi eikä vain Opettajaksi. Hän tunnusti Jeesuksen veneensä Kapteeniksi ja oli kuuliainen. Kuuliaisuus Jeesuksen sanoille tuotti käsittämättömän suuren saaliin vuorokauden aikana, jona kukaan ammattikalastaja ei olisi pyydyksiään laskenut. Sen nähdessään Simon Pietari lankesi Jeesuksen polvien eteen ja sanoi:

"Mene pois minun luotani, Herra, sillä minä olen syntinen ihminen."

Pietari tarkoitti sanoillaan:

"Jeesus, hylkää minut. Ei minusta ole Sinun seuraajaksesi. Muutama viikko sitten Sinä kutsuit minut seuraasi, mutta olen jälleen täällä kalastamassa. Hylkää minut, mene pois luotani. Olen syntinen ihminen. Tein syntiä siinä, että lähdin vastoin kutsuasi kalastamaan. Herra mene pois luotani, ei minusta ole Sinun opetuslapsaksesi. Sinä katsoit yli vuosi sitten silmiini ja sanoit, että nimeni olisi Pietari, kallio. Ei minussa ole mitään kalliota, olen syntinen, hylkää minut!"

Jeesuksen vastauksesta tälle tunnevaltaiselle ja ailahtelevalle miehelle, joka tajusi totaalisen epäonnistumisensa ja joka tajusi, ettei hänestä olisi Jeesuksen seuraajaksi, soi ihmeellinen musiikki:

"Älä pelkää!"

Sanoiin sisältyi anteeksiantava armo. Sitten Jeesus antoi merkillisen lupauksen uudesta alusta:

"Tästedes sinä saat saaliiksi ihmisiä."

Ihmisiä elävältä kiinni

Alkutekstin käyttämä kreikan verbi tarkoittaa "ihmisten elävältä kiinni ottamista". Sanalla "tästedes" Jeesus osoitti, että Pietarin elämässä kaikki oli muuttuva uudeksi. Sitä muutosta varten Jeesus oli valmis kärsimään Golgatan ristin tuskan ja voittamaan ylösnousemuksellaan synnin, kuoleman ja Sielunvihollisen vallan. Jeesus oli vuodattava Pyhän Henkensä Pietarin sydämeen, niin että tulisi päivä, jona Pietarin yhden saarnan vaikutuksesta 3000 ihmistä saataisiin elävältä kiinni ja saaliiksi Jumalan valtakuntaan.

Jeesus osoitti Pietarille ja muille kalastajaopetuslapsilleen, että Hän hallitsi suvereenisti myös sen elämänalueen, jolla

he olivat ammattilaisia. Samalla Hän osoitti heille, että Hän olisi suvereeni Hallitsija myös sillä alueella, jota he eivät vielä tunteneet - ihmisten kalastuksessa. Jos he olisivat kuuliaisia Hänelle, heidän ei tarvitsisi pelätä myöskään tällä heille vielä tuntemattomalla alueella, sillä Hän tulisi olemaan heidän kanssaan. Aikaisemman lupauksensa mukaisesti Hän itse oli tekevä heistä ihmisten kalastajia. Ei tarvitse pelätä, kun tietää kenen johdossa ja kanssa saa käydä edessä olevaan tuntemattomaan. Sillä Jeesukselle tulevassa ei ole mitään tuntematonta. Suurella kalansaaliilla Jeesus osoitti miehille juuri sen, mitä Hän halusi heidän tekevän, kun Hän käski heidän jättää verkkonsa.

Johtopäätöksiä

Mitä Jeesus opettaa tällä meille? Ennen kaikkea sen, että Kristus kutsuu meidät omaan palvelukseensa. Hän haluaa, että luovutamme Hänen käyttöönsä juuri ne lahjat, jotka meillä on. Ei ole mitään sellaista lahjaa, jota Hän ei voisi ottaa käyttöönsä.

Campbell Morgan kirjoittaa:

"En ole koskaan kuullut Kristuksen sanovan minulle: 'Seuraa minua, niin minä teen sinusta ihmisten kalastajan!' Miksikö? Siksi, että en koskaan ollut kalastaja, en ole koskaan ansainnut leipääni kalastuksella ja joidenkin teidän säällivistä tunteistanne huolimatta tunnustan, että en ole koskaan nauttinut kalastamisesta. Mutta nuo miehet olivat kalastajia. Minä taas olin pöydän äärellä opettamassa poikia vuonna 1886. Pidin opetustyöstä ja pidän siitä edelleen. Mutta silloin tuli hetki, jona Mestari kulki ohitseni ja sanoi: 'Seuraa minua, niin minä teen sinusta ihmisten opettajan.' Herra haluaa ottaa käyttöönsä juuri ne lahjat, jotka Sinulla on.

Palatkaamme kalastusesimerkkiin. Herra ottaa meidän veneemme ja verkkomme käyttöönsä. Meidän tehtävämme niin yksityisinä ihmisinä kuin seurakuntina tai järjestöinä on luovuttaa Hänen käyttöönsä veneet, syötit, verkot sekä kalastajat. Sen jälkeen kaikki, mitä Hän meiltä odottaa, on se, että me suostumme Hänen hallittavakseen, kutsumme Häntä Mestariksemme. Emme siis luovuta Hänelle pelkästään venettä vaan myös oman itsemme.

Jos Hän saa käyttöönsä meidät ja meidän lahjamme, Hän kykenee saamaan aikaan paljon ja suurta. Tulemme ennemmin tai myöhemmin tilanteeseen, jossa meidän verkkomme alkavat repeillä ja veneemme alkavat pullistella uppoamispisteeseen asti. Ellei seurakuntiemme ja järjestöjemme työ ole sellaista, että sieltä täältä jokin alkaa repeillä Jeesuksen voiman vaikutuksesta, on syytä pelätä, että Herra Jeesus ei olekaan Mestarina laivassa. Hän murtaa meidän verkkomme.

Jos meidän verkkomme alkavat repeillä Herran siunauksen paineesta, niin silloin on aika kutsua apuun toisia venekuntia. Siltä pohjalta nouseva kirkkojen, seurakuntien ja järjestöjen välinen yhteys ja yhteistyö on arvokasta.

Autuaat ja voi-huudot

Luuk. 6:20-26

Jako kahteen

Aikamme ei voi hyväksyä sitä, että ihmisiä jaotellaan eri ryhmiin.

"Mehän olemme ihmiskuntana samassa veneessä. Meillä tulee olla avaramielisyyttä ja suvaitsevaisuutta erilaisia katsantokantoja, uskonnollisia näkemyksiä ja maailmankatsomuksia kohtaan. Ei ihmisiä saa jakaa. Kaikki ihmisethän ovat yhtä arvokkaita ja jokaisella täytyy olla vapaus uskoa ja elää niin kuin parhaaksi näkee - kunhan ei häiritse muita!"

Tekstissämme Jeesus kuitenkin jakaa kuulijansa selkeästi kahteen ryhmään. Jos haluamme ottaa Jeesuksen sanat vakavasti, meidän on pakko hylätä suosittu oppi siitä, että kukin tulee autuaaksi omalla uskollaan.

Sillä tasangolla, jolla Jeesus tämän puheensa suurelle kansanjoukolla piti, oli kuulijoiden joukossa molempiin ryhmiin kuuluvia. Jeesus ei sanonut: "Autuaita olette te, jotka..." ja "Voi niitä, jotka..." Vaan Hän sanoi: "Autuaita olette, te..." ja "Voi teitä!" Siksi meidän on tosissamme kysyttävä, kumpaan joukkoon me kuulumme.

Rakkaudesta nousevat voi-huudot

Toiseksi toisin kuin Matteuksen kuvaamassa Vuorisaarnassa, jossa Jeesus puhui samoista teemoista laajemmin kuin tässä Luukkaan tallettamassa tasankopuheessa, Jeesus kohdisti sanansa erityisesti nyt niille, joita Hänen oli pakko voivotella. Jeesuksen voi-huudot eivät suinkaan lähteneet halusta vetää rajaa ulkopuolisiin, jotta oman ryhmän identiteetti saataisiin selkeämmäksi. Ei, vaan Hänen sydämensä paloi rakkaudesta noita ihmisiä kohtaan, jotka viettivät näennäisen onnellista jopa kadehdittavaa elämää rikkaudessa, nautinnoissa, iloissa ja suosittuina.

Jeesuksen sydän oli pakahtua tuskasta, kun Hän näki kauemmas. Hän näki siihen hetkeen, jona ajallisesta rikkaudesta ei oteta penniäkään mukaan, missä nautinnot muuttuvat tuskaksi, ilottelu kadotettujen tuskaksi ja ihmissuosio Jumalan lopulliseksi hylkäystuomioksi Hänen pyhän vihansa alla. Jeesuksen sydän voihki, oli täynnä tuskaa noiden kuulijoidensa puolesta, jotka olivat vielä sokeita eivätkä nähneet iankaikkisuuteen asti elämänsä todellisuutta.

Nuo voi-huudot nousivat siitä Jumalan rakkaudesta, joka oli valmis käymään juuri noiden ihmisten sijasta ja puolesta Golgatan ristin kärsimyksiin ja kuolemaan. Jeesus oli tullut heitä pelastamaan synnin, kuoleman ja Saatanan vallasta, mutta he yhä vain työnsivät pois luotaan Hänen kutsuvan rakkautensa. Jeesuksen voi-huudot ovat siis Hänen rakkautensa voivotusta ja tuskaa niiden puolesta, joita Hän oli tullut pelastamaan.

Samasta rakkaudesta nousee Hänen voivotuksensa, jos Sinä yhä tyydyt tämän maailman rikkauteen, nautiskeluun, ilotteluun ja ihmissuosiin. Kysy toki itseltäsi:

"Mitä Herralla on minusta sanottavaa nyt, kun olen Hänen kasvojensa edessä ja kuulemassa Hänen sanaansa?"

Herra toivoo ja odottaa, että Hänen sanansa saisi kulkea kuin miekka sydämesi läpi, saisi herättää aidon hengen köyhyyden, vanhurskauden kaipuun, murheen synnin tähden ja kuuliaisuuden taipua totuuteen silläkin uhalla, että ihmisten suosio menisi.

Rikkaat

"Voi teitä, te rikkaat!"

Ensimmäinen asia, joka tuottaa Jeesuksen sydämelle tuskaa ja synnyttää voi-huudon, on rikkautemme. Rikkaushan on sitä, että meillä on rahaa ja tavaraa yllin kyllin, niin ettemme joudu kärsimään minkään puutteesta. Jokainen meistä luonnostaan pyrkii turvattuun taloudelliseen tilaan, menestykseen tässä ajassa. Sen edestä tehdään töitä ja nähdään vaivaa. Samalla rikkaus on myös keskeinen kateuden ja tyytymättömyyden syy.

Miksi Jeesus sanoi: "Voi teitä, te rikkaat!" Jeesuksella oli murheellisen selkeää näyttöä siitä, miten rikkaus, halu rikastua ja rakkaus rahaan vie ihmisen orjuuteensa. Jeesuksen luo tuli jalo, Raamattunsa tosissaan ottava nuorukainen, joka etsi vastausta elämän syvimpään kysymykseen:

"Mitä minun on tehtävä, että perisin iankaikkisen elämän?"

Jeesus tunsu syvää rakkautta tätä nuorukaista kohtaan ja kutsui hänet seuraansa. Mutta miehen sydän oli niin rikkautensa sitoma, että vaikka Herra yritti siteen katkaista, mies meni murheellisena pois Herran luota ja jatkoi tietään kohden hukkumista.

Moni tämän nuorukaisen kaltainen jätti Jeesuksen sydämelle syvän kivun. "Vaikea on rikkaan päästä Jumalan valtakuntaan." Omaisuus ja sen kartuttaminen on väkevä epäjumala, joka sitoo sydämet tähän aikaan ja sumentaa näköalan taivaalliseen todellisuuteen. Syyttä ei Raamattu varoita:

"Rikastumista tavoittelevat lankeavat kiusaukseen, ansaan ja moniin mielettömiin ja vahingollisiin himoihin, jotka upottavat ihmisiä turmioon ja kadotukseen." (1. Tim. 6:9)

Jos nuorukainen olisi lähtenyt Jeesuksen seuraan, rikkaus olisi menettänyt hänestä samalla tavalla otteensa kuin Sakkeuksesta. Hänenkin olisi ollut mahdollista antaa köyhille ja kartuttaa rakkauden teoin rikkautta taivaan puolelle.

Herra kysyy Sinulta, oletko Sinä samaa mieltä Hänen kanssaan rikkaudesta? Pidätkö sitä vaarana, joka voi viedä sinulta taivaan?

Kylläiset

"Voi teitä, jotka nyt olette kylläisiä!"

Miksi Jeesus pitää kylläisiä onnettomina? Siksi, että ihmisellä on vaara tyydyttää sydämensä niin kaikella ajallisella, että hän ei enää etsi mitään enempää. Hän täyttää aikansa huveilla, harrasteilla, työllä, matkustelulla, virikkeillä, uususkonnollisilla kokemuksilla, kulttuurilla jne. Jeesus tiesi kuitenkin, että mikään maallinen ei voi ihmisen sydämeen asetettua kaipausta tyydyttää. Jumalan yhteyteen luotu ihminen ei voi löytää rauhaa muualla kuin Jumalan tuntemisessa.

Jolla on Jumala, hänellä on kaikki. Daavid lauloi:

"Herra on minun paimeneni, ei minulta mitään puutu."

Tai kun Jeesus esitti opetuslapsilleen kysymyksen: "Kun minä lähetin teidät ilman rahakukkaroa, laukua ja kenkiä, puuttuiko teiltä mitään?" he vastasivat: "Ei mitään."

Herra tyydyttää ihmisen sydämen itsellään. Tämän ajan tarjoama tyydytys on vain hetken kestävä. Vain Jeesus antaa elävää vettä, joka kumpuaa iankaikkiseen elämään asti. Kaikki muu on vain vedettömiä kaivoja.

Herra kysyy Sinulta tänään:

"Ahdistaako janosi ja nälkäsi Sinua Herran puoleen, vai kykenetkö tyydyttämään sydämesi ilman Häntä?"

Nauru ja ilo

"Voi teitä, jotka nyt nauratte!"

Eikö ole kummallista, että Jeesus murehtii niiden vuoksi, jotka nauravat. Eikö nauru ja huumori olekin Herran omia lahjoja? Ymmärrämme Häntä paremmin, jos yritämme Hänen silmillään katsella tätä maailmaa. Hän näki synnin orjuudessa elävän ihmiskunnan, ei vain sen tätä päivää, vaan myös sen hirvittävän kadotustuomion, jota kohti se on omassa varassaan matkalla. Herrasta vieraantuneissa ihmisissä ei ole itsessään mitään muuta kuin itkun syytä.

"Tulee aika, jolloin te joudutte itkemään ja murehtimaan."

Tämän näköalan unohtava nauru ja ilottelu on valhetta. Se ei kestä, se muuttuu itkuksi ja hammasten kiristelyksi.

Ei Jeesus toki tullut ihmisille itkun ja murheen syitä tuomaan. Päin vastoin Hän antaa todellisen ilon, Hän tulee pyyhkimään pois kaikki kyynelöt, Hän on lopulta poistava kaiken sen surkeuden, joka yhä synnin seurauksena maailmassa vallitsee. Mutta mikä tuska Jeesukselle oli nähdä ihmisten naurusuin, hilpeällä mielellä vaeltavan kohti syntiensä hirvittävää rangaistusta.

Herran oma sitä vastoin joutuu kovin usein näkemään sydämessään asuvan syntisen luonnon ja sen kaikkinaisen pahuuden, mikä siitä nousee. Hän joutuu usein kyynelin pyytämään syntiensä anteeksiantamusta Golgatan uhriveren tähden. Hän tietää, että syvin ja lopullinen ilo löytyy vasta taivaan kirkkaudesta, missä ei ole enää mitään syntiä, sairautta eikä kuolemaa.

Ihmissuosio

"Voi teitä, kun kaikki ihmiset puhuvat teistä hyvää!"

Merkillinen on tämäkin Herran sana. Onko jotenkin toivottavaa, että ihmiset puhuvat meistä pahaa? Eikö jokaista meitä kirvele moitteen sana tai kritiikki. Ihmisten tunnustus ja suosiohan on kuin voide luillemme. Eikö se ole hyvä asia, että voi ja saa elää hyvissä väleissä kaikkien ihmisten kanssa.

Eikä ainakaan täällä Suomessa edes uskovia ihmeemmin vainotakaan? Ei todellakaan, mutta mistä se mahtaa johtua, kun Jeesus itse sanoi:

"Jos te olisitte maailmasta, se rakastaisi omiaan. Mutta koska te ette ole maailmasta, vaan minä olen valinnut teidät maailmasta, siksi maailma vihaa teitä." (Joh. 15:19)

Johtuuko se maailmasta vai uskovien nimeä kantavista?

Toki ihmisten kanssa voi pysyä sovussa, jos tinkii totuudesta. Mutta jos Herran rakkaus ajaa Sinua nuhtelemaan ihmisiä synneistä, jotta he kääntyisivät Herran puoleen ja saisivat syntinsä anteeksi, niin tiedä, silmillesi saat. Juuri siksi niin moni uskovakin luopuu tästä "suolana" olemisen tehtävästä, joka hänelle kuuluu ja lähtee myönteilemään tätä maailmaa kaikki syliinsä sulkevalla myönteisyydellä.

Jos Herran kirvelevää totuutta jaat ympärillä oleville ihmisille, niin osa taipuu parannukseen ja löytää armon Jeesuksen luona. Mutta moni nousee vastaan, ivaa tai jopa kiroaa Sinua. Jos saat siis aitoa vastustusta Herran tähden, Sinulle ei tapahdu mitään poikkeuksellista. Eikä sen tarvitse todellakaan johtua vain Sinun taitamattomuudestasi tai rakkaudettomuudestasi. Jeesus rakasti, puhui totta ja sai vihan osakseen. Mutta aina oli myös niitä, jotka ottivat totuuden ja armon sanan vastaan.

Marttyreja

Tänäkin aikana on myös paljon niitä, jotka joutuvat kirjaimellisesti vainottaviksi, jopa tapettavaksi Jeesuksen tähden. Eräs heistä Richard Wurmbrandt kertoi, miten 14 vuoden vankeuden aikana Romaniassa hän joutui viettämään pitkiä jaksoja täysin pimeässä maakuoppasellissä. Hän otti kirjaimellisesti Jeesuksen kehotuksen tekstissämme:

"Iloitkaa sinä päivänä, hyppikää riemusta, teidän palkkanne on näet suuri taivaassa."

Ahtaassa ja kylmässä maakuopassa Hän saattoi pitkiäkin aikoja hyppiä ja kokea sanoinkuvaamatonta kirkkautta ja Herran läsnäolon tuntoa.

Tämä idän vainotun kirkon äänenä laajasti länsimaita kiertänyt mies sai ensin Suomessakin kokea, miten kirkkojen

ovet sulkeutuivat, koska hänen viestiään idässä kärsivästä seurakunnasta ei haluttu uskoa. Kun hän tuli uudelleen Neuvostoliiton romahtamisen jälkeen, ovet olivat vihdoinkin täysin auki. Mutta merkillinen on se rakkaus, joka tästä miehestä loistaa. Hänen ruumiissaan on eri puolilla sormen syvyisiä reikiä muistuttamassa koetuista kidutuksista, mutta katkeruudesta ei ole tietoaakaan. Herran profeetan tie on yhä tänään sellainen, kuin Jeesus tekstissämme sanoo.

Iranissa taas 10 vuotta vangittuna ollut ja neljä vuotta sitten tapettu Mehdi Dibaj suorastaan pursui ylistystä Herralle, kun Sarin vallankumoustuomioistuin langetti hänelle kuolemantuomion. Herra ei anna katteettomia kehoituksia ja lupauksia. Hän itse tulee vainojen ja ahdistusten keskellä omiensa iloksi.

Anteeski anto ihmissuhteet

Luuk 6:36-42

Armahtakaa niin kuin Jumala armahtaa

Tekstissämme Jeesus puhuu tavasta miten ihmissuhteet hoidetaan Jumalan tahtomalla tavalla. Hän puhuu Jumalan armahtavaisuudesta ja asettaa sen malliksi, syyksi ja perusteeksi sille, että uskovan kristityn tulee myös armahtaa toisia ihmisiä:

"Olkaa armahtavia, kuten teidän Isänne on armahtava."

Mistä armahtamisesta on sitten oikein kysymys?

Sormien läpi katselu

Kierrän paljon kouluja ja näen miten oppilaat suhtautuvat opettajiinsa ja toisiinsa. Välitunneilla näkee hämmästyttävän paljon mitä ilkeintä, itsekkäintä ja jopa väkivaltaista käytöstä. Jotenkin on rankkaa seurata, millä asenteella sitä hyvin monet opettajat ja koulutoverit katselevat:

"Kyllä se siitä menee aikanaan ohi. Tuohan kuuluu asiaan tässä iässä."

Ollaan suurpiirteisiä ja avaramielisiä, katsotaan läpi sormien ja ymmärretään.

"Sillä on niin vaikea kotitausta".

Näin tehden kuvitellaan osoitettavan armahtavaisuutta, mutta tosiasiallisesti annetaan koulukiusaajille sanaton tuki ja hyväksyntää vääryyttä. Ymmärrän kyllä, että ei opettajan ole kiva saada pikkuasioista niuhottajan mainetta. On mukavampaa olla suurpiirteinen. Mutta tosiasia on myös se, että koulukiusaamisen kipeitä haavoja kärsitään vielä vuosikymmeniä myöhemmin ja sen seurauksena työpaikkakiusaaminen on levinnyt huolestuttaviin mittasuhteisiin maassamme.

Kun Jeesus sanoo, että meidän tulee armahtaa, niin kuin taivaallinen Isämmekin armahtaa meitä, kysymys ei ole tämän päivän kristilliseksi muotisanaksi muuttuneesta armahtavaisuudesta, jolla tarkoitetaan sitä, että ei välitetä liikaa siitä ilkeästä ja pahasta, jota muut tekevät - varsinkin, kun on kysymys sellaisesta pahasta, joka ei suoranaisesti tuota meille itsemme kohtuutonta tuskaa.

Tällainen "pehmoarmahtavaisuus" osoittaa heti todelliset karvansa, kun asia tulee liian lähelle meitä itseämme. Se muuttuukin päinvastaiseksi:

"Saan olla armollinen itselleni, ei minun tarvitse väkisin tuon hankalan ihmisen kanssa matkaa tehdä. Saan ottaa etäisyyttä, saan erota vaikka kokonaan. Voihan olla, että se on armollista tuota lähimmäistäniikin kohtaan."

Tällainen armollisuus on Raamatun armollisuus -sanan irtokuva.

Jumalan armollisuus

Jumalan armo ei ole synnin sivuuttamista ikään kuin sitä ei olisikaan tapahtunut. Tekstimme edellä Jeesus veti kristillisen käytöksen riman niin korkealle, että Häntä on syytetty lukemattomia kertoja epärealistiseksi haihattelijaksi:

"Rakastakaa vihollisianne, tehkää hyvää niille, jotka teitä vihaavat, siunatkaa niitä, jotka teitä kiroavat, rukoilkaa niiden puolesta, jotka teitä parjaavat...Rakastakaa vihollisianne, tehkää hyvää ja lainatkaa toivomatta saada takaisin. Silloin teidän palkanne on oleva suuri, ja teistä tulee Korkeimman lapsia, sillä Hän on hyvä kiittämättömille ja pahoille."

Kuitenkin Jeesus itse teki juuri niin kuin Hän opetti. Hän siunasi niitä, jotka löivät Hänet ristille, hän rakasti vihamiehensä siihen määrään asti, että hän otti kannettavakseen heidän syntiensä tuomion ja rangaistuksen ristin puolelta. Mutta se ei rajoittunut vain Jeesukseen itseensä, vaan myös Hänen seuraajansa Stefanus rukoili niiden puolesta, jotka kivittivät häntä. Antaessaan siis epärealistisen tuntuksen käskyn, Jeesus itse myös vastaa siitä, että Hänen seuraajansa on mahdollista noudattaa sitä.

Jumalan armollisuus meitä kohtaan ei tarkoita sitä, että Hän ei välittäisi vähääkään siitä pahasta, mitä me teemme Häntä vastaan ja siitä tuskasta, mitä me tuotamme muille. Sehän olisi välinpitämättömyyttä eikä mitään armollisuutta. Jumalan armollisuus tarkoittaa sitä, että Hän itse käsittelee meidän puolestamme sen synnin, josta me olemme vastuussa. Hän käsittelee sen sillä tavalla, että Hän itse ottaa kantaakseen sen kivun ja tuskan, jonka syntimme tuottavat niin seurauksissaan kuin ennen kaikkea tuomiossaan ja rangaistuksessaan.

Jumala ei myöskään tyydy pelkästään siihen, että Hän yhtenä klönttäsumannana pyyhkii pois meidän rikkomuksemme siirtämällä niiden koko rangaistuksen - iankaikkisen hylkäystuomion - oman poikansa päälle Golgatan ristillä. Sen lisäksi Hän osoittaa meille itsellemme, mitkä meidän syntimme ovat, mistä me olemme vastuussa. Pyhä Henki on ottanut erityisesti tehtäväkseen osoittaa meille synnin. Kun Jumala osoittaa meille missä asioissa olemme rikkoneet, se ei tunnu mukavalta. (Siksi moni haluaisikin vähän Raamatun Jumalaa armollisempaa Jumalaa, jolle ei tarvitsisi olla niin hirveän tarkassa vastuu eikä tilisuhteessa teistään.)

Armahtaessaan Jumala siis tekee meille selväksi, mitkä meidän todelliset syntimme Hän siirsi oman Poikansa päälle ja minkä vuoksi Jeesus kärsi hirvittävät tuskat. Jumala menee tässä vieläpä niin pitkälle, että hän asettaa anteeksiantamuksensa ehdoksi sen, että me tunnustamme oman syyllisyytemme ja vastuumme pahoihin tekoihimme. (Moderni vastaväite: "Jos Hän kerran armahtaa, miten Hän vielä haluaa muistuttaa meitä synneistämme ja näin tuottaa meille tuskaa?")

Juuri tässä kuitenkin on Jumalan hyvyys ja armollisuus liikkeellä. Armossa ei ole suinkaan kysymys hyvistä tai huonoista tunteista meitä kohtaan vaan asiallisesta toiminnasta, jolla syntiemme tuomio poistetaan. Isä kertoo meille syntimme, että tietäisimme sen, minkä olemme saaneet anteeksi. Myöhemmin kun Sielunvihollinen muistuttaa meitä menneistä synneistämme, voimme muistaa juuri ne synnit anteeksi saatuihin. Jumalan armollisuuteen kuuluu siis se, että asiat tuodaan valoon ja että saamme myös sanallisen ilmoituksen siitä, että juuri meidän syntimme ja juuri meidän nimeltä mainitut ja hyvin tuntemamme synnit ja rikkomuksemme ovat loppuun käsitelty Golgatan ristin tuskissa, niin että ne eivät muodostu enää Isän ja meidän välisen yhteyden ja kanssakäymisen esteiksi. Jumala ei myöskään missään vaiheessa jätä meitä epätietoisiksi siitä saimmeko anteeksi vai emme. Kysymys ei ole siitä, että tuntuuko meistä siltä, että olemme saaneet anteeksi, vaan siitä, että Jumala sanoo meille suoraan, että Sinä olet saanut anteeksi, Sinä pääset taivaasta ja iankaikkisesta elämästä osalliseksi.

Vastuu ja armo

Jumalan armo edellyttää siis sitä, että suostumme kohtaamaan oman vastuullisuutemme ja oman syyllisyytesi Jumalan edessä. Et ehkä ole vastuussa siitä, mitä sinulle on tapahtunut esim. kun sairastut vakavaan tautiin. Mutta sairauksiesikin keskellä olet vastuussa siitä, miten otat vastaan sen, mitä sinulle on tapahtunut. Jos olet katkera sairauksiesi keskellä tai muissa elämäsi vaikeissa olosuhteissa, et voi päästä iloon ja sydämen lepoon sillä, että sairautesi paranee tai olosuhteesi muuttuvat. Sinun on tuotava oma katkeruutesi Jumalan valoon, Hänen tuomittavakseen. Kun niin teet, Isä osoittaa Jeesuksen verta, joka Golgatalla vuodatettiin juuri Sinun katkeruutesi tähden, ja saat tuon uhriveren tähden anteeksi ja pääset takaisin sydämelliseen yhteyteen Isän rakastavan sydämen kanssa. Aina kun oma vastuullisuus ja valoon tuleminen sivuutetaan, kuljetaan Jumalan armon ohi.

Armahda veljeäsi niin kuin Jumala sinua

Jumalalle Sinun armahtamisesi merkitsi sitä, että Hän otti itse oman Poikansa kärsimyksessä kantaakseen Sinun syntiesi tuomion ja seuraukset. Kun Jeesus antaa meille tehtävän armahtaa toisia ihmisiä, sen tulee tapahtua samalla tavalla.

Kun siis sinua vastaan on rikottu, Herra edellyttää, että Sinä menet rikkojan luo. Tuot avoimesti esiin sen, missä olet kokenut vääryyttä ja kerrot toiselle, että olet päättänyt antaa hänelle anteeksi niin, että asia ei enää saa nousta keskinäisen yhteytenne esteeksi. Mutta samalla sinä ilmoittaudut kärsimään hänen rikkomuksensa aiheuttaman tuskan kostamatta hänelle millään lailla. Perusteena tälle prosessille on se, että Isä on Jeesuksen tuskan kautta antanut Sinulle suunnattomasti enemmän anteeksi kuin, millä sinua vastaan rikottiin.

Pahat puheet

Esimerkiksi jos kuulet, että joku henkilö on puhunut Sinusta pahaa, menet hänen luokseen ja keskustele asian läpi. Jos sinä todella armahdat tuota henkilöä, se tarkoittaa sitä, että et mene kenellekään toiselle ihmiselle oikaisemaan sitä vääryyttä puhetta, jonka hän oli puhunut. Et voi nimittäin niin tehdä samalla puhumatta pahaa tästä Sinua vastaan rikkoneesta. Sinä tyydyt vain olemaan hiljaa ja puhumaan hyvää tuosta, jolle sinä annoit anteeksi. Jos muut sitten

kertovat sinulle noista pahoista puheista, kerrot heille, että olet antanut ne kaikki jo anteeksi. Armahtaminen merkitsee siis aina suortumista kärsijäksi - sijaikärsijäksi, jotta rikkonut ei joutuisi kärsimään.

Juuri tästä syystä armahtavuus on äärimmäisen vaikeata ja sotii meidän syntistä luontoamme vastaan. Kukaan ei kykenekään siihen, ellei hän itse ensin ole päässyt osalliseksi Kristuksen verellä hankitusta anteeksiantamuksesta ja päässyt elämään sillä tavalla Isän sydämellä, että hän on alkanut katsella lähimmäisiään Jeesuksen silmillä.

Mutta se on mahdollista, sillä Jumalan armo ja rakkaus vuodatetaan jokaisen sellaisen ihmisen sydämeen Pyhässä Hengessä, jotka tulevat omien syntiensä ja taakkojensa kanssa valoon ja Isän armahdettaviksi. Armahdettu voi armahtaa. Armahtaminen ei kuitenkaan ole helppoa, sillä se tapahtuu vastoin meidän kielteisiä tunteitamme. Tunteet eivät muutu ensin ja sitten armahdetaan, vaan ensin armahdetaan ja sitten vasta muuttuvat tunteemme.

Anna Pyhälle Hengelle aikaa

Jos sinua vastaan rikkonut on toinen uskova, voit luottaa siihen, että vaikka hän ei heti olisikaan valmis tekemään parannusta, hänessä asuva Pyhä Henki tekee sitkeää työtään taivuttaakseen hänet parannukseen.

Japanissa seurakuntaamme tuli eräs innokas toisen kirkkokunnan opiskelijanuori. Hänellä oli näkemystä evankelioinnista ja mutta varsin ahdas näkemys oikeasta opista. Lopulta hän tuli siihen tulokseen, että hänen täytyisi saada muutamat meidän seurakunnassamme vasta uskoon tulleet pois luterilaisuudesta parempaan oppiin. Hän päätti perustaa oman seurakunnan ja puhumalla pahaa luterilaisuudesta sai sitten osan seurakuntalaisista mukaansa. Asia oli meille työntekijöille erittäin kipeä siksi, että alusta lähtien näimme, että tällä uudella seurakunnalla ei ollut elämisen edellytyksiä, koska siltä puuttui paimen. Pelkomme toteutui. Ryhmä hajosi. Jotkut sen jäsenistä palasivat kipeän prosessin jälkeen alkuperäiseen seurakuntaansa. Ryhmän vetäjä muutti pois paikkakunnalta.

Viisi vuotta myöhemmin Suomeen tuli kirje, jossa hän pyysi anteeksi sitä hajaannusta, jonka oli toiminnallaan saanut aikaan. Oli suuri ilo välittömästi kirjoittaa hänelle vastaus: Olet saanut anteeksi Jeesuksen tähden. Samalla oli hieno viestittää myös muille asianosaisille: "Hän nöyrytyi parannukseen Pyhän Hengen taivuttamana ja olen antanut anteeksi. Annatthan tekin hänelle anteeksi!"

Älkää tuomitko!

Mitä Jeesus sitten tarkoittaa, kun Hän sanoo: "Älkääkä tuomitko, niin teitäkään ei tuomita." Eikö se juuri ole ihmisten tuomitsemista, jos heidän luokseen mennään ja kerrotaan, mitä vääryyttä he ovat tehneet meille ja ilmoitetaan, että annamme heille anteeksi ja ollaan valmiit kärsimään vääryyden seuraukset omissa nahoissa. Eikö oikeampi tapa olisi vain sanoa, että annan kaiken anteeksi toiselle? Jos tyydymme epämääräisiin klimppi anteeksipyyntöihin käsittelemättä itse asiaa, joka on keskinäisissä suhteissamme vialla, sovintoa ei yleensä synny. Asiat jäävät edelleen kaivertamaan ja nostetaan seuraavassa hankalammassa tilanteessa yleensä jälleen pintaan. Kyllä meidän on vaellettava valkeudessa, totuudessa, jos mielimme elää yhteydessä toistemme ja Jumalan kanssa. Vain valossa Jeesuksen veri pääsee puhdistamaan sydämemme kaikesta synnistä.

Tuomitsemisessa on kysymys siitä, että kertoessamme totuuden toiselle samalla vieritämme hänen päälleen myös velvollisuuden kärsiä omien väärin tekojensa rangaistuksen ja seuraukset. Tuomitessamme ihmisiä säilytämme heille uuden taakan, mielestämme ehkä oikeutetun. Mutta uskovalle kristitylle ei ole annettu tuomarin tehtävää. Vain Jumala kykenee tuomitsemaan oikein. Jos siis ihminen, jonka synnin osoitit voidaksesi viestittää hänelle anteeksiantamuksen, kieltää syyllisyytensä, ei suostu valoon eikä ota vastaan Sinun armahtavuutta, niin siinäkin tapauksessa Herra ei anna meille mitään muuta tietä kuljettavaksemme kuin hänen anteeksiantamisensa ja hänen vääryytensä kipeiden seurausten kantamisen tien. Armahtavuuden tulee siis ulottua myös niihin, jotka eivät halua parannusta elämässään tehdä. Juuri kärsivällinen armahtavuus on se, joka voi lopulta kuitenkin taivuttaa asianomaisen parannukseen ja omistamaan Jumalan armon.

Paavali kirjoittaa: "Rakkaani, älkää itse kostako, vaan antakaa sijaa Jumalan vihalle, sillä on kirjoitettu: 'Minun on ansaittu rankaisu, minä olen maksava', sanoo Herra." Jos vihahiehelläsi on nälkä, ruoki häntä, jos hänellä on jano, juota häntä, sillä näin tehdessä sinä kokoat tulisia hiiliä hänen pänsä päälle.' Älä anna pahan voittaa itseäsi, vaan voita sinä paha hyvällä." (Room.12:19-21)

Tuomitseminen ja nuhtelu

Tuomitsemista ei pidä kuitenkaan sekoittaa synnistä ja sen iankaikkisista seurauksista varoittamiseen tai nuhtelemiseen. Meidän tuomitsemisessamme on kysymys siitä, että me korotamme itsemme Jumalan paikalle ja

lankeamme itse ylpeyden syntiin. Synnistä nuhteleva ja varoittava taas tarkoittaa sitä, että sinä asetut itse Jumalan sanan alle, annat sen, millä toista varoitat osua myös omaan sydämeesi ja etsit toisen iankaikkista parasta silloinkin, kun asianomainen henkilö saattaa loukkaantua tai suuttua Jumalan sanan mukaisesta nuhtelustasi.

Meillä on velvollisuus itkien varoittaa niitä, jotka kulkevat kohti iankaikkista kadotusta, mutta kenelläkään meistä ei ole oikeutta lausua kadotustuomiota toisistamme. Jumala on antanut tuomiovallan vain ja ainoastaan Jeesukselle Kristukselle, Hänelle, joka on myös joutunut maistamaan meidän sijastamme kadotuksen tuskaa Golgatan ristillä. Hänelle Ylösnousseelle, joka yksin kykenee meidät ansaitsemastamme kadotuksesta pelastamaan.

Anteeksiantamisen prosessi on välttämätön

Anteeksi antaminen ei ole uskovaalle kristitylle jonkinmoinen myönteinen mahdollisuus, jota hän voi jalomielisyydessään osoittaa silloin kuin hän sen tarpeelliseksi katsoo, vaan kysymys on uskossa elämisen perusehdosta. Ellet sinä ole valmis jatkuvasti elämään sellaisessa prosessissa, jossa annat sinua vastaan rikkoneille anteeksi, sinä et itsekään voi saada anteeksi Jumalalta. Ellemme sydämeistämme anna anteeksi meitä vastaan rikkoneille, ei meillekään ole mitään anteeksiantamusta Jumalalta, niin kuin Isä meidän rukouskin meille selkeästi kertoo. Mutta tämän prosessin tekee mahdolliseksi se, että Jumala pitää oman anteeksiantavan prosessinsa kaiken aikaa toiminnassa niitä kohtaan, jotka vaeltavat valossa ja totuudessa Hänen edessään.

Katkeruus - hirsi silmässä

Katkeruus, tuo kateuden ja ylpeyden yhdessä piikiven kovaksi kovettama viha niin toisia ihmisiä kuin Jumalaa ja itseään kohtaan, on tärkein yksittäinen syy alkoholismiin, masennukseen, avioeroihin, lasten ja vanhempien välisiin kiiluihin, rikollisuuteen, epätoivoisiin tekoihin ja kaikkinaiseen toivottomuuteen, hivuttavaan pelkoon, vainoharhaisuuteen ja sotiin. Katkeruudessa on kysymys siitä, että ihminen julistautuu muiden tuomariksi ja päättää, että hänellä on oikeus olla antamatta anteeksi. Katkera ihminen on iloton, onneton, yksinäinen valheen vanki. Hän on sokea, ei näe todellisuutta oikein. Hänellä on hirsi silmässään, kun hän yrittää ottaa toisten silmistä roskaa. Häneltä puuttuu lepo, rauha ja rakkaus elämästään. Yhdelläkään, joka ei tunnusta katkeruuden ja anteeksiantamattoman mielensä syntiä, pyydä sitä anteeksi Jeesuksen uhriveren tähden ja päästä ryhtyä antamaan anteeksi toisille ihmisille, ei ole oleva myöskään anteeksiantamusta Jumalalta. Kristinuskon taakseen jättänyt Suomi on hukkumassa omaan katkeruuteensa.

Apu katkeruutensa synniksi tunnustavalle

Mutta onko apua sellaiselle, joka on valmis tunnustamaan, miten kohtalokas synti hänen katkeruutensa on ja haluaisi saada sen anteeksi? Voiko ihminen saada avun voidakseen antaa lähimmäiselleen anteeksi? Jumalan kiitos, apu löytyy! Jeesus Kristus tuli tänne maan päälle juuri Sinun katkeruutesi synnin tähden. Hän kantoi Golgatan ristillä sen iankaikkisen rangaistuksen, joka Sinulle kuuluisi, jotta Sinä pelkästä armosta saisit koko hirvittävän katkeruutesi anteeksi.

Kun siis vihdoinkin alat nähdä omat syntisi ja sen, ettet itse voi omaa sydäntäsi muuttaa, Sinulla on toivo. Kun vihdoinkin tunnustat, että olet täysin avuton omassa varassasi elämään hyvissä ihmissuhteissa toisten ihmisten kanssa, sinulla on toivo. Kun tunnustat totuuden omasta katkeruudestasi ja pyydät apua Jeesukselta, Hän tulee luoksesi. Hän vakuuttaa Sinulle, että Sinun katkeruutesi on kokonaan Sinulle anteeksi annettu. Hän maksoi Sinun velkasi Golgatan tuskillaan.

Parantava prosessi

Hän astuu sydämeesi asumaan ja alkaa sydämesi sisältä käsin hoitaa suhteitasi lähimmäisiisi. Kun Hänen anteeksiantamuksensa valossa näet saamasi armon suuruuden, Hän antaa Sinulle halun antaa anteeksi lähimmäillesi. Hän käy sydämessäsi kertomaan Sinulle, kuinka paljon Hän myös tuota Sinua vastaan rikkonutta lähimmäistäsi rakastaa. Hän avaa silmäsi näkemään todellisuuden oikein. Alat rukoilla siunausta tuolle, jota ennen kirosit. Hän auttaa Sinua tekemään päätöksen antaa anteeksi. Hän auttaa puhumaan ja osoittamaan rakkautta Sinua vastaan rikkonutta kohtaan. Hän auttaa Sinut takaisin yhteyteen sen ihmisen kanssa, josta katkeruus ja synti erotti Sinut.

Joka kerta kun katkeruus nostaa jälleen päätään, saat aloittaa alusta. Pyydät Herralta ensin anteeksi koko oman anteeksiantamattoman mielen syntisi. Rukoilet sitten Siunausta ja hyviä lahjoja lähimmäillesi, puhut hänestä, mutta vain hyvää. Otat uudestaan yhteyttä häneen. Osoitat hänelle rakkautta.

Entä, jos toinen ei anna anteeksi

Voi olla, että lähimmäisesi ei ole ollenkaan valmis antamaan Sinulle anteeksi, mutta nyt ei olekaan siitä kysymys,

vaan siitä, että Sinä annat hänelle anteeksi ja pyydät myös omia vääryyksiäsi anteeksi. Kun tarpeeksi monta kertaa kierrät oman katkeruutesi anteeksi pyytämisen, sen anteeksi omistamisen, ja toiselle rakkauden osoittamisen kehää, saat eräänä päivänä huomata, että katkeruutesi on kadonnut. Olet saanut takaisin entisen ystäväsi. Sinun ei tarvitse enää juosta pakoon, ei katkoa ihmissuhteita. Saat Kristuksen armahtamana kokea yhteyttä.

Niittenkin kohdalla, jotka eivät Sinulle anna anteeksi, saat kokea, että Herra vapauttaa Sinut katkeruudesta heitä kohtaan ja vilpittömään rakkauteen heitä kohtaan. Golgatalla meidän syntimme sovittanut Ylösnoussut Herra kykenee tähän Sinun elämässäsi, jos suostut totuuteen ja Hänen armonsa käsittelyyn.

Pitkä prosessi

Voi olla, että taistelussasi katkeruudesta vapautuaksesi kuluu paljonkin aikaa. Muistan, miten lähetystyössä kesti viisi vuotta puolessa vuodessa kehittyneen katkeruuden käsittelyyn. Mutta lopulta Herran työssä toisiinsa katkeroituneet lähettitoverit saivat taas armon ottaa toisiaan hartioista kiinni ja lausua: "Rakas, veli Herrassa!" Ei tarvinnut näytellä hurskaampaa kuin oli, koska totuus puolin ja toisin nähtiin ja tunnustettiin. Mutta ei tarvinnut myöskään loputtomasti tuijottaa toisen virheitä ja puutteita, kun sai katsella siihen Herraan, joka rakastaa veljeäni samalla Golgatan verisellä armollaan kuin minuakin.

Näin pitkällisen ja ajoittain uuvuttavan taistelun suurena siunauksena oli nähdä kuinka käsittämättömän suuri on Jumalan rakkaus Kristuksessa Jeesuksessa. Vaikka toistamiseen sama katkeruus nosti päätään, sai aina uuden armon sen oikeaan käsittelemiseen. Näin katkeruutensa kamppailevaa uskovaa Herra pääsee kasvattamaan nöyryyteen ja voi näitä myös käyttää toisten auttamiseen.

Kerta heitolla vapaaksi

Mutta joskus Herralla on varattuna yllätyksiä omilleen. Muistan, miten eräs kristitty rouva Japanissa tuli luokseni. Hänen avioliittonsa oli muutamia vuosia aiemmin ajautunut eroon. Hänen tehtäväkseen oli jäänyt ahtaissa oloissa kasvattaa kahta lasta. Alkuvuodet työ ja lasten kasvatus oli vienyt häneltä kaikki voimat. Mutta sitten eräänä päivänä hän sai kuulla, että hänen entinen miehensä oli mennyt uusiin naimisiin, saanut lapsen ja näytti elävän onnellista elämää. Silloin katkeruus syöksyi vyörynä hänen sydämeensä. Hän vihastui Jumalalle siinä määrin, että heitti Raamattunsa menemään. Myöhemmin hän kyllä katui ja hankki uuden Raamatun.

Kun kaiken tämän tiesin, yritin selittää, miten hän voisi päästä vapaaksi katkeruuden kierteestä. Aikansa kuunneltuaan hän keskeytti: "Tuo kaikki on aivan totta, mutta se ei ole enää ajankohtaista minulle. Eilen Jumala teki ihmeensä sydämessäni. Jeesus pyyhki kerta heitolla koko katkeruuden sydämestäni pois!" Herra voi käsitellä sydämesi synnit.

Anteeksiantamus yhteyteen palaamista

Joskus kuulee sanottavan: "Annoin kyllä anteeksi, mutta emme voi enää toistemme kanssa tulla toimeen." Lause on valhe. Anteeksiantamus merkitsee sitä, että synnin tähden eroon joutuneet palaavat toistensa yhteyteen. Se ei aina tosin voi merkitä, että paikallisesti tai ulkoisesti voitaisiin enää palata entiseen, mutta silti sydänten paluuta toistensa luo. Eihän Jeesuskaan anna jotain vähempää armoa, kuin vapaata pääsyä takaisin Isän sydämelle asti.

Nainin lesken pojan herättäminen

Luuk. 7:11-17

Kulkueiden kohtaaminen

Tekstimme hautajaissaattoa vastaan Nain nimisen "kauniin" (sitä nimi tarkoittaa) kaupungin portin ulkopuolella tulee toinen saattue, jota voidaan syystä nimittää elämän saattueeksi. Jos surun murtaman lesken ainoa poika makaa kuolleena paareilla matkalla kohti hautausmaata, toisen kulkueen keskuksessa kulkee mies, joka sanoo itsestään: "Minä olen Ylösnousemus ja elämä." Häntäkin seuraa suuri joukko kansaa, niin kuin hautajaissaattuettakin. (Juutalaiseen tapaan kuului, että hautajaisten aikana kukaan kaupungin asukas ei tehnyt työtä ja useimmat tulivat mukaan hautasaattueeseen, jossa otettiin osaa suruun äänekkäästi itkien.)

Elämän saattuekin oli toden näköisesti varsin äänekkäs. Siinä opetuslapset ja kansa seurasivat Jeesusta, joka oli kaikkialla parantanut sairaita ja julistanut evankeliumia. Kansa saattoi Hänen seurassaan yhtyä myös iloisin matkalauluihin Psalmien kirjan tuttuja virsiä veisaten.

Jotenkin tuo Nain, kaunis kaupunki, oli aivan sopimaton paikka kuoleman saatolle. Ei ole rumempaa kuin kuolema. Siksi kuolleet piti saada nopeasti pois elävien keskuudesta rumentamasta kaupunkia. Tänä päivänäkin meillä on taipumus sulkea kuolevat sairaaloiden yksityishuoneisiin silmiemme tavoittamattomiin, jottei meidän tarvitsisi yhdessä heidän kanssaan valmistautua omaan kuolemaamme. Sitten kuoleman jälkeen tapana on kukin ja kaunein sanoin koristella kuoleman rumuutta.

Kolme kuolemaa

Kuolema on synnin palkka. Sitä on itse asiassa kolme lajia. On ruumiillinen kuolema, josta tekstimme puhuu. On hengellinen kuolema, jonka vallassa tähän maailmaan jo synnymme. Se on eroa elämän lähteestä Jumalasta ja se ilmenee syyllisyytenä, häpeänä, pelkona, elämän tarkoituksettomuutena ja himojen orjuutena. Vihdoin on sitten iankaikkinen kuolema, jonka kauheutta kuvannee ehkä se, että kun ihminen onnistuu tuhoamaan oman ja usean muunkin ihmisen elämän katkaisemalla 10 sidettä tuhannesta, joilla Jumala oli sitonut hänet itseensä. Iankaikkinen kuolema eli kadotus, helvetin tuli alkaa siitä, kun Jumala omalta puoleltaan katkaisee loput 990 sidettä.

Kuolema ei ole luonnollinen asia, se on kaikkein luonnottomin asia maailmassa. Siitä kertoo ihmisten voimakas elämänhalu ja kaipaus ikuiseen elämään. Useimmat itsemurhaankin ajautuneet tekevät sen, koska he eivät löytäneet sitä elämää, jota syvimmillään kaipasivat. Rakkauden jano, joka ei löydä täyttymystä muuttuu kuluttavaksi tuskaksi.

Armahtava katse

Jeesuksessa lähestyi Nainin leskeä ja paareilla makaavaa pojan ruumista elämän saatto. Elämän Lähde ja se Ainoa, jolla on konkreettinen vastaus kuoleman valtaa vastaan lähestyi. Jeesuksen silmät osuivat ensimmäisinä murheen murtamaan, ainoan poikansa ja siis myös ajallisen tukensa menettäneeseen leskeen. Jeesuksen silmistä loisti armo ja sääli. Toki hautajaissaatossa moni muukin tunsu sääliä ainoan tukensa menettänyttä leskeä kohtaan. Häntä lohduttamaanhan he olivat saattoon tulleet. Mutta Jeesuksen sääliässä oli kysymys jostain paljon suuremmasta ja syvemmästä.

Kun me lohdutamme surevaa, saatamme sanoa hänelle: "Anna kyyneltesi vuotaa eron ikäväsäsi." Tässä lohdutuksessamme ei tuki itessään ole mitään pahaa, mutta se kertoo samalla sen, miten avuttomia olemme ketään todella lohduttamaan syvän surun keskellä.

Jeesus sen sijaan sanoo jotain aivan muuta: "Älä itke!" Sanoillaan Jeesus ei tarkoita, että tukahduta luonnolliset tunteesi. Itse asiassa Jeesus osoittaa mitä inhimillisimpiä tunteita kuoleman edessä tuntiessaan sääliä leskeä kohtaan tai tuntiessaan vihaa kuolemaa kohtaan Lasaruksen haudalla. Se, että Jeesus kykenee auttamaan ei tee Hänestä tunteetonta hädässä ja surussa eläviä kohtaan. Jeesuksen viesti oli selkeä: "Nyt kun Minä olen tässä, Sinun ei tarvitse enää itkeä. Tähän asti itkusi oli mitä luonnollisin asia, mutta nyt tapahtuu muutos."

Sanan voima

Sitten Jeesus kääntyy vainajan puoleen, pysäyttää kulkueen koskettamalla paareja ja lausuu sanat: "Nuorukainen, minä sanon sinulle: nouse!"

Kaikissa niissä kolmessa kuolleista herättämistapauksista, jotka evankeliumit ovat meitä varten rekisteröineet, Jeesus puhuttelee kuollutta ikään kuin vainaja olisi elossa ja kuulisi sen, mitä hänelle sanottiin. Jairuksen tyttäreille Jeesus sanoi: "Talita kuum! Tyttönen, nouse!" Lasaruksen haudalla Hän sanoi: "Lasarus tule ulos!" Kaikkien kolmen tapauksessa kuolleet ovat kuuliaisia Jeesuksen sanalle ja palaavat ruumiisiinsa, joissa tapahtuu samalla ihmeellinen paranemishme. Toisaalla Jeesus toteaaakin kaikista ruumiillisesti kuolleista näin: "Jumalalle kaikki elävät, ei Hän ole kuolleitten vaan elävien Jumala!"

Viime sunnuntain tekstissä Jeesus ylisti roomalaisen sadanpäämiehen uskoa, jolle riitti Jeesuksen sana. Sana paransi kuolemaisillaan olevan palvelijan. Nyt Jeesuksen sana kutsuu kuolleen takaisin elämään. Hänelle kuolleen herättäminen on yhtä helppoa kuin meille nukkuvan ihmisen herättäminen.

Jeesus ei kuitenkaan herättänyt julkisen toimintansa aikana kovin montaa ihmistä kuolleista, kuitenkin riittävän monta, jotta voimme nähdä ja uskoa Hänen valtaansa kuoleman yli. Syy siihen, että vain muutamia kutsuttiin takaisin, lienee siinä, että Herran valtaistuimen eteen päässeille sieluille paluu tähän aikaan on aina samalla paluuta myös tuskiaan ja vaivaan. Jeesuksen armo kohdistuikin pikemminkin leskeen kuin hänen poikaansa.

Omistussuhteet

Tekstissämme on vielä eräs tärkeä sana: "Jeesus antoi pojan takaisin äidilleen." Se kertoo, että ainoa, jolla on lopullinen omistusoikeus meihin niin elämässä kuin kuolemassa, on Jeesus Kristus. Hänellä on valta herättää kuolleita ja myös valta antaa ihminen toiselle, palvelemaan tätä rakkaudessa. Jairuksen tytär annettiin vanhemmille takaisin, Lasarus taas Martalle ja Marialle. Kenelle Herra on antanut Sinut palvelemaan häntä. Puolisollesi, perheellesi, seurakunnallesi, suvullesi, kansakunnallesi. Kaikessa siinä on kuitenkin kysymys siitä, että syvimmiltään kuulut Herralle. Hän lähettää Sinut palvelemaan ihmisiä sen elämän varassa, jonka Hän itse antoi ja jota Hän kaiken aikaa pitää yllä. Olet Herran lähettiläs tässä maailmassa.

Jeesus keskuksen

On mielenkiintoista, miten Luukas kuvaa tämän ihmeen vaikutusta. Hän ei mainitse mitään leskiäidin suuresta ilosta, niistä ilon kyyneleistä ja ylistysvirrestä, joka varmasti nousi hänen sydämistään. Luukkaan mielenkiinto on kokonaan muualla, itse Elämän Ruhtinaassa. Mitä Nainin hautasaaton ihmiset ja Jeesuksen mukana tulleet ihmiset tämän kaiken seurauksena ajattelivat Jeesuksesta?

"Kaikki joutuivat pelon valtaan ja ylistivät Jumalaa sanoen: 'Suuri profeetta on noussut keskuuteemme', ja: 'Jumala on katsonut kansansa puoleen'." (16)

Nainin naapurikaupungissa Sunemissa profeetta Elisa oli aikanaan herättänyt lesken pojan kuolleista. Nyt kansa vakuuttui, että Jeesus oli Jumalan lähettämä Profeetta. He olivat oikeassa, mutta ymmärsivät silti vielä aivan liian vähän. Jeesus oli toki se profeetta, jonka Mooses oli sanonut tulevan ja jonka puhetta oli kuultava, jos mieli elää.

Kansa tunnusti myös, että "Jumala oli katsonut kansansa puoleen". Siinäkin he olivat oikeassa, mutta ymmärsivät vielä aivan liian pinnallisesti Jumalan pelastustekoja.

Kuoleman voittaja

Jeesus ei tullut herättämään ainoastaan ruumiiltaan kuolleita, vaan Hän oli tullut myös kuolemaan heidän kuolemansa heidän sijastaan. Hän oli tullut ylösnousemuksensa kautta herättämään syntiensä tähden hengellisesti kuolleetkin uuteen iankaikkiseen elämään, jossa kuolemalla ei ole enää mitään sijaa. Paavali kuvaa tätä näin:

Mutta Jumala, joka on laupeudesta rikas, on suuren rakkautensa tähden, jolla hän on meitä rakastanut, tehnyt meidät, jotka olimme rikoksiimme kuolleita, eläviksi Kristuksen kanssa. Armosta te olette pelastetut. Yhdessä hänen kanssaan Jumala on herättänyt meidät ja yhdessä hänen kanssaan asettanut taivaallisiin Kristuksessa Jeesuksessa,... (Ef. 2:4-6)

Jeesuksen ylösnousemusvoitto synnistä ja kuolemasta merkitsee sitä, että kuolemalla ei ole enää mitään lopullista valtaa Jumalan lapsiin. Raamattu käyttää uskovan ihmisen ruumiillisesta kuolemasta aivan toista nimeä: Sitä kutsutaan poisnukkumiseksi tai kuolemaksi Kristuksessa.

Nainen ja fariseus Simon

Luuk. 7:36-50

Katumuksen vai kiitoksen kyyneleet

Tähän kuuluisaan tekstiin on kaksi eri perustulkintaa. Toinen - yleisempi - lähtee siitä, että Simonin kotiin kuokkavieraksi tulleen naisen ajoi paikalle synninhätä ja hänen kyyneleensä olivat siksi katumuksen kyyneleitä. Jeesus vastasi niihin armollaan.

Toinen lähestymistapa on sellainen, että naisen kyyneleet eivät olleet katumuksen vaan kiitollisuuden kyyneleitä. Tämä tulkinta lähtee liikkeelle siitä, että Jeesus ja nainen olivat kohdanneet samana päivänä jo kerran. Siinä yhteydessä Jeesus oli antanut naiselle synninpäästön ja suunnattomassa kiitollisuudessaan ja ilossaan nainen haki tulevaisuuden varalle säästämänsä alabasteripullon. Anteeksi saatuaan nainen tajusi kuinka suuret synnit hän oli saanut anteeksi ja kiitollisuudesta hän pesi kyyneleillään Jeesuksen jalat ja peitti ne suudelmillaan (niin kuin alkuteksti asian ilmaisee) ja kuivasi ne sitten tukallaan.

Näin tekstin varsinainen kärki olisi pikemminkin Simonissa kuin naisessa, vaikka Jeesus hoiti edelleen myös tämän naisen sielua muistuttamalla siitä, että naisen synnit ovat todellakin jo anteeksi annetut. Anteeksi saanut tarvitsee

lisäsielunhoitoa Herralta päästäkseen uskon lepoon ja saadakseen vakuutuksen siitä, että Herra iloitsee anteeksiantamuksen synnyttämästä rakkaudesta.

Tämä tulkinta on mielestäni sikäli johdonmukainen, että Jeesus nimen omaan sanoo, että rakkaus nousee anteeksisaamisesta. Eli naisen teot olivat anteeksisaaneen ihmisen sydämen rakkautta - eivätkä siis edeltäneet anteeksisaamista. Nainen joutui toki taistelemaan sen häpeän läpi, jonka aiheutti se, etteivät hänen ympärillään olleet unohtaneet hänen menneisyyttään, vaikka Jumala oli sen jo pyyhkinyt kokonaan pois.

Jeesus lähestyy alhaalta

Simon kutsui Jeesuksen luokseen saadakseen ensikäden tietoa Jeesuksesta, voidakseen ottaa häneen kantaa. Hän laiminlöi tahallaan normaalin peruskohteliaisuuden varmistaakseen taustansa eli suhteensa muihin fariseuksiin, jotka olivat aterialla mukana. Silti hänellä oli aito kysymys: "Kuka Jeesus oikein on?"

Ottamalla vastaan naisen rakkaudenosoitukset Jeesus menetti Simonin silmissä kunnioituksen. Hän oli ehkä vilpittömästi kysynyt, olisiko Jeesus sittenkin profeetta, joka olisi otettava tosissaan. Mutta kun Jeesus ei kyennyt tunnistamaan "syntistä" naista, Simonin diagnoosi oli selvä: Jeesus ei ole profeetta. Hän jää fariseusten kannalle, jotka olivat jo ennen häntä asettuneet Jeesusta vastaan.

Jeesus antoi tietoisesti arvonsa Simonin silmissä romahtaa, sillä Hän kykenee itse asiassa paremmin lähestymään alhaalta kuin ylhäältä käsin ylepää miestä. Jeesus nami naisessa armahdetun ihmisen, jolla oli sekä rakkautta että uskoa. Simon näki naisessa julkisyntisen.

Sitten Jeesus vertauksella vetoaa Simonin arvostelukykyyn. Se toimii kunnolla paitsi siinä elämän tilanteessa, jossa he juuri olivat:

Mistä rakkaus syntyy?

Laki vaatii rakkautta - nainen rakastaa, koska on saanut anteeksi, mutta Simon ei rakasta. Jeesus avasi Simonin silmät, teki hänestä syntisen - sillä rakkaudettomuus on synneistä suurin - VT sen jo osoitti. Jeesus asetti Simonin valinnan eteen:

Suostutko syntiseksi ja sitten armahdettavaksi, jotta saisit anteeksi ja kykenisit rakastamaan. Suostutko Minun ja tämän naisen puolelle? Toinen vaihtoehto oli jäädä muiden fariseusten kanssa ylpeyden aiheuttamaan hengelliseen sokeuteen ja rakkaudettomuuden eli synnin valtaan. Valintatilanne oli julkinen ja ilmeisen kipeä Simonille, mutta sen esittäjällä oli suunnaton rakkaus Simonia kohtaan.

Luulen, että Simon valitsi oikein, vaikka Raamattu ei sitä erikseen sanokaan. Syy on siinä, että hänen nimensä mainitaan Luukkaan kerronnassa. Evankeliumin lukijat ehkä tiesivät kenestä puhutaan. Se on se Simon, jonka anteeksisaaneen naisen rakkaus pehmitti valitsemaan Jeesuksen ja pelastuksen.

Mitä näet lähimmäisessäsi?

Kävellessämme ihmisten joukossa saatamme muutamassa silmänräpäyksessä muodostaa päässämme arvion vastaan tulevasta täysin vieraasta ihmisestä. Usein perustamme "tuomiomme" ulkoisiin seikkoihin kuten, miltä henkilö näyttää, miten hän on pukeutunut tai miten hän käyttäytyy. Toisaalta tämä herkkyytemme arvostella ihmisiä kääntyy helposti meitä itseämme vastaan, sillä pelkäämme, että toiset ihmiset arvioivat meitä yhtä "julistavasti" kuin itse heitä. Saatamme lopulta jopa pelätä ihmisten kohtaamista tai vain heidän katseitaan. Siksi on tärkeää että selvitämme itsellemme, mihin oikein arviomme toisista perustuu, mikä on mittamme ihmisiä katsoessamme.

Yllä osittain lainatussa kuuluisassa kertomuksessa Jeesuksesta fariseus Simonin kodissa eräs juonne on juuri siinä, miten eri tavalla Jeesus ja Simon näkivät "kuokkavieraaksi" yllättäen ilmestyneen naisen.

Raamattu-uskoinen Simon

Simon kuului fariseusten ryhmittymään, jota olemme tottuneet pitämään pelkästään ulkokultaisina. Mutta se, että Paavali vielä kristittyinäkin vetosi taustaansa fariseuksena, kertoo, että kysymys oli merkittävästä uskonnollisesta ryhmittymästä, joka otti Raamatun kirjaimellisesti, uskoi ruumiin ylösnousemukseen ja pyrki myös soveltamaan sitä elämään - joskin usein heikon tuloksin. Uskonnollinen kuuluminen esim. "vanhauskoisiin" tai "Raamattu-uskoisiin" saattaa jopa altistaa meitä arvioimaan toisia ihmisiä väärin - koska ryhmäidentiteettimme saattaa estää meitä arvioimasta itseämme oikein Jumalan edessä.

Fariseukset olivat pääsääntöisesti asettuneet Jeesuksen vastustajien leiriin, mutta siitä huolimatta Simon kutsui Jeesuksen aterialle. Hänen asenteensa Jeesukseen oli ehkä hiukan avoimempi kuin muiden ryhmätoveriensa, mutta välttääkseen heidän kritiikkinsä hän tietoisesti laiminlöi normaalin kohteliaisuuden (jalkojen pesemisen, öljyllä voitelun ja suutelun, jotka vastaisivat suomalaista takin auttamista päältä, kättelyä ja kahvikupin tarjoamista). Simonin tavoitteena oli ehkä saada ensikäden tuntuma Jeesukseen, vaikka se tapahtuikin ilmeisellä tavalla vikoilevassa ja kriittisessä hengessä.

On oikeastaan hämmästyttävää, miten Jeesus kutsun saatuaan oli valmis menemään aterioimaan lähes kenen kanssa tahansa - milloin fariseusten milloin "syntiseksi" leimattujen kanssa. Silti se kylmyys, jolla Simon kohteli Häntä ei jäänyt Häneltä huomaamatta. Syy, miksi Jeesus meni Simonin luo oli yksinkertainen. Hän halusi Simonin pelastuvan. Jeesus rakastaa ja etsii myös niitä, jotka suhtautuvat Häneen vihamielisesti.

Kun nainen ilmestyi yhtäkkiä paikalle, Simon muodosti yhdellä silmäyksellä kirpeän arvionsa hänestä: "Syntinen!" - mikä tarkoitti prostituoitua silloisessa kielenkäytössä. Mutta mikä kauheinta, Jeesus otti kaikessa rauhassa tältä naiselta vastaan rakkauden osoituksia. Nainen pesi kyynelillään Jeesuksen jalat, voiteli ne hajuvoiteella ja lopulta peitti ne suudelmillaan! Sen seurauksena Simonin asenne Jeesusta kohtaan muuttui entistäkin kielteisemmäksi: "Jeesus ei ole ainakaan mikään profeetta, sillä sellaisena Hänen olisi pitänyt nähdä tuon naisen likainen elämäntapa eikä suostua ottamaan mitään vastaan tuollaiselta naiselta."

Jeesus mittaa ihmisiä rakkauden määrällä

Jeesus näki ja näkee sydämiin ja siksi hän vastasi tuohon Simonin sanattomaan arvosteluun esittämällä terävän kysymyksen: "Näetkö tämän naisen?" Herra halusi osoittaa Simonille, että näkevästä silmistään huolimatta hän oli sokea. Simon ei nimittäin kyennyt näkemään mitään muuta kuin naisen menneisyyden. Avatakseen Simonin silmät Jeesus suoritti rakkaus-vertailun Simonin ja naisen välillä. (Älkää muuten uskoko puheita, joissa teitä kielletään vertaamasta itseänne toisiin ihmisiin - Jeesus suoritti vertailuja aivan vapaasti. Ratkaisevaa on, että vertailu perustuu tosiasioihin eikä harhakuviin!)

Vertailu ei tapahtunut teologisella tasolla rakkauskäsitteiden analyysin muodossa. Jeesus ei ruvennut vertaamaan myöskään Simonia ja naista moraalisen elämän tasolla. Hän tyytyi pelkästään arkipäiväisen kohteliaisuuden tasolle. Hän osoitti miten erilainen oli Simonin ja naisen käytös tervehtimisessä ja toisen huomioimisessa juuri siinä tilanteessa. Rakkaus ei ole puhetta tai teoriaa. Rakkaus on pienistä teoista kasautuva vuori. Mutta juuri tällaisen käytännöllisen rakkauden syntymisen ehtona on anteeksiantamus, jonka Jeesus ristin kuolemallaan ansaitsi ja lahjoittaa katuville.

Jos Jeesus olisi kysynyt Simonilta: "Oletko Sinä syntinen?" vastaus olisi varmaan ollut:

"Kyllä". Mutta mielessään hän olisi varmaan jatkanut: "Mutta en nyt sentään yhtä syvällä synnissä kuin tuo naisraukka." Siksi Jeesus osoitti Simonille, että Jumalan silmissä suurinta syntiä on rakkaudettomuus. Jumala on rakkaus, siksi rakkaudettomuus on pahin synti.

Armahdettu rakastaa

Miksi sitten tuo nainen tuli kuokkavieraaksi Simonin kotiin? Siksi, että hän oli aiemmin samana päivänä joko yksityisesti tai muun kuulijajoukon keskellä kohdannut Jeesuksen. Matteuksen evankeliumista näemme, että juuri tätä tapahtumaa ennen Jeesus oli esittänyt suuren kutsunsa:

"Tulkaa minun luokseni, kaikki te työn ja kuormien uuvuttamat. Minä annan teille levon. Ottakaa minun ikeeni harteillenne ja katsokaa minua: minä olen sydämeltäni lempeä ja nöyrä. Näin teidän sielunne löytää levon. Minun ikeeni on hyvä kantaa ja minun kuormani on kevyt." (Matt. 11:28-30)

Nainen oli kuullut tämän kutsun ja mennyt Jeesuksen luo ja saanut omistaa kaikkien syntiensä anteeksiantamuksen. Ilmaistakseen sitä suunnatonta iloa, jonka Jeesus oli antamalla hänen syntinsä anteeksi oli hänelle tuottanut, hän oli mennyt kotiinsa, hakenut sieltä hajuvoiteen (nykyarvoltaan ehkä 200 000 mk), etsi tiensä Jeesuksen luo ja vuodatti kiitollisuutensa kyyneleet Jeesuksen jalkoihin.

Jeesukselle oli suunnaton ilo saada vastaanottaa kiitoksen synnyttämät rakkaudenosoitukset. Naisen rakkaus oli Jeesuksen armon hänessä synnyttämää rakkautta. Sille ei tehnyt vähääkään kipeää antaa kalleimpaansa Jeesukselle. Herran armon synnyttämä rakkaus ei laskelmoinut, sillä naisen sydämen oli vallannut Jeesuksen rakkaus ja ihmeellisyys.

Valinnan eteen

Jeesus näki naisessa pelastuneen, syntinsä anteeksi saaneen, uskovan ja uuteen Jumalan rauhaan kutsutun uuden ihmisen, jolla oli tulevaisuus ja toivo. Jeesus kutsui Simoninkin tekemään suuren valinnan: "Haluatko jäädä muiden fariseusten puolelle sokeuteen, vai tuletko tänne minun ja tämän naisen luo todellisuuteen, jossa armo luo uuden elämän, anteeksiantamus uuden rakkauden, Jumalan valtakuntaan."

Kylväjä vertaus Luuk. 8:4-15

Sana vaikuttaa omassatunnossa

Jumalan sanan kylvö, sen julistus, voi vaikuttaa meissä pelastuksen ja iankaikkisen elämän. Siksi on äärimmäisen tärkeätä, miten suhtaudumme Sanaan. Saako se synnyttää meissä elävän suhteen Isään, vai torjummeko sen pois joko suhtautumalla siihen välinpitämättömästi tai jättämällä sen sydämemme ulkopuolelle, vain järjen tai tunteen tasolle ilman, että se saa osua omaantuntoomme. Voimme torjua sen asettumalla mestaroimaan sitä ja nousemalla sen yläpuolelle. Millä tavalla kulloinkin Sanan torjummekin, seuraus on aina sama: Emme noudata Sanaa, emme ole sille kuuliaisia ja niin sen lupaama elämän yhteys jää toteutumatta ja kuolema meissä etenee.

Kun sana pääsee kasvamaan ja juurtumaan, se kantaa lopulta hedelmänä siementä. Toisin sanoen sanan kuullut, vastaanottanut ja sitä noudattanut ihminen saa elämän, joka synnyttää hänessä halun jakaa ja julistaa muille sitä samaa Sanaa, jonka hän itse sai. Uskomalla Jumalan Sanan siitä, että Jeesus Kristus kuoli puolestamme Golgatan ristillä ja nousi kuolleista, meidät luetaan Jumalan edessä vanhurskaiksi eli Jumalalle kelvollisiksi taivaskelpoisiksi. Mutta juuri tämä usko evankeliumin sanaan synnyttää meissä myös suullisen uskon tunnustuksen, joka on sen saman Sanan viestittämistä eteenpäin. Paavali liittää nämä asiat toisiinsa niin kiinteästi, että hän kirjoittaa Roomalaiskirjeessä:

"Jos sinä tunnustat suullasi Jeesuksen Herraksi ja uskot sydämessäsi, että Jumala on hänet kuolleista herättänyt, niin sinä pelastut; sillä sydämen uskolla tullaan vanhurskaaksi ja suun tunnustuksella pelastutaan." (Room. 10:10-11)

Kylväjä on itse Herra

Sanan Kylväjä on itse Herra Jeesus Kristus. Mutta Sana, jota Hän kylvää, ei ole irrallaan Hänestä itsestään. Johanneksen evankeliumissa Jeesus puhuu itsestään sinä siemenenä, jonka on kuoltava, jotta se voisi kantaa elämän runsasta satoa. Näin kylväessään Jumalan Sanaa Jeesus jakaa oman kuolemansa ja ylösnousemuksensa hedelmää. Elämän sana liittää meidät Jeesuksen kuoleman ja Hänen ylösnousemusvoimansa osallisuuteen. Sanan kylvö ei siis ole mitä tahansa jutustelua, vaan se on keskittyy aina Jeesuksen Golgatan uhuriin puolestamme ja ylösnousemuksen voittoon hyväksemme.

Jeesus Kristus käyttää kylvötyössään hyvin käytännöllisiä välineitä, niin että voimme Hänen äänensä kuulla omin korvin ja nähdä omin silmin. Herra ei todellakaan pyri salaamaan itseään ja jakamaan totuuttaan vain jotain erityistä kokeneille tai johonkin erityiseen vihkiytyneille. Sana on Raamattuna meidän luettavissamme ja raamatullisessa saarnassa meidän kuultavissamme. Se on todella lähellä meitä. Se tulee meitä kohti myös uskovien todistuksena Herran teoista omassa elämässään.

Kuuliaisuus Sanalle

Yhtä vähän kuin siemen ei kasva, ellei sitä kätketä multa, yhtä vähän Jumalan Sanakaan vaikuttaa, ellei sitä oteta Herran henkilökohtaisena puheena sydämen maaperään asti vastaan. Vasta Sana jolle sydän avataan ja jota noudatetaan, tuottaa elämän. Sanassa on merkillinen salaisuus: Sen voima annetaan vain sille ihmiselle, joka on kuuliainen sille. Jeesus sanoi halvatulle miehelle: "Nouse ja käy!" Hänhän vaati inhimillisesti katsoen mahdotonta, mutta Hänen sanansa sisälsi voiman. Kun halvattu ojensi kätensä ja jalkansa, hän huomasi, että hänet oli parannettu.

Sille, joka ei ole kuuliainen sanalle, sana ei kykene vaikuttamaan mitään. Vertauksemme keskeinen korostus onkin siinä, että olemme vastuussa siitä, otammeko sanan vastaan ja siitä, muokkaammeko sydämemme maaperän sellaiseksi, että Sanassa oleva elämä pääsee vaikuttamaan. Sillä, että maaperää kynnetään, kuokitaan, lannoitetaan, kastellaan ja kitketään, ei saada mitään aikaan, ellei siihen maaperään kätketä elämää sisältävää siementä. Toiminta ei ole samaa kuin elämä. Toimintaa ja työtä maaperän muokkaamiseksi tarvitaan, mutta ilman Jumalan elävää sanaa, se ei tuota elämää.

Sanan vastaanottamisen vastuu

Vertausta kylväjästä ei pidä lukea jonkinmoisena kohtalouden puolustuksena seuraavaan tapaan: "En minä voi sille mitään, ettei minun elämäni kanna hyvää hedelmää. Sydämeni sattuu olemaan kallioinen enkä minä sille mitään voi." Vertaus korostaa päin vastoin sitä, että Jumalan Sana on otettava henkilökohtaisesti vastaan, niin kuin ihmistenkin puhe, ennen kuin se pääsee vaikuttamaan. Se ei ole automaatti. Ei riitä, että sitä on kuulemassa. Kaikki kuulivat sanan, mutta vain tietyissä oloissa Sana pääsi kasvamaan. Meidän on luottamuksessa puhuvaan Herraan otettava Sana sydämiimme asti ja meidän on muokattava sydämemme maaperää niin, että Sana pääsee kasvamaan.

Linnut

Vertaus osoittaa myös sen, että Sanan kuulemisella, vastaanottamisella ja sydämessä säilyttämisellä on esteensä. Sanan julistus tapahtuu aina vastavoimien riehussa sekä julistajaa että kuulijaa vastaan. Vastavoimia ovat sielunvihollinen, joka pyrkii siihen, että sanaa ei edes ymmärrettäisi. Sanan reitti ihmiseen kulkee ymmärryksen kautta sydämeen. Jos sitä ei ymmärretä, tai ymmärretään väärin, niin ei sille olla myöskään kuuliaisia, eikä sen voima pääse vaikuttamaan.

Raamattu osoittaa, ettei tietämättömyys ja ymmärtämättömyys Sanan edessä ole asia, joka vapauttaisi kuulijan vastuusta. Roomalaiskirje sanoo: "Vaikka he ovat tunteneet Jumalan, he eivät ole häntä Jumalana kunnioittaneet eivätkä kiittäneet, vaan ovat ajatuksiltaan turhistuneet, ja heidän ymmärtämätön sydämensä on pimentynyt." (Room. 1:21) Jos ihminen ei ymmärrä Sanaa, se johtuu viime kädessä siitä, että hän ylpeydessään asettaa oman arvostelukykynsä Jumalan yläpuolelle ja uskoo mieluisan valheen totuuden sijasta. Kun ihminen Jumalan Sanan äärellä sanoo: "Ei tämä sovi nykyaikaan, tämä on aivan liian jyrkkää puhetta, meidän täytyy olla avaramielisempiä jne", hän asiallisesti sanelee itse millainen hänen jumalansa pitää olla. Hän yhtyy sielunvihollisen kuiskeeseen: "Te tulette tietämään niin kuin Jumala hyvän ja pahan". Valheen uskominen on ratkaisu, josta ihminen on vastuussa, vaikka se lopulta pimentääkin hänen ymmärryksensä.

Onko nyt sitten Sanan äärellä olevan pienen ihmisen mahdollista voittaa perkeleen kiusaukset. Jaakobin kirje lupaa: "On mahdollista!" Se sanoo: "Olkaa Jumalalle alamaiset; mutta vastustakaa perkelettä, niin se teistä pakenee." (Jaak. 4:7) Olemalla alamainen Jumalalle eli suostumalla korottamaan Sana elämän ylimmäksi ohjeeksi ja auktoriteetiksi - vaikkapa vastoin meidän omaa pientä järkeämmekin - avautuu todellisuudessa myös meidän ymmärryksemme ja saamme voiton perkeleestä. Nöyry ja tunnusta kuka olet, oi pieni ihminen. Niin saat voiton perkeleestä.

Kivikko

Jos olemme ymmärtäneet Sanan ja ottaneet sen vastaan ilolla eli myös tunnetasolla, niin ennemmin tai myöhemmin joudumme näkemään, että pelastuminen ja uskonelämä ei ole pelkkää ymmärtämistä ja iloitsemista. Pelastus tuo toki meille iloa ja kokemuksia, mutta ne eivät ole sen olemus, vaan pikemminkin seuraus siitä, että on kuultu sana ja eletty sen mukaan. Pelkkä ymmärrys- ja tunnetason usko on tuomittu romahtamaan. Vain Sanaan itseensä ja sen seuraamiseen perustuva usko kestää. Kiusauksissa ja maailman puolelta tulevassa pilkassa, painostuksessa ja vainossa koetellaan, onko usko tarttunut Sanaan vai ei. Meidän on tehtävä parannus kaikista tunteistamme varaan rakentamisesta ja nojaututtava yksin Herran sanan lupauksiin. Sillä niiden Antaja on luotettava. Kiusauksissa ja ulkoapäin tulevissa paineissa voimme kestää, jos olemme kuuliaiset Sanalle vastoin sitä, miltä meistä tuntuu. Kiusaukset tulevat. Herra ei ole luvannut omilleen helppoa tietä, mutta kylläkin elämän tien.

Orjantappurat

Jokainen Sanan kuulija joutuu kohtaamaan myös orjantappurat, jotka pyrkivät tukahduttamaan sanan kasvun. Ne nousevat meidän lihastamme, jossa riehuvat erilaiset himot ja halut. Huolet tukahduttavat Sanan, sillä huolehtija jättäytyy itsensä varaan, eikä uskalla turvautua Sanassa meille puhuvaan Herraan. Rikkautta ja tämän ajan nautintoja tavoitteleva hylkää taas lupauksen taivaallisesta rikkaudesta ja antaa ajallisten hallita sydämensä maaperää. Voimme itse kylvää lihaamme erilaisten himojen siemeniä lukemalla, katselemalla ja puhumalla sitä, mikä meitä saastuttaa. Sanan viljely ja rukous eivät viihdy yhtä aikaa roskakirjojen ja tyhjän puhumisen seurassa. Voimme voittaa lihan himot täyttämällä sydämemme rukouksella ja Sanalla, taivaan katselemisella ja uskovien yhteydellä. Ahneuden synnin voimme voittaa Pyhän Hengen voimassa siten, että opettelemme antamaan runsaasti omastamme niille, jolta puuttuu tarpeellinenkin. Antamalla aikaa Herralle voimme kuolettaa lihan tekoja ja niin raivata sydämemme maaperää hyvän hedelmän kantamiseen.

Hyvä maaperä

Toisin kuin luonnollisessa viljelyssä, sydämen peltoa voidaan muokata vain silloin, kun Sana itse saa vaikuttaa voimallaan. Sanan kylvö ja sydämen muokkaus tapahtuvat samanaikaisesti. Mutta sydän voidaan perata näistä

kaikista esteistä huolimatta hyväksi maaperäksi, jossa Sana pääsee kantamaan jopa 100 -kertaisen hedelmän. Sitä varten tarvitaan tietoinen asenne säilyttää Sana sydämessä. Sana voi säilyä vain vilpittömässä ja hyvässä sydämessä. Se tarkoittaa totuudellisuutta salatuimpaan saakka ja suostumista parannukseen pienistäkin synneistä. Se on jatkuvaa vaellusta puhtaalla omallatunnolla. Kun Sana osoittaa synnin, se tunnustetaan oikealla nimellä heti ja pyydetään Jeesuksen uhriveren tähden anteeksiantamus ja otetaan vastaan uusi puhdistus.

Kärsivällisyys nousee siitä, että usko tarttuu Sanan kautta lopulliseen taivaalliseen voittopalkintoonsa. Kärsivällisyydessä saamme kantaa hedelmää. Saamme jakaa elämän Sanan kautta elämää toisille ihmisille. Sana itse antaa tähän meille voiman kärsimyksissään.

Kuka Jeesus on?

Luuk. 9:18-26

Uskossa on siis viime kädessä kysymys Jeesuksen henkilökohtaisesta tuntemisesta. Mutta niin pian kuin olemme riittävän pitkään saaneet kuulla Jeesuksen puhetta ja nähdä hänen tekojaan sekä Raamatun lehdistä että omassa ja muiden elämässä, Jeesus tekee meille tärkeän kysymyksen: "Mitä Sinä sanot Jeesuksesta? Kuka Hän on Sinulle?"

On huomattavaa, että Jeesus ei tehnyt tätä kysymystä opetuslapsilleen ennen kuin vasta kolmen vuoden yhteisen taipaleen jälkeen ja vasta puoli vuotta ennen Golgatan tapahtumia ja ylösnousemuksen voittoa.

Toisaalta on huomattava, että ei riitä se, että meillä on jonkinmoinen käsitys Jeesuksesta. Jeesus haluaa, että sanomme sen ääneen. Vasta ne ajatuksemme ja katsomuksemme, jotka puemme sanalliseen muotoon, tulevat meille todelliseksi elämäksi ja omaisuudeksemme. Niin kauan kuin uskomme ei pukeudu sanoiksi, jääme heittelemään vaihtuvien ajatustemme ja tunteittemme vietäviksi.

Rakkauskin muuttuu konkreettiseksi vasta kun se on tunnustettu toiselle ja väärin rakkauksien pauloista paras tie on se, että pidetään suu tiukasti kiinni eikä kerrota omista tunteista toisille.

Mitä ihmiset sanovat?

Syy miksi Jeesus kysyi ensin ihmisten yleistä käsitystä itsestään ja vasta sitten opetuslasten käsitystä lienee siinä, että ihmisten on hyvin helppo vetäytyä yleisen mielipiteen tai tiettyjen "asiantuntijoiden" lausuntojen taakse välttääkseen henkilökohtaisen kannanoton.

Varsinkin japanilaisessa kulttuurissa pyritään aina samaistumaan ryhmään ja sen ajatteluun. Aito uskontunnustus edellyttää sitä, että uskallamme tulla Jeesuksen eteen aivan yksin ja aivan oman sydämemme ajatusten kanssa ja puemme sanoiksi sen, mitä näemme Jeesuksessa. Jumalanpalveluksessakin luemme uskontunnustuksen "minä" muodossa. Ei ole oikein ja rehellistä toistaa uskontunnustusta vain siitä syystä, että muutkin sen lausuvat.

Ihmisten käsitykset Jeesuksesta olivat sellaista tasoa, että jos kristitty kuulevat Japanissa jonkun ei-kristityn antavan Kristuksesta niin myönteisen lausunnon kuin mitä Jeesuksen aikalaiset Jeesuksesta, he iloitsevat suuresti. Totuus on kuitenkin se, että Jeesuksen tunnustaminen yhdeksi Jumalan lähettämistä profeetoista ei vie meitä pitemmälle kuin islamin syliin. Itse asiassa se on kaunis uskonnollinen tapa turhentaa Jeesus. "Jeesus on kyllä ihan OK, mutta meillä on nyt entuudestaan noita suuria profeettoja, ei Jeesusta tarvitse ottaa sen vakavammin kuin muitakaan." Tunnettuaahan on, että juutalaiset halki aikojen eivät profeettojensa ääntä kuunnelleet.

"Jeesus on kyllä ihan "Jees", mutta meillähän on oma japanilainen perinteinenkin uskonnollisuutemme. Vain Jeesuksen tunnustaminen Jumalan Pojaksi, Kristukseksi, on riittävää, jotta ihminen todella tekisi johtopäätökset Jeesuksen kuninkuudesta ja lähtee myös seuraamaan Häntä ainoana mahdollisena tienä iankaikkiseen elämään. Siksi kysymys siitä, kuka Jeesus on, on äärimmäisen tärkeä, jopa kuoleman vakava kysymys. Joka Hänestä tulee sinun elämäsi ainoa Pelastaja ja ainoa Valtias, tai sitten kuljet omia teitäs omaa "kristus -mielikuvaasi" hellien ja menetät koko elämäsi ja iankaikkisuutesi.

Uskontunnustus

Kun Jeesus sitten kysyi opetuslastensa käsitystä itsestään, Pietari edusti koko joukkoa tunnustuksellaan: "Sinä olet Kristus, elävän Jumalan Poika".

Uskontunnustus ei ole pelkästään mielipiteen ilmaus jostakin henkilöstä tai asiasta. Uskon tunnustus on aina asettumista ”Sinä – minä” suhteeseen Jeesuksen kasvojen eteen. Siinä on kysymys ylistyksestä, jonka olemushan on siinä, että kerrotaan asianomaiselle itselleen, millainen hän on. Uskontunnustus ei siis ole vain julkinen tunnustus muiden ihmisten edessä siitä, mitä me uskomme – toki sekin puoli uskontunnustukseen kuuluu – vaan se on ennen kaikkea asettumista kasvokkain itse elävän Herran eteen. Uskontunnustus ei kuitenkaan rajoitu vain vastapuolen ominaisuuksien ja tekojen kuvailemiseen, vaan se vie väistämättä Jeesuksen herruuden tunnustamiseen, siis polvilleen Hänen eteensä ja sitten omaa ristiään kantaen seuraamaan Jeesusta.

Jumalan ilmoitus

Mistä Pietari sitten tiesi antaa oikean vastauksen? Mistä hän oli tullut siihen johtopäätökseen, että Jeesus ei ole vain tavallinen ihminen, eikä edes vain Jumalan valitsema ja valtuuttama profeetta, vaan itse Jumala ihmisenä – sitähän hänen uskontunnustuksensa tarkoitti. Oliko hän tullut tähän sen perusteella, mitä hän oli nähnyt Jeesuksen teoissa ja opetuksissa ja Jeesuksen tavassa kohdella häntä ja toisia ihmisiä. Tietenkin juuri tämä kaikki oli saanut Pietarin vakuuttumaan Jeesuksesta, mutta on muistettava, että Jeesuksen ympärillä liikkui myös paljon niitä, jotka näkivät samat Jumalan teot, mutta eivät silti tunnustaneet Jeesusta Herraksi tai saattoivat jopa vihata ja vainotakin Häntä.

Matteuksen evankeliumissa Jeesus itse selittää syyn:

”Autuas olet sinä, Simon, Joonaan poika. Ihmisviisaus ei ole sitä sinulle ilmoittanut, vaan minun Isäni, joka on taivaissa. Minä sanon sinulle: sinä olet Pietari. Tälle kalliolle minä rakennan seurakuntani, ja tuonelan portit* eivät sitä voita. Minä olen antava sinulle taivasten valtakunnan avaimet. Minkä sinä sidot maan päällä, on oleva sidottu taivaissa, ja minkä sinä päästät maan päällä, on oleva päästetty taivaissa.”

Pietarin oli johtanut tähän uskontunnustukseen Isän Jumalan vaikuttama ilmoitus. Usko ja uskontunnustus on tänäänkin Pyhän Hengen työtä ihmissyömissä. Pyhä Henki käyttää välineenään Raamatun sanaa synnyttäessään uskon ja uskontunnustuksen.

Syy, miksi Jumalan seurakunta on halki vuosisatojen kestänyt uskossa ja jatkanut uskonsa tunnustamista, on siinä, että usko ja uskontunnustus ovat Herran itsensä vaikuttamaa ja Hän kykenee huolehtimaan siitä, että mikään ei voi Hänen työtään estää. Jumalan ilmoituksen varassa vaeltava seurakunta on niin väkevä, että se marssia ei edes tuonelan portit kykene estämään.

Jeesus vertaa siis kuoleman valtakuntaa, tuonelaa, muurilla varustettuun kaupunkiin. Vihollisen hyökätessä linnoitettua kaupunkia vastaan, se hyökkäsi yleensä heikoimmasta kohdasta eli murtamalla muurissa olevat portit. Jumalan seurakunta, joka vaeltaa Ylösnousseen seurassa, kulkee myös läpi kuoleman eikä kuoleman valtakunta voi sen marssia estää. Kysymys ei ole meidän uskomme ailahteluista vaan siitä, että uskomme kohde ja tunnustuksemme syy synnin, kuoleman ja Saatanan vallan voittanut Herra Jeesus Kristus vie oman voittosaatonsa taivaalliseen kirkkauteen asti.

Jumalan ilmoituksen varassa meillä on myös oikeus ja velvollisuus julistaa toinen toisillemme syntien anteeksiannon sanaa. Käyttäkäämme siksi rohkeasti hyväksemme ja toisten hyväksi ripin valtaisaa valtuutusta: ”Kaikki mikä on maan päällä annettu anteeksi, on myös taivaassa pyyhitty pois.” Uskontunnustus ja syntien anteeksiantamisen julistus kuuluvat saumattomasti yhteen. Vain päivittäisessä Jeesuksen veren puhdistuksessa vaeltava uskova ja seurakunta kykenee vaikeiden aikojenkin keskellä korottaa äänensä ja tunnustaa Jeesuksen Herraksi.

Ristin ja ylösnousemuksen tie

Miksi opetuslasten tuli vaieta suuresta löydöstään: ”Jeesus on Jumalan Poika, Kristus, vapauttaja Kuningas, Jumalan lähettäjä Uhri ja Ylimmäinen Pappi, Jumalan kirkkauden Ilmoitus, Elämä ja Ylösnousemus”. Syy oli toisaalta opetuslapsissa itsessään. Heidänkin käsityksensä Jeesuksesta ennen ristiä ja ylösnousemuksen voittoa oli vielä osittaista, vaikka se mitä he tunnustuvat oli totta eikä heidän tarvinnut uskontunnustustaan koskaan muuttaa. Sen sisältö sai kuitenkin Golgatan tapahtumien ja ylösnousemuksen voiton jälkeen aivan uuden syvyyden.

Toisaalta tavalliselle juutalaiskansalle sana Kristus, Messias merkitsi jotain aivan muuta kuin Vanhan Testamentin kärsivää Palvelijaa. Heille Messias oli poliittinen vapauttaja, joka olisi palauttava Israelin kansallisen itsenäisyyden ja tuonut ulkoisen kukoistuksen ja rauhan ajan. Siksi heille olisi hyödytöntä kertoa vielä Jeesuksen olevan luvattu Messias. Vasta kun he näkisivät Jeesuksen kärsivän heidän syntiensä rangaistuksen ja nousevan kuolleista vapauttaakseen heidät ei Rooman tyrannian, vaan synnin, kuoleman ja Saatanan tyrannian alta. Vasta silloin he

voisivat tunnustaa Jeesuksen Jumalan Pojaksi. Vasta heidän taipumisensa parannukseen avaisi heidän sydämensä silmät vastaanottamaan Jumalan ilmoituksen Jeesuksesta.

Seuraa minua!

Kun nuori mies sanoo rakastamalleen neidolle: "Tahdotko lähteä minun seuraani", niin kysymys on toki siitä, että neito joutuu kieltämään oman ja ehkä mielestään "vapaan" ja "antoisan" tiensä. Hän joutuu joka aamu herätessään kodissaan huomaamaan, että hän on miehensä vaimo. Mutta miksi hän sitten suostuu kaikkeen tähän? Siksi, että hän löysi rakkauden.

Ristin kantaminen merkitsi kulkemista sellaista tietä, jolta ei ole paluuta ja jolla ei voi itse päättää asioistaan. Jeesuksen seuraaminen on ristin tielle suostumista, mutta juuri sillä löytyy Jeesuksen rakkaus, jota ei voi vaihtaa mihinkään muuhun maan päällä.

Kun olet naimisissa jonkun kanssa, suurin rikos puolisoa kohtaan on se, jos ei tunnusta häntä omaksi puolisoikseen. Jos ja kun olet löytänyt Jeesuksen rakkauden, pahinta mitä voit tehdä, on hävetä Häntä ihmisten edessä. "Miten minä voisin kieltää Jeesuksen, joka vuodatti verensä minun tähteni" lausui eräs tunnettu marttyyri, kun häntä kuljetettiin teloituspaikalle.

Jeesus tulee takaisin ja koko kristillinen vaellus suuntautuu Hänen kirkkautensa ilmestymiseen. Jumalan lapsella on ihmeellinen tulevaisuus edessään. Seuraa siis Herraa ristin tiellä!

Nimi taivaan kirjassa

Luuk. 10:17-20

Nimi taivaassa

Kun Jeesus kehotti opetuslapsiaan iloitsemaan siitä, että heidän nimensä ovat taivaassa, heidän varsinainen ilonsa ei ollut Jumalan valtakunnan työn menestyksessä, vaan siinä, että he saivat elää Jeesuksen kautta Isän yhteydessä ja että se yhteys on luonteeltaan iankaikkista. Se jatkuu ajan rajan yli, se kestää ja syvenee koko ikuisen taivaallisen elämän ajan. Se ei pääty milloinkaan. Saada kuulua Jeesukselle, saada ylistää Häntä, saada katsella Hänen kirkkauttaan, saada iloita siitä, mistä Hän iloitsee, saada kuulla Hänen rakkautensa puhetta. Siinä on uskovan kristityn varsinainen ilo. Kristityn ilo on iloa Herrassa. Se on siis iloa siitä, kuka ja millainen Herra on ja iloa niistä asioista, joista Jumala itse iloitsee.

Mistä Jumala iloitsee

Jumala rakastaa lapsiaan ja iloitsee heistä jo nyt täällä ajassa. Jokaisen uskovan suurena päämääränä onkin saada elää Hänen kunniakseen, saada tuottaa iloa Jumalalle, vaikka hän synneillään tietääkin usein murehduttavansa Herraa. On erityisesti kolme asiaa, joista Herra omissaan iloitsee.

Parannus

Ensimmäinen ja tärkein on se, että syntinen ihminen tekee parannuksen, kääntyy Jumalan puoleen, tunnustaa pahat tekonsa ja pyytää armahdusta Jeesuksen ristin uhrin tähden. Taivaassa enkelikuoro ratkeaa riemulauluun, kun yksi syntinen kääntyy. Jumala riemuitsee. Syntinsä anteeksi saanut saa myös maistaa samaa iloa, mitä taivaallinen Isä. Jeesuksen uhri ei jäänyt turhaksi hänen kohdallaan.

Taivaallinen Isä iloitsee myös siitä, kun Hänen luokseen jo perusparannuksessa palannut ihminen tekee päivittäistä parannusta. Jeesus sanoi opetuslapsilleen, että heillä ei olisi mitään osaa Hänen kanssaan, ellei Jeesus saisi pestä heidän jalkojaan. Kylvyssä käynyt, Jeesuksen uhrilla puhdistettu tarvitsee jatkuvaa puhdistautumista Jeesuksen uhriveren kautta. Jumala iloitsee jokaisesta lapsestaan, joka haluaa hylätä synnin elämässään ja kääntyä Herran puoleen päivittäisessä puhdistumisessa.

Palvonta

Jumala iloitsee toiseksi, kun Hänen omansa asettuvat Jeesuksen jalkojen juureen kuuntelemaan Hänen puhettaan. Herran sydän paljastuu Hänen sanoissaan. Kuuntelemalla Herran puhetta uskovan sydän voi alkaa ikään kuin lyödä samaan tahtiin Jeesuksen sydämen kanssa.

Palvelu

Kolmanneksi Jumala iloitsee siitä, että uskovat haluavat palvelu Häntä. Herraa voi tänäänkin palvelu julistamalla pelastuksen evankeliumia, todistamalla Herran suurista armoistään ihmisille, jotka eivät vielä Herraa tunne. Häntä voi palvelu myös osoittamalla käytännöllistä rakkautta esimerkiksi valmistamalla toisille aterioita, pesemällä toisten pyykkiä, avustamalla sairaita ja vammaisia, käymällä katsomassa yksinäisiä ja vankeja jne. Jumala iloitsee jokaisesta lasillisesta vettä, joka tarjotaan toiselle Hänen nimensä tähden. Hän tulee myös jokaisen omansa pienimmänkin rakkauden teon palkitsemaan ylenpalttisesti kirkkaudessaan. .

Oikeat suhteet

Näiden kolmen asian, joista Jumala iloitsee omissaan, tulee kuitenkin olla oikeissa suhteissa toisiinsa. Sielunvihollisen taitavimpia ja vaarallisimpia kiusauksia ovat sellaiset, missä hän pyrkii hyvällä tuhoamaan parhaan. Aina ensimmäisenä tulee olla parannuksen. Jumala ei iloitse, vaikka kuinka paljon Häntä palveltaisiin tai Häntä rukoiltaisiin ja Hänen Sanaansa luettaisiin, jos ihminen kuitenkin haluaa pysyä jossain synnissä sitä tunnustamatta ja hylkäämättä. Toiseksi tärkeysjärjestyksessä tulee Herran kuunteleminen, sydämen salatun henkilösuhteen vaaliminen Jeesuksen kautta Isään. Vasta kolmanneksi tulee sitten palvelu. Palvelu, joka sivuuttaa Herran kasvojen katselun, muuttuu hyvin nopeasti taakaksi ja katkeroitaa ihmismielen. Vasta Herran katseleminen ja kuunteleminen tuo ihmiselle sen sisäisen levon ja rauhan, josta käsin hän voi kiireettömästi lähteä palvelemaan. Herran edessä viipyminen ei ole ajan hukkaa, vaan kertoo meille sen, kuinka tärkeä itse Herra Jeesus on meille. Toisaalta Herra haluaa myös omiensa palvelevan rakkaudessa Jumalaa ja toinen toisiaan.

Opetuslasten paluu

Jeesus oli tekstimme edellä lähettänyt 72 opetuslastaan työhön Jordanin itäpuoliselle alueelle. Hänen tehtävänantonsa ja valtuutuksensa oli sisältänyt mm seuraavaa:

"Mihin kaupunkiin tulettekin,... Parantakaa siellä sairaita ja sanokaa heille: 'Jumalan valtakunta on tullut teitä lähelle'... Joka kuulee teitä, kuulee minua, ja joka hylkää teidät, hylkää minut. Joka hylkää minut, hylkää Hänet, joka on minut lähettänyt."

Nyt he palasivat Jeesuksen luo suuresti iloissaan. He tulivat kertomaan Jeesukselle työstään, joka oli ollut äärimmäisen menestyksellistä. Luulen, että meidän suhteemme kristillisen työhön olisi paljon terveempi, jos mekin kertoisimme aikaansaannoksemme ja työmme tulokset ensi sijassa Jeesukselle, emmekä lähtisi leventelemään saavutuksistamme toisille ihmisille.

Nämä 72 olivat saaneet tehtävän parantaa sairaita ja julistaa evankeliumia siitä, että Jumalan valtakunta oli tullut lähelle. Mutta heidän yllätyksekseen jopa riivaajat eli pahat henget olivat väistyneet ja totelleet heitä, kun He julistivat sanaa. Mutta tuohon heidän iloonsa kätkeytyi vaara. He olivat huomaamattaan asettaneet noiden edellä mainittujen ilon aiheiden tärkeysjärjestyksen väärin. He olivat iloissaan siitä, mitä he Herran antamalla valtuudella olivat saaneet aikaan. Heidän olisi kuitenkin pitänyt olla ennen kaikkea iloissaan siitä, että Jumalan valtakunta oli tullut heidän keskelleen. Jeesus, Jumalan valtakunnan Kuningas, Jumalan ainoa Poika, oli heidän kanssaan. Tämä Jeesus tulisi myös verensä uhrilla viemään heidät iankaikkiseen kirkkauteen asti. He olivat menettäneet näköalansa tähän pääasiaan ja iloitsivat palveluksen tuomista voitoista. Siksi Jeesus opetti ja oikaisi heitä.

Taivaasta syösty Saatana

Ensiksi Hän selitti heille, mistä oli kysymys, kun riivaajatkin tottelivat heitä. Hän sanoi: "Minä näin Saatanan putoavan taivaasta kuin salaman. Minä olen antanut teille vallan tallata käärmeitä, skorpioneja ja kaikkea vihollisen voimaa, eikä mikään ole teitä vahingoittava." Jeesuksen sanat sisältävät itse asiassa täydellisen selityksen siitä, mitä ja kuka Saatana on Herran näkökulmasta katsottuna. Saatanan alkuperä on siinä, että hän putosi, lankesi taivaasta Jumalan edestä. Saatana on Jumalan luoma enkeliruhtinas, joka nousi Jumalaa vastaan kapinaan ja lankesi pois oikeasta asemastaan Jumalan edestä ja syöstiin pois taivaasta. Sanat kertovat myös Saatanan koko tarinan. Kaikessa toiminnassaan hän on langennut ja toimii taivasten valtakuntaa vastaan. Sanat sisältävät myös Saatanan kohtalon. Hänen kohtalonaan on tulla syöstyksi iankaikkisen tulen rangaistukseen.

Herran valtuutus

Kun opetuslapset olivat hieman yllättyneitä siitä, että Saatanan vallatkin olivat heille alamaisia, Jeesus halusi sanoa heille, ettei heillä ollut mitään syytä sellaiseen asenteeseen. Hän tiesi totuuden Saatanasta, sen alkuperästä, sen olemuksesta, ja sen vallasta. "Saatana on pudonnut pois taivaasta". "Minä taas annoin teille valtuutuksen taivasten

Valtakunnasta." "Minä lähetin teidät." Siksi oli luonnollista, että Saatana oli voimaton heidän saamansa Jumalan voiman edessä.

Jeesuksen vuodattaman Golgatan uhriveren jälkeen Saatana ei ole enää mahdollisuutta syyttää Herran omia Jumalan edessä, niin kuin vielä vanhan liiton aikana, mistä kertoo Sakarian kirja:

"Herra näytti minulle ylimmäisen papin Joosuan seisomassa Herran enkelin edessä ja Saatanan seisomassa hänen oikealla puolellaan, häntä syyttämässä. Herra sanoi Saatanalle: 'Herra nuhdelkoon sinua, Saatana. Nuhdelkoon sinua Herra, joka on valinnut Jerusalemin. Eikö tämä ole kekäle, joka on tulesta temmattu?' Joosua oli puettu saastaisiin vaatteisiin, ja hän seiso i enkelin edessä. Tämä sanoi edessään seisoville: 'Riisukaa pois saastaiset vaatteet hänen yltään.' Enkeli sanoi hänelle: 'Minä olen ottanut sinulta pois pahat tekosi ja puen sinut juhla vaatteisiin.' Minä sanoin: 'Pantakoon puhdas päähine hänen päähänsä.' Niin he panivat puhtaan päähineen hänen päähänsä ja pukivat hänet vaatteisiin. Herran enkeli seiso i siinä. (Sak. 3:1-5)

Ilmestyskirja jatkaa:

"Minä kuulin, kuinka taivaassa sanottiin kovalla äänellä: 'Nyt on tullut pelastus ja voima, meidän Jumalamme valtakunta ja hänen Kristuksensa valta, sillä meidän veljemme syyttäjä, joka yöt ja päivät syytti heitä Jumalamme edessä, on heitetty ulos. He ovat voittaneet hänet Karitsan veren ja todistuksensa sanan tähden eivätkä ole henkeään rakastaneet, vaan ovat olleet alttiit kuolemaan asti'." (Ilm. 12:10-11)

Riehuessaan täällä maan päällä Saatana pyrkii aina langettamaan valheillaan Herran omat epätoivoon, ikään kuin Jumala ei antaisi katuville syntisille anteeksi. Mutta Jeesuksen uhri julistaa: "Jos me tunnustamme syntimme, Jumala on uskollinen ja vanhurskas, niin että Hän antaa meille synnit anteeksi ja puhdistaa meidät kaikesta vääryydestä." (1.Joh.1:9)

Ilo oikeaan paikkaan

Osoitettuaan näin opetuslapsilleen, että Saatana ei ole kaikkivaltias, ei kaikkietävä eikä kaikkinäkevä niin kuin Jumala, vaan Jumalan ulos taivaasta ulos heittämä langennut enkeliruhtinas, Jeesus jatkaa oikaisemalla ja nuhtelemalla opetuslapsia:

"Älkää kuitenkaan iloitko siitä, että henget ovat teille alamaisia, vaan iloitkaa siitä, että nimenne ovat kirjoitetut taivaissa."

"Teidän ilonne on väärässä paikassa." Heidän ei pitänyt iloita siitä, mitä he Jeesuksen valtuuttamina saattoivat tehdä täällä maan päällä, vaan siitä mikä oli heidän asemansa taivaassa. "Saatana on heitetty taivaasta ulos, mutta te elätte sellaisessa suhteessa minuun, että teidän nimenne - teidän varsinainen olemuksenne- on taivaassa, siinä iankaikkisessa elämässä, joka on jo alkanut teissä, kun pääsitte minun kanssani yhteyteen. Teidän elämänne on siksi jo täällä maan päällä taivaallista elämää." Kun elätte yhteydessä minuun, elätte taivaallisissa ja siis siellä, mistä Saatana on heitetty ulos ja joka hallitsee myös Saatanan valtaa.

Älkää siksi iloitko siinä, mikä on teidän henkilökohtaista menestystänne, vaan iloitkaa loputtomasti siitä, että te kuulutte taivaaseen, Jumalan valtaistuimen yhteyteen ja Hänen kuningaskuntansa. Jumala, jonka yhteyteen minä teidät saato i, hallitsee kaikkea pimeyden valtaa.

Voitto Saatanan kavalien juonien keskellä

Jos ja kun taivutamme sydämemme kuuliaiseksi Jumalan äänelle ja elämme päivittäisessä parannuksessa synneistämme, toteutuu se, mitä Jaakob lupaa kirjeessään: "Olkaa siis Jumalalle alamaisia, mutta vastustakaa Perkelettä, niin hän pakenee teistä." (Jaak.4:7) Vihollisemme on voitettu. Jeesus kukisti Golgatan ristillä ja ylösnousemuksen aamuna ei vain synnin ja kuoleman vaan myös Saatanan vallan. Jumalan sota-asuun pukeutunut seurakunta selviää taistelussa pimeyden voimia vastaan niin kuin Efesolaiskirje lupaa:

"Pukekaa yllenne Jumalan koko sota-asu, voidaksenne kestää Perkeleen kavalat juonet. Eihän meillä ole taistelu verta ja lihaa vastaan, vaan hallituksia vastaan, valtoja vastaan, tässä pimeydessä hallitsevia maailmanvaltiaita vastaan, henkimaailman pahoja olentoja vastaan. Ottakaa sen tähden Jumalan koko taisteluvärustus, jotta voisitte pahana päivänä tehdä vastarintaa ja kaiken suorittuunne pysyä pystyssä. Seisokaa siis kupeet totuuteen vyötettyinä, ja olkoon pukunanne vanhurskauden haarniska. Kenkinä jaloissanne olkoon rauhan evankeliumin alttiut. Kaikessa ottakaa uskon kilpi, jolla voitte sammuttaa kaikki pahan palavat nuolet. Ottakaa pelastuksen kypärä ja Hengen miekka, joka on Jumalan sana." (Ef. 6:11-17)

Kun turvaamme Jumalan Sanan totuuteen, Jeesuksen lahjoittamaan täydelliseen vanhurskauteen, juoksemme nopeasti evankeliumin turviin, ja sammutamme uskomme sisällöllä Saatanan valheet ja annamme Jumalan sanan miekan perata sydämeistämme kaikki lihalliset ja väärät ajatukset, voimme kestää kaikki pahan palavat nuolet, kiusaukset, joilla Saatana haluaa saada meidät uskomaan valheen ja elämään sen mukaan. Herrassa on meille voitto kiusauksista. Herran oma voi siis pahimpienkin taisteluiden jälkeen päästä voittajana perille taivaaseen, sillä Jeesuksen veren tähden hän kuuluu jo sinne. Lankeemuksistakin hänet nostaa Herran puhdistava armo, eikä hänen tarvitse uskoa Sielunvihollisen puhetta siitä, että muka armo ei enää riittäisi minulle.

Pääasia pääasiaksi

Ei ole siksi ihme, että myös sairaita paranee, että uususkonnollisuuden pauloissa riivaajien valtaan joutuneita vapautuu myös meidän keskellämme. Mutta ne eivät ole pääasia. Pääasia on, millainen on suhteesi Jeesukseen. Onko Sinun nimesi kirjoitettu taivaassa Karitsan elämäkirjaan. Viimeisellä tuomiolla tullaan kerran kysymään sitä, eikä sitä miten hyvin tai huonosti olet kristillisessä palvelussasi menestynyt. "Autuaat ne, jotka pesevät vaatteensa, että heillä olisi oikeus syödä elämän puusta ja he pääsisivät porteista sisälle kaupunkiin." (Ilm. 22:14)

Miten sitten ihmisen nimi taivaan elämän kirjaan kirjoitetaan? Siten, että Jeesus tulee Sinun luoksesi ja kutsuu Sinua tunnustamaan syntisi ja antamaan koko elämäsi Hänen hallintaansa. Kun vastaat Hänen kutsuunsa pyytämällä Golgatan uhriveren tähden kaikki syntisi anteeksi, Hän tulee sydämeesi ja saat olla varma, että nimesi on taivaassa pelastettujen kirjassa.

Laupias samarialainen

Luuk. 10:25-37

Oikea kysymys mutta väärä asenne

Tekstimme lainopettajan vaikuttimet olivat vähintään kyseenalaiset, kun hän esitti Jeesukselle kysymyksen: "Mitä minun pitää tehdä, jotta saisin omakseni iankaikkisen elämän?" Hän hän halusi koetella ja kiusata Jeesusta. Siksi Jeesukselle ei riittänyt se, että hän vastasi itse kysymykseen. Hänen oli käsiteltävä myös lainopettajan sydämen väärä asenne. Oikea vastaus ei nimittäin hyödytä ketään, ellei ihmisen sydän ole valmis ottamaan sitä vastaan ja uskomaan siihen. Jeesus rakasti kysyjää ja halusi ei vain kertoa, miten iankaikkinen elämä olisi löydettävissä, vaan miten juuri tämän kysyjän elämässä tuli raivata esteet elämän vastaanottamiselta.

Silti itse kysymys iankaikkisesta elämästä on oikea ja tärkeä kysymys. Se on ihmisen viimeinen kysymys. Jokaisen ihmisen pohjaton elämänjano huutaa vastausta tähän perimmäiseen kysymykseen. "Löytyykö sellaista elämää, joka tyydyttää sydämeni janoa ja joka ei loppuisi koskaan?" Moni tosin yrittää tukahduttaa tämän kysymyksen, koska ei ole edes tästä ajallisesta elämästä löytänyt mitään todella sisältä tyydyttävää sisältöä. Jos iankaikkisuus on yhtä tyhjää kuin tämänhetkinen elämäni, niin en ole kiinnostunut koko iankaikkisesta elämästä. Ei kannata kysellä sellaista, ei sellaista kuitenkaan voi saavuttaa.

Mutta kysymyksen torjua häiritsee jossain määrin se, että näyttää löytyvän ihmisiä, jotka kirkkaalla otsalla ja vilpittömin mielin näyttävät voivan sanoa niin kuin japanilainen lääkäriystäväni entinen buddhalainen nunna Keiko Fujii:

"Olen milloin tahansa valmis rauhallisin mielin kuolemaan, kun Jumala niin päättää. Olen jo täällä ajassa saanut osakseni sellaisen Jumalan armon, että tiedän aivan varmasti pääseväni taivaalliseen kirkkauteen. En pelkää vähääkään."

Joku saattaa kyllä mielessään sanoa vastaan: "Kyllä sitä noin voi vielä uhot, kun on terve, hyvissä voimissa ja hyvässä lääkärin ammatissa - mutta annas, kun tosi paikka tulee eteen! Eivät suuret sanat suuta halkaise."

Mutta vastaan sanojan sydämen pohjilla liikkuu kateus. "Jospa minäkin voisin olla varma iankaikkisesta elämästä ja taivaaseen pääsystä!" Miten tuohon varmuuteen voisi päästä?

Kysymyksen taustaa

Kysymykseen iankaikkisesta elämästä sisältyy ihmisten yleinen tietämys siitä, että on iankaikkinen elämä ja

iankaikkinen kuolema. On taivas ja on kadotus. On mielenkiintoista havaita, että taivas-kadotus asetelma esiintyy muun muassa juutalaisuudessa, islamissa, buddhalaisuudessa ja monissa kansanuskonnoissa. Toisaalta se kiivaus, jolla taivas ja kadotus yleensä kielletään, kertoo ihmissieluun syvästi kirjoitetusta tietoisuudesta, että molemmat ovat todellisia. Monenlainen uskonnollisuus pyrkii kyllä taivaan ja kadotuksen sisällön hämärtämään ja vääristämään totuuden vastaiseksi, mutta itse tietoisuudesta ihminen ei pääse eroon. Niin monissa buddhalaisissa hautaisissa kuin olen ollut mukana, aina saattoväki on kertonut, että vainaja meni taivaaseen. Kysymys iankaikkisesta elämästä askarruttaa, vaikka sitä moni yrittääkin paeta.

Elämä - kuolema

Mitä sitten Raamattu opettaa taivaan ja kadotuksen luonteesta? Iankaikkinen elämä on Jumalan ja Jeesuksen henkilökohtaista tuntemista. Se on täydellistä yhteyttä Isään, Hänen pyhyyteensä ja rakkauteensa ja kirkkauteensa. Se on iloa ja riemua ja ylistystä Jumalasta ja Hänen ihanasta läsnäolostaan. Se on kirkkautta, katoamattomuutta, terveyttä, elämän virrassa Herran palvelua todellisuudessa, jossa ei ole enää mitään pimeyttä, kipua, kyyneleitä ja taisteluja. Taivaan tekee taivaaksi Jumalan läsnäolo ja loputon yhteys Häneen. Taivas on johdonmukaista jatketta sille elämälle, josta kristitty pääsee osalliseksi Jeesuksen Golgatan uhrilla hankitussa syntiensä anteeksiantamuksessa. Iankaikkinen elämä alkaa siksi pelastumisesta täällä ajassa ja jatkuu kuoleman rajan yli.

Kadotuskin on Raamatun mukaan pyhä paikka. Sielläkään ei ole mitään syntiä. Se on Jumalan pyhää ja polttavaa tulta, jossa rangaistaan Sielunvihollista ja pimeyden enkeleitä iankaikkisesti. Sitä ei ole tarkoitettu yhdellekään ihmiselle, mutta ne joille Jeesuksen valmistama pelastus ei kelpaa, joutuvat kadotuksessa kantamaan omien syntiensä oikeudenmukaisen ja iankaikkisen tuomion. Se on eroa Jumalan armokasvoista, mutta iankaikkista jäämistä Jumalan pyhän vihan alle. Kadotus on jotain niin hirvittävää, että Jeesus varoittamalla varoittaa, ettei yksikään hylkäisi Hänen valmistamaansa täydellistä pelastusta.

Jeesukselle kysymyksensä esittänyt lainopettaja tiesi tämän kaiken ja myös sen, että ihminen on vastuussa omasta iankaikkisesta kohtalostaan. Hänen on Vanhan Testamentin mukaan valittava elämän ja kuoleman väliä? Kysymys iankaikkisesta elämästä ei siksi saa jäädä jonkinlaiseksi älyllisen mietiskelyn tasolle, vaan ihmisen on löydettävä vastaus siihen, miten hän todella voi saavuttaa elämän.

Tilanne, jossa kysymys esitettiin

Jokaisella kysymyksellä ja kysymyksen tekijällä on kuitenkin oma taustansa. Lainoppinutta ilmeisellä tavalla oli ärsyttänyt se, mitä hän oli juuri tekstimme edellä kuullut Jeesuksen sanovan opetuslapsilleen: "Autuaat ne silmät, jotka näkevät sen, mitä te näette! Minä sanon teille: monet profeetat ja kuninkaat ovat halunneet nähdä sen, mitä te näette, eivätkä ole nähneet, ja kuulla sen, mitä te kuulette, eivätkä ole kuulleet."

Protesti

Lainoppinut protestoi mielessään, miten nuo oppimattomat opetuslapset voisivat olla autuaita eli ylen onnellisia. Eiväthän autuaita voi olla muut kuin ne, joilla on iankaikkinen elämä? Mitä enemmän he olisivat sitä paitsi voineet nähdä kuin profeetat ja kuninkaat? Noilla opetuslapsilla ei nyt kerta kaikkiaan voinut olla mitään enempää tai parempaa kuin Vanhan Testamentin pyhillä. Eipä noilla kalastajapahasilla voinut olla edes sen vertaa kuin hänellä, joka oli sentään Vanhan Testamentin asiantuntija. "Kuka tai mikä tuo Jeesus luulee olevansa, kun omia opetuslapsiaan noin kehuu ja meitä lainopettajia aliarvioi. Minä sentään tiedän, mistä ihminen voi saada iankaikkisen elämän. Sehän saadaan lain noudattamisella." Sanoi hän itse Jumala Moosekselle: "Pitäkää minun lakini ja käskyni. Jokaiselle, joka niitä noudattaa, ne antavat elämän. Minä olen Herra." (3 Moos 18:5)

Kysymyksellään mies halusi nyt antaa opetuksen Jeesukselle. "Minä tiedän, mistä löytyy vastaus ihmisen syvimpään kysymykseen. Sehän on kysymys iankaikkisen elämän saavuttamisesta. Vain lain noudattaja löytää elämän. Katsotaan, osaatko Sinä tähän kysymykseen vastata. Ellet osaa, niin turha sinun on omia opetuslapsiasi asettaa profeettojen yläpuolelle ja kohdella heitä ikään kuin he olisivat jo saavuttaneet iankaikkisen elämän ja autuuden." Mies halusi osoittaa kuinka paljon korkeammalla tiedon ja hengellisyyden tasolla hän oli kuin Jeesus ja opetuslapset.

Minä olen Herra

Todellisuudessa lainopettaja oli sokea. Vaikka hän tunsikin lain kirjaimen, hän ei tuntenut sitä Henkilöä, joka lain oli antanut. Laki antaa noudattajalleen elämän vain silloin, kun ihminen näkee sen Herran, joka lakia antaessaan toisti: "Minä olen Herra." Opetuslasten silmät taas taivaallinen Isä oli avannut. He näkivät ja tunsivat silmiensä edessä Itse lain Antajan, itse Elämän Ruhtinaan.

Opetuslapset ymmärsivät, että iankaikkinen elämä oli saatava ensin ja vasta sitten ihminen voisi elää lain mukaan. Vain iankaikkisen elämän todellisuudesta kumpuaa sydämen halu ja ilo rakastaa Herraa ja lähimmäistään. Mutta he näkivät edessään Jeesuksen Kristuksen, joka itse on ylösnousemus ja elämä. He näkivät, että elämä vuotaa heihin vain tämän Jeesuksen tuntemisen kautta. Laissa keskeisintä ei ollut määräykset tehdä niin tai näin, vaan se, minkä Herra laissa sanoi näin: "MINÄ olen Herra." Niihin, jotka peittämättömin silmin katselevat Herran kirkkautta, vuotaa iankaikkinen elämä taivaallisena lahjana. Mutta vasta elämän saaneet voivat elää lain mukaan, ja saavat kokea Jumalan tahdon toteuttamisessa elämänsä yltäkylläisyyden. Yhteys elämän lähteeseen on lain noudattamisen edellytys.

Epäusko on uskoa itseensä

Lainopettajan kysymykseen sisältyi väärää ajattelua. Kun laki korosti Antajaansa: "MINÄ olen Herra", lainopettaja kysyi: "Mitä MINUN pitää tehdä, että saisin iankaikkisen elämän?" Hänessä eli vahva usko omaan kykyynsä saavuttaa iankaikkinen elämä. Hän tunsikin Raamattunsa, hän eli lain moitteetonta elämää. Mitä muuta häneltä enää voitaisiin vaatia. Mies uskoi itseensä ja oli täynnä ylpeyttä.

Herra haluaa avata silmät

Vastauksessaan Jeesus lähtee ensin käsittelemään miehen sokeutta. Hän vetoaa miehen raamatuntuntemukseen. Hän tekee vastakysymyksen: "Kun kerran olet lain asiantuntija, niin sinulla pitäisi jo olla vastaus omaan kysymykseesi. Mitä laki sanoo?" Jos kuvittelet omistavasi jo iankaikkisen elämän, niin Sinulle ei varmaan tee mitään pahaa, jos Raamatun sanalla tutkit omaa tilaasi?

Rakkaus antaa elämän

Miehen vastaus sisälsi kuuluisan rakkauden kaksoiskäskyn: "Rakasta Jumalaa yli kaiken ja lähimmäistäsi niin kuin itseäsi." Se oli Jeesuksenkin mielestä oikea vastaus. Mutta oikea tietosi ei riitä, jos et kuitenkaan käytännössä rakasta Jumalaa etkä lähimmäistäsi. Oikea oppi rakkaudesta ei Sinua elämään vie. Täytä koko Jumalan laki täydellisesti, niin saat elämän. Itse asiassa Jeesus asetti miehen mahdottomuuden eteen. Jos tie taivaaseen kulkee Jumalan täydellisen rakastamisen ja lähimmäisen yhtä suurena kuin itseensä kohdistuvan rakastamisen kautta, niin kuinka moni meistä voi sanoa olevansa matkalla taivaaseen. Tällä mittapuulla Raamatun ihmistenkään joukosta ei löytyisi yhtään taivaaseen kelpaavaa.

Lainoppinutkin tiesi aivan hyvin, ettei hän ollut rakkauden kaksoiskäskyä noudattanut. Mutta hän ei aivan pienestä säikähtänyt. Hän ei halunnut myöntää totuutta itsestään ja siihen pohjimmiltaan liittyi hänen sokeutensa.

Rakkaus Jumalaan

Kysymyksen Jumalan rakastamisesta hän onnistui kuittaamaan varsin vähällä. Eikö hän noudattanut jumalanpalvelusohjeita, sapattikäskyä ja muita uskonnollisia tapoja. Mutta ulkoiset tavat ilman sisäistä sydämen yhteyttä Jumalaan eivät merkitse mitään.

Rakkaus lähimmäisiin

Sen sijaan miestä jäi hiukan kiusaamaan kysymys lähimmäisen rakastamisesta. Hän tiesi, että oli paljon köyhiä, sairaita, vankeja, yksinäisiä vanhuksia, syrjittyjä, orpoja, masentuneita, alkoholin orjia, surevia ja hyljättyjä ihmisiä. "Mutta eihän hän mitenkään koko maailman hätää voi ottaa kantaakseen. Sitä paitsi hän antoi kymmenyksistään hyväntekeväisyyteen ja hänen veroistaan meni toki sosiaalitoimen kattamiseen oma osansa. Mitä muuta minulta oikein vaaditaan. Ketä minun sitten oikein pitäisi auttaa? Kuka on lähimmäiseni?"

Väärä kysymys

Jeesus ei vastannut kysymykseen, vaan vertauksellaan laupiaasta samarialaisesta osoitti, että koko kysymys oli väärä. "Ongelmasi ei suinkaan ole siinä, ketä sinun pitäisi rakastaa, vaan siinä, että sinulta puuttuu rakastava sydän. Sinun on oltava lähimmäinen toiselle, eikä kysyttävä, kuka on sinun lähimmäisesi." Jos on rakkautta, löytyy aina tarpeessa olevia. Ellei rakkautta ole, yhtään rakkauden tarvitsijaa ei löydy.

Kohtaa totuus itsestäsi

Jeesus vaati lainoppinutta tekemään niin kuin laupias Samarialainen. Mutta juuri tällä Hän halusi johtaa miehen totuuteen itsestään. Ihminen ei voi löytää elämää teoillaan, koska hänen on mahdoton rakastaa ilman osallisuutta elämään. Teot eivät vie elämään. Vain iankaikkisen elämän lahjan saaneet voivat tehdä rakkauden tekoja.

Voidakseen päästä osalliseksi iankaikkisesta elämästä ihmisen sokeiden silmien on avauduttava tunnustamaan totuus omasta itsestään.

1. Minä teen syntisiä tekoja.

2. Minä olen olemukseltani syntinen.

3. Parhaat tekoni ovat Jumalan edessä pelkkää roskaa, koska niiden motiivit ovat itsekkäät.

4. Pohjimmiltani minulla ei ole mitään uskoa Jumalaan, ei edes halua uskoa Jumalaan. Olen täydessä kapinassa Häntä vastaan. En voi millään itse päästä iankaikkisesta elämästä osalliseksi.

Vain se joka tämän näkee ja tunnustaa, voi löytää todellisen elämän, mutta ei siitä mitä hän itse tekee, vaan siitä mitä hän näkee Jeesuksen tekvän hänen puolestaan Golgatan ristillä ja mitä Jeesus tekee hänen sydämessään.

Suuri Laupias Samarialainen

Oman elämänsä vararikoon joutunut ihminen ei yritäkään enää soveltaa vertausta laupiaasta samarialaisesta itseensä niin, että hän itse yrittäisi esiintyä laupiaana samarialaisena, vaan hän alkaa nähdä Jeesuksen vertauksen keskuksessa. Jeesus on Suuri Laupias Samarialainen. Vertaus on kuva Jumalan valtakunnasta.

Me olemme ryöstettyjä. Rosvot, jotka kimppuumme hyökkäävät ovat synti, maailma, Sielunvihollinen ja kuolema. Olemme omassa varassamme niiden armoilla ja uhreja samalla kuitenkin myös vastuussa siitä, että itse lähdimme tielle Jerusalemita - Jumalan rauhan kaupungista - kohti Jerikoa - Jumalan tuomitsemaa maailmaa kohti.

Ohimenevä pappi edustaa uskonnollisuutta, joka jakaa kyllä hyviä neuvoja, mutta ei nosta sormeakaan auttaakseen niiden noudattamisessa. Leeviläinen kuvaa taas yhteiskunnallista toimeliaisuutta, joka on valmis parantamaan maailmaa, mutta ei kykene eikä halua nähdä todella kärsivää vierellään.

Halveksittu ja syrjitty samarialainen, itse Herraa Kristus tulee synteihinsä kuolleen ja tuomion alaisen luo, voitelee ja puhdistaa haavat syntien anteeksiantamuksella ja rakkauden rohkaisulla. Hän kantaa haavoitetun Jumalan seurakunnan majataloon, missä meitä yhä hoidetaan evankeliumin sanalla. Jeesus tekee kaiken. Jeesus antaa anteeksi, puhdistaa, uudistaa, antaa uuden voiman ja rakkauden. Hän varustaa ja antaa elämän. Jeesus tekee kaiken. Hän maksoi myös hinnan. Golgatan veressä maksettiin etukäteen kaikki se, mikä meidän jatkuvaan hoitamiseemme ja lopulliseen taivaalliseen terveyteen saattamiseen asti tarvitaan.

Joka huutaa avukseen Herran nimeä, pelastuu

Jos siis tahdot elämän, iankaikkisen elämän, niin tunnusta syntisi, syllisyysesi, ulkokultaisuutesi, epäuskosi. Huuda: "Jeesus armahda minua, en voi auttaa itseäni!" Jokainen, joka huutaa avukseen Herran nimeä pelastuu. Usko on avuttoman huutoa Auttajalle. Kun apua huudat, Suuri Laupias Samarialainen, kiiruhtaa luoksesi ja antaa Sinulle iankaikkisen elämän. Silloin olet armahdettu ja jo nyt taivaallisen perinnön omistaja. Kun sitten olet saanut elämän, saat lähteä seuraamaan Jeesusta myös Laupiaan Samarialaisen tielle. Sinun rakkautesi teot tulevat aina jäämään vajavaisiksi, mutta silti Pyhän Hengen elämä sinussa vaikuttaa kauttasi toisten auttamiseksi samaan elämään.

Martta ja Maria

Luuk. 10:38-42

Betanian koti

Jeesus ja 12 opetuslasta olivat usein vierailleet Betanian kodissa. Martta ja Maria olivat aina iloinneet heidän tulostaan. Molemmat rakastivat Jeesusta ja molemmat halusivat ilahduttaa Häntä. Aina he eivät voineet kuitenkaan täsmällisesti tietää milloin Jeesus ja opetuslapset tulisivat eivätkä voineet tehdä kaikkia tuon 13 henkisen joukon majoittamiseen ja ruokkimiseen tarvittavia valmisteluja etukäteen. Toki heillä oli peruselintarvikkeita aina valmiina. Mutta Opettajan ja Mestarin tulo oli aina suurta juhlaa, jota he halusivat myös ulkoisesti juhlistaa.

Tällä kertaa Jeesuksen ja opetuslasten tulo tapahtui yllättäen. Leipää ja juotavaa löytyi kyllä heti, kun heidän jalkansa olivat pesty ja he olivat päässeet sisään. Mutta sitten Jeesus alkoi opettaa jotain todella tärkeää Jumalan valtakunnan salaisuuksista. Maria istahti Jeesuksen jalkojen juureen kuuntelemaan. Hänestä ei vain ollut suurta saada kuunnella, vaan hänestä tuntui myös siltä, että Jeesus kohdisti opetuksensa tänään aivan erityisesti hänelle.

Aihe kiinnosti kyllä Marttaakin. Hänkin olisi mielellään jäänyt kuuntelemaan, mutta hän ajatteli, että tärkeämpää kuin

kuunnella Jeesusta olisi järjestää Hänelle ja oppilaille mahdollisimman monipuolinen ja ravitseva ateria. Eihän pelkkä leipä ja viini voisi olla kyllin. Hän juoksi ulos hakemaan kalaa ja paistamaan lihaa. Jotain hän halusi myös jälkiruoaksi, jotain erityisen hyvää. Hän halusi koko sydämeästään ilahduttaa Jeesusta juhla-aterialla.

Vaikka Martta oli tehokas ja taitava emäntä, tällä kertaan asiat menivät hullusti. Kun hänen huomionsa oli kerman vatkauksessa, ulkona paistumassa ollut liha pääsi mustumaan. Kiireessään hän vielä kompuroi ja kokonainen ruokku juomaa kaatui pitkin keittiön lattiaa. Ei hän ollut vaatinut Mariaa apuun, mutta nyt häntä kyllä alkoi harmittaa. Hän yritti vinkata ovelta Marialle, että hän tulisi auttamaan, mutta Maria ei näyttänyt näkevän eikä kuulevan mitään muuta kuin Jeesuksen. Eikö Maria tippaakaan muistanut sitä, miten Jeesus oli opettanut myös lähimmäisen rakkaudesta, miten piti ottaa huomioon toisten tarpeet ja auttaa avuntarvitsijoita.

Harmistuneena Martta palasi keittiöön siivoamaan jälkiään. Hän etsi uutta lihaa, koska edellinen oli palanut, ja kohensi tulta. Juotavakaan ei riittäisi ja hän ryntäsi hakemaan kellarista lisää. Ulkona naapurin emäntä halusi kysyä jotain Jeesuksesta ja hän vastasi auliisti. Kun hän sitten ryntäsi takaisin keittiöön, uusikin liha oli nokeentunut liian voimakkaalla tulella.

Nyt hän hermostui jo todella. Jos Maria olisi ollut auttamassa, ateria olisi jo valmis ja tarjoilukunnossa, mutta nyt kaikki meni vinoon. Hän ei kestänyt enää. Hän oli tuohtunut Marialle. Eikö edes Jeesus saanut tuohon haaveilija -siskoon tarmoa ja puhtia. Martta käveli saliin, meni Jeesuksen luo ja kertoi aivan sen miltä hänestä tuntui: "Herra, etkö lainkaan välitä siitä, että sisareni jättää kaikki työt minun tehtäväkseni? Sano hänelle, että hän auttaisi minua."

Ei hänen tarkoituksenaan oikeastaan ollut Jeesusta moittia, vaan Mariaa, mutta niin siinä vain kävi, että syytös kohdistui yhtä paljon Jeesusta kuin Mariaakin vastaan. Vasta sen sanottuaan Martta tajusi, miten hän murehdutti Jeesusta ja miten hän oli asettunut mestaroimaan tätä suurta Mestaria, jota hän oli oikeastaan halunnut ilahduttaa aterialla. Mutta olihan Marian välinpitämättömyys sentään sietämätöntä.

Jeesuksen vastaus oli suora, mutta täynnä rakkautta: "Martta, Martta, sinä huolehdi ja hätäilet niin monista asioista. Vain yksi on tarpeen. Maria on valinnut hyvän osan, eikä sitä oteta häneltä pois."

Martan asenne tehtäviinsä oli väärä. Asiat eivät koskaan ole niin tärkeitä kuin henkilöt, joita varten ne tehdään. Huolehtimisen ja hätäilyn taustalla oli väärä järjestys tässä kohden. Meidän suomalaisten suurena vaarana on asettaa asioiden hoito henkilösuhteen hoidon edelle. Siihen liittyy suuri vaara esineellistää ihmiset ja pahimmillaan jopa Jumala omien suoritusten kohteeksi vailla sydämen yhteyttä heihin.

Jeesuksen sanoja "Vain yksi on tarpeen" on tulkittu monella tavalla. Voi olla, että Jeesus tarkoitti pelkästään sitä, että Hän ja opetuslapsijoukko tulivat hyvin toimeen pelkästään yhdellä ruokalajilla, joka oli jo pöydässä ja jonka valmistamisessa oli myös Maria ollut mukana. Perinnäisesti Jeesuksen katsotaan tarkoittaneen sitä, että Elämän Leipä, Jumalan Sana, on se ainoa tarpeellinen. Viime kädessä ajallinen ruoka ja sen tuoma ruumiin terveys katoaa. Vain elämän Sana antaa iankaikkisen elämän. Martankin tulisi siksi lähteä palvelemaan Herran sanaa kuultuaan eikä kuunnella sitä vasta palvelunsa jälkeen.

Maria oli valinnut hyvän osan, Herran edessä viipymisen. Sitä Jeesus ei halua ottaa keneltäkään pois. Sydämen tulee olla taivaassa silloinkin, kun käsi on aurassa. Mutta se ei ole mahdollista ilman ajan antamista Jeesuksen edessä viipymiseen. Vaikka usein vitsailemme "pelkästä istumisesta ja uskomisesta", Jeesus tuskin yhtyy siihen. Palvelu kellon orjana, kieli vyön alla juokseminen, ei ole Herran seuraajan tie. Herransa edessä viipyvät voivat säteillä palveluksessaankin Herran olemuksen rakkautta.

Älä suostu kiireen valtaan!

Suostuminen kiireen valtaan on ihmisen hengelliselle elämällekin tuhoisaa. Kun kiireisten asioiden annetaan ohittaa tärkeät, Raamatulle ja rukoukselle ei löydy aikaa, puhumattakaan siitä, että kykenisimme kyselemään Jumalan mielipidettä omien töittemme ja harrastustemme tärkeysjärjestyksistä.

Aina kun Luther tiesi, että hänellä on edessään erityisen vaativa ja paineikas työpäivä, hän nousi normaalia kaksi tuntia aikaisemmin ylös. Hän vietti tavanomaisen kahden tunnin aamuvartion sijasta neljä tuntia Herran kasvojen edessä. Hän rukoili ja luki Raamattua ja kyseli Jumalan johdatusta ja tahtoa elämäänsä.

Tarvitset Jumalan johdatusta myös pikkuasioihisi

Elämästämme on noin 95% pikkuasioita ja vain 5% suuria. Jos juoksemme kiireisinä hoitamassa noita pikkuasioita ja kyselemme Jumalan johdatusta vain isoihin asioihin, vain 5% elämästämme on Hänen hallinnassaan. Siksi on äärimmäisen tärkeää, että viivymme Herran jalkojen edessä rukoillen. Kolmannen käskyn mukaan Jumalan tahto on se, että ihminen aloittaa viikkonsa Jumalan kasvojen edestä kysellen, mikä on Jumalan mielen mukainen tärkeysjärjestys hänen edessään olevan viikkonsa tehtäviin. Lisäksi ihminen tarvitsee joka aamu hiljaisen hetken, jona Jumala saa puhua sen päivän asioista.

Jos köytät tunnin joka aamu Herran edessä, nouse siis tuntia aiemmin kuin mihin olet tottunut, uskallan luvata, että työsi ja tehtäväsi päivän mittaan saavat aivan uuden ulottuvuuden. Ehdit asettaa tehtävät Herran mielen mukaiseen järjestykseen. Ehdit valmistautua niihin sydämesi puolesta. Ja huomaat saavasi paljon enemmän aikaan kuin kiireisesti ryntäillessäsi. Saat myös sisäistä iloa tekemisestäsi, koska tiedät, että pienimmätkin palvelustehtävät saat tehdä Herran kunniaksi.

Asiat oikeaan tärkeysjärjestykseen

Herra kutsuu Sinua tänään joko ensi kertaa tai ties kuinka monetta kertaa luokseen. Käännä, tunnusta ja tuomitse synti ja pahuus elämässäsi. Herra iloitsee saadessaan armahtaa Sinua Jeesuksen uhrin tähden.

Asetu Jeesuksen jalkojen juureen, kuuntele Häntä ja katsele Hänen kasvojensa kirkkautta! Sinunkin elämäsi tärkeysjärjestys voi muuttua oikeaksi. Anna Herran käsitellä sydämesi vaikuttimet. Kun kiireesi vaihtuu ajan antamiseen Jumalalle ja Jeesukselle, löydät levon sydämellesi. Palveluksesi sisällöksi tulee Herra, jota palvelet, eikä se mitä Sinä teet. Vapaudut näkemään silloin myös ajallisen elämän oikeassa iankaikkisuusnäkökulmassa.

Jeesus ja Belsebul

Luuk. 11:14-28

Riivatut ja noidat

Tekstissämme Jeesus rakasti mykkää riivattua niin, että vapautti hänet. Maria Magdalena, joka rakasti syvästi Jeesusta ja sai olla ensimmäisenä todistamassa Jeesuksen ylösnousemuksesta, oli Jeesuksen seitsemästä riivaajasta vapauttama ihminen.

Raamattu kertoo, että tuosta sietämättömästä tilasta voi ihmisen vapauttaa Jeesus Kristus. Kysymys ei ole perinnöllisestä geenivirheestä, vaan pimeyden henkivaltojen sitomista ihmisistä. Ihminen ei itse voi tilalleen mitään, mutta Herra voi. Entistä selkeämmin uskovien tässä maassa on myös tiedostettava, että Jeesus uskoi heille sellaisen evankeliumin, jossa on voima vapauttaa sekä synnin että pimeyden vallasta. Tehtävämme ei ole vain julistaa anteeksiantamusta vaan myös Jeesuksen nimessä vapauttaa sidottuja, vaikka koskaan emme saakaan tärkeysjärjestystä sotkea. Riivaajasta vapaa ei ole pelastettu ellei hän saa myös syntejään anteeksi ja Pyhää Henkeä elämänsä.

Jumalan valtakunta (20)

Ristin kärsimyksellään ja ylösnousemuksellaan Jeesus Kristus, meidän suuri Herramme ja Vapahtajamme, kukisti synnin, Saatanan ja kuoleman vallan. Hän tuli siirtämään meidät pimeyden vallasta valkeuteen, saatanan vallasta Jumalan tykö. Jumalan valtakunta on Jeesuksen Kristuksen kuninkaallista valtaa meidän elämässämme, meidän sydämissämme. Se on Hänen tahtonsa tapahtumista meidän elämässämme yhteydessä Häneen Pyhän Hengen välittämässä lahjavanhurskaudessa, ilossa ja rauhassa. Se on vapaehtoista ja iloista Jeesuksen palvelua. Olemme Jumalan valtakunnassa, jos ja kun Jeesus armollaan ja totuudellaan saa hallita meitä. Missä Jeesus on, siellä on Jumalan valtakunta.

Synnin, kuoleman ja Saatanan valta

Ihmiset eivät kuitenkaan synny tähän maailmaan Jumalan lapsina, vaan perisyntien seurauksena synnin, kuoleman ja Saatanan valtakunnan lapsina. Perisynti on meille luettua Adamin syntiä ja hänestä meihin periytynyttä lihaa, turmeltunutta luontoa meissä. Ihmisestä ei tule syntinen sillä, että hän tekee syntiä, vaan hän tekee syntiä siksi, että hän on syntymänsä perusteella syntinen ja syyllinen. Synti taas on liittänyt hänet alusta asti Saatanan valtaan ja orjuuteen. Saatanalla on Heprealaiskirjeen mukaan kuolema hallussaan. Se pitää orjiaan kuoleman pelossa halki koko heidän elämänsä.

Jeesus on väkevampi (22)

Synnin tähden ihminen on syntymästään asti kuoleman alainen vastasyntyneetkin kuolevat eikä ihmisessä itsessään ole mitään, mikä voisi vapauttaa hänet synnin, kuoleman ja Saatanan hallintavallasta. Voitollaan ristillä ja ylösnousemuksessa Jeesus Kristus tekee tyhjäksi synnin, kuoleman ja Saatanan teot. Meillä on ilosanoma. Jeesus Kristus on se väkevampi, joka kukisti ja sitoi meidät orjuuttaneen Saatanan. Hän kävi kauhean kärsimyksensä ja ristin tuskansa avulla käsiksi syntiimme ja saavutti täydellisen sovituksen ja hyvityksen Isän edessä kantamalla meidän syntiemme rangaistuksen. Samalla Hän osti meidät vapaaksi Saatanan vallasta, sillä se menetti voimansa, kun se ei voi enää syyttää Jeesuksen lunastamia Isän edessä. Nousemalla kuolleista Jeesus kukisti kuoleman vallan. Kuolema ei voi Jumalan lasta enää pitää, vaan hänen ruumiinsa nousee ylös Jeesuksen toisen tulemisen hetkellä.

Jeesus voi ja tahtoo vapauttaa (20)

Kukaan ihminen ei voi itseään pelastaa. Mitkään omat ponnistelusi, hyvät työsi, parhaat yrityksesi, eivät voi Sinua siirtää synnin, kuoleman ja Saatanan vallasta Jumalan rakkauden, elämän ja valkeuden valtakuntaan. Vain Jeesus Kristus voi sen tehdä. Mutta Hän todellakin tahtoo Sinut vapauttaa ihmeelliseen valtakuntaansa. Kun se saa Sinulle tapahtua, olet totaalaisesti, kokonaisvaltaisesti pelastettu. Olet saanut syntisi anteeksi ja uuden suhteen Isään, olet vapaa kuoleman hirmuvallasta ja omistat iankaikkisen elämän, olet myös vapaa Saatanan vallasta, Sinua hallitsee Kristus armollaan.

Jeesus vapauttaa riivatun (14)

Tämän päivän teksti puhuu meille siitä pahojen henkien eli riivaajien muodostamasta voimakentästä, joka on valheen vallan taustalla ja joka pitää ihmisiä hirvittävässä kahleissaan. Jeesus osoittaa heti tekstimme alussa, miten Hän on kaiken tämän keskellä ehdoton Hallitsija ja merkillisellä helppoudella ajaa riivaajan ulos miehestä, joka oli mykkä. Matteus kertoo rinnakkaiskohdassa myös, miten pelkkä Jeesuksen sana riitti vapauttamaan riivaajan mykistämän ja sokeaksi tekemän miehen. Kun riivaaja, paha henki, demoni, oli ajettu pois, mies parani täydellisesti. Hän puhui ja näki.

Mitä pahat henget eli riivaajat ovat?

Vanhan kristikunnan piirissä on pitkään ollut vaikeaa ymmärtää, mistä riivaajissa oikein on kysymys. Syy on siinä, että riivattuja on kristikunnassa ollut varsin vähän. Se taas johtuu siitä, että suuret herätykset ovat pitäneet riivaajat loitolla. Jeesus toteaa tekstimme lopussa, miten saastainen henki lähdettyään ihmisestä kuljeksii autioita paikkoja ja etsii lepoa.

Riivaajat eli Saatanan enkelit, jotka ovat persoonallisia olentoja niin kuin sielunvihollinen itsekin, tietävät, että ne joutuvat lopulta yhdessä sen kanssa iankaikkisen tulen rangaistukseen. Mutta sitä pelätessään ja odottaessaan ne pyrkivät löytämään hetken levon jonkun ihmisen tai eläimen sisältä. Ne pyrkivät valtaamaan itselleen asunnon, jossa ne myös pitävät armotonta valtaansa siihen asti, kun saavat uhrinsa kadotukseen itsensä kanssa tai siihen asti, kun niitä väkevampi Jeesus Kristus ajaa ne ulos asunnostaan. Siellä missä Jeesus liikkuu, Hänen läsnäolonsa vapauttaa ihmisiä riivaajien vallasta, niin että näin vapautuneet voivat myös tehdä synneistään parannuksen, uskoa evankeliumiin ja saada Pyhän Hengen uudeksi ihanaksi hallitsijaksi sydämiinsä.

Riivaajat voivat palata (24-26)

Jos kuitenkin Jeesuksen läsnäolon riivaajista vapauttama ihminen jää tyhjäksi eikä ota vastaan uutta Herraa, niin riivaaja voi palata monen muun kanssa seurauksella, että ihminen joutuu vielä syvempään pimeyden valtaan.

Matteuksen evankeliumissa (12:45) Jeesus osoittaa, että asia ei koske vain yksityistä ihmistä, vaan myös kansakuntaa. Israel kansakuntana vapautettiin riivaajien vallasta, kun Jeesus vaelsi sen keskellä ja kun Hän vaikutti Pyhässä Hengessä alkuseurakunnan keskellä. Mutta kun kansakunta hylkäsi etsikkoaikansa, niin riivaajat palasivat ja aiheuttivat hirveän tuhon kansalle.

Vanhassa kristikunnassa on alkanut näkyä hälyttäviä merkkejä siitä, miten riivaajat ovat tekemässä uutta hyökkäystä se kimppuun, koska se on hyljännyt evankeliumin. Lähetyskentillä niin Japanissa kuin monilla muilla Aasian ja Afrikan kentillä riivaajat ja niiden pois ajaminen kuuluvat lähetystyön arkeen. Jokaiselta kastettavalta kysytään ennen kastetta, haluaako hän sanoutua irti kaikista pimeyden valloista. Hyvin monen on ensin päästävä vapaaksi riivaajien vallasta, ennen kuin hän voi uskoa Jeesukseen.

Vääriä käsityksiä

Riivaajat eivät Raamatussa tarkoita niin kuin usein väitetään sielullisesti sairaita ihmisiä. Riivaaja on henki, joka ottaa ihmisen valtaansa. Riivattu voi olla henkisesti aivan normaali ihminen. Hän voi omata myös merkillisiä yliluonnollisia kykyjä kuten ennustamisen taidon, kielilläpuhumisen taidon, kyvyn parantaa tiettyjä sairauksia ja kyvyn aiheuttaa merkillistä pahaa kiroamalla toisia. Riivattu voi olla jonkun uskonnon arvostettu johtajashamaani tai spiritismin harjoittaja. Shamanismi on yksi riivaajien työskentelymuoto. Paavali toteaa, että pakanat uhratessaan epäjumalille itse asiassa uhraavat riivaajille. (1.Kor. 10:20)

Uususkonnollisuus ja riivaajat

Riivattu ihminen ei liioin ole välttämättä tyhmä. Paavali puhuu sielullisesta ja riivaajien viisaudesta vastakohtana hengelliselle viisaudelle. Aikamme ilmiö nimeltä Uusi Aikakausi tarjoaa nimen omaan viisautta ja salattua tietoa. Se on eräs huolestuttava oire siitä, että pimeyden vallat ovat täyttämässä sen tyhjiön, johon evankeliumin hyljännyt kansamme on joutunut. Itämaisperäisen uskonnollisuuden nousun takana ovat riivaajien joukot. Itse asiassa kysymys on samalla paluusta vanhaan pakanuuteen, niin kuin shamanismin nousu osoittaa.

Riivatun tuntomerkkejä

Riivaajat voivat aiheuttaa ruumiillista sairautta kuten kuuroutta ja sokeutta, niin kuin tekstimme osoittaa. Riivaajan vallassa olevan ihmisen persoonallisuuskin voi hajota niin, että hän sairastuu myös sielullisesti, vaikka valtaosa sielullisesta sairaudesta juontaa juurensa muuhun kuin riivaajiin. Riivaaja ilmenee ihmisestä erillisenä persoonana. Ihmisessä alkaa vaikuttaa kykyjä ja voimia, joita hänellä ei entuudestaan ollut. Ihmisen koko siveellinen arvojärjestelmä muuttuu. Hänessä ilmenee äärimmäistä pahantahtoisuutta ja ilkeyttä. Hän alkaa vihata Kristusta ja Raamattua. Häneltä katoaa kyky rukoilla Jeesusta.

Sielunvihollinen lupasi kiusatessaan Jeesusta antaa Hänelle kaikki maailman rikkaudet, jos Hän kumartaisi sitä. Tämä lupaus ei ollut katteeton. Tänäkin päivänä riivaajan voimin ihmiset voivat myös päästä mammonaan käsiksi. Jeesus varoittaakin mammonan palvonnasta vastakohtana Jumalan palvomiselle. Epäjumalanpalvelus ja synty vievät pimeyden ja saatanan valtaan, mutta seurauksena saattaa olla myös riivaajan valtaan joutuminen. Siksi jokaisen Jumalan lapsen ensimmäisenä huolen aiheena tulee aina olla, onko Jumala todellakin elämässäni ensimmäisellä ja tärkeimmällä paikalla.

Varo valhetta (18)

Tekstissämme Jeesus torjuu ristiriitaisena sellaisen väärän käsityksen, että Hän muka olisi Beelsebulin voimalla ajanut ulos riivaajia. Samalla hän varoittaa kuulijoitaan sotkemasta Jumalan valtakunnan ihmeitä pimeyden valtakunnan tekoihin. Pyhän Hengen voimassa julistetaan evankeliumia Kristuksesta, parannetaan sairaita, vapautetaan riivaajan valtaan joutuneita, rakkaus ja palvelu toteutuvat. Valheen ruhtinaan tavoite on saada pimeyden teot näyttämään valkeuden teoilta. Se marssittaa pimeyden teot kansamme eteen uutena tienä salattuun henkien maailmaan. Se lupaa rentoutumista, uusia näkemyksiä ja luovuutta, jotka tuottavat ystäviä, menestystä ja vaikutusvaltaa meille. Mutta tämän tien päässä on väkevä orjuus, jossa ihmisten on äärimmäisen vaikea ottaa vastaan evankeliumin vapauttavaa sanomaa.

Evankeliumin voima kukistaa pahat henget

Mutta toisaalta Jeesus osoittaa, että kun Hän ja Jumalan seurakunta ajaa ulos riivaajat, se on merkki Jumalan valtakunnan läheisyydestä. Jeesus ajoi ne ulos Jumalan sormella eli Pyhän Hengen voimalla. Näemme miten Apostolien teoissa seurakunta teki samalla lailla. Sana ristiinnaulitusta ja ylösnousseesta Jeesuksesta on Jumalan voima.

Evankeliumin voimalla on riivaajien pakko tänäkin päivänä väistyä. Pyhällä Hengellä täytetty kristitty ja seurakunta on turvassa pimeyden valtojen hyökkäysten voimistuessa keskellämme. Mutta voi niitä, jotka elävät vain ulkokohtaista kristillisyyttä, vailla todellista sisäistä elämää Kristuksessa. Heidän kimppuunsa voivat hyökätä sellaiset voimat, joita he eivät voi vastustaa.

Jumalan Sanan noudattaminen tie vapauteen (28)

Siksi tärkein kysymyksemme taistelussa pimeyden voimia vastaan on päästä Jeesuksen elämästä osallisiksi. Se on tänäänkin mahdollista, kun noudatat sitä ohjetta, jonka Jeesus antoi Hänen äitinsä kohtua ylistäneelle naiselle: "Autuaat ovat ne, jotka kuulevat Jumalan sanan ja sitä noudattavat". Nöyryy siksi tunnustamaan syntisi, käänny niistä

Herran puoleen. Hän on väkevää Väkevämpi. Hänen kädestään ei mikään eikä kukaan voi Hänen omiaan riistää.

Valitse elämä (23)

Kun Jeesus sanoo: "Joka ei ole minun kanssani, se on minua vastaan, ja joka ei minun kanssani kokoa, se hajottaa", Hän viittaa kahteen tosiasiaan. Ensinnäkin siihen, että Sielunvihollinen on kaikessa ja aina Jeesusta vastaan. Sen toiminnan tavoite on aina hajottaminen ja repiminen. Toiseksi Jeesus osoittaa, että meille itse kullekin on olemassa vain kaksi vaihtoehtoa. Joko me olemme Jeesuksen kanssa ja kokoamassa ihmisiä sisälle pelastuksen valtakuntaan tai me olemme Saatanan vallassa ja hajottamassa Jumalan työtä. Mitään kultaista keskietä ei ole olemassa. Jos Sinulle on epäselvää kummalle puolelle kuulut, niin käänny tänään Herran puoleen. Hän on täällä ja haluaa vapauttaa Sinut synnin kuoleman ja Saatanan vallasta.

Voiko uskovassa asua riivaaja?

Raamatullisten uskovienkin kesken vallitsee erilaisia näkemyksiä siitä, voiko Pyhän Hengen saaneessa uskovassa ihmisessä asua riivaajaa vai ei? Karismaattisella puolella ollaan usein taipuvia vastaamaan myöntävästi, perinteisessä herätyskristillisyydessä taas kieltävästi.

Itse ymmärrän Raamattua niin, että uskovassa ihmisessä ei voi asua riivaajaa, mutta uskovakin joutuu monella tavalla riivaajien hyökkäysten kohteeksi. Paavalin lihan pistinkin oli Saatanan enkeli, joka rusikoi häntä ja aiheutti fyysistä kipua. Tarvitsemme siksi Herran meille totuuden Sanassa antaman sota-asun taistellessamme pimeyden hyökkäyksiä vastaan.

Jeesus itse on meidän vapautemme ja turvamme kaikissa pimeyden valtojen hyökkäyksissä. Herralla on kaikki valta taivaassa ja maan päällä. Hän on luvannut kattaa omilleen pöydän heidän vihollistensa silmien eteen, vaikka ne olisivat pimeyden henkivaltoja. Niin suuri on turva, kun Jeesus ympäröi omaansa.

Karttakaa ahneutta!

Luuk. 12:13-21

Perintöriidat

Kerrotaan kuninkaasta, jonka luokse kaksi veljestä tuli etsimään oikeudenmukaista ratkaisua perintöriitaan. He olivat saaneet isältään perinnöksi pellon, mutta eivät kyenneet jakamaan sitä. Kun toinen teki ehdotuksen, toinen katsoi jäävänsä huonompaan asemaa ja päinvastoin. Kuningas antoi "viisaalta" kuulostavan neuvon: "Vanhempi veli saa piirtää pellon jakoviivan, mutta nuorempi veli saa valita ensin, kumman puolen hän haluaa."

Kun olen joutunut seuraamaan perintöriitoja, joissa mitä läheisimmissä suhteissa olleet sisarukset ovat muuttuneet pahimmiksi vihollisiksi, joissa puhumisen sijaan huudetaan toisille ja joissa käräjillä saatu kaiken järjen mukaan oikeudenmukainen jako on vain syventänyt keskinäistä katkeruutta ja vihaa, olen tullut samaan johtopäätökseen kuin Jeesus tekstissämme. Ongelma ei suinkaan ole siinä, että ihmisten olisi vaikea löytää oikeudenmukaisia ratkaisuja. Ongelma on siinä, että ihmisten sydämiä hallitseva ahneuden synti ei milloinkaan tyydy vähempään kuin siihen, että hän itse saa kaiken eikä muille tarvitse jäädä mitään.

Jeesus, jonka me tunnustamme elävien ja kuolleiden tuomariksi, kieltäytyi johdonmukaisesti toimimasta ihmisten keskinäisten riita-asioiden tuomarina, ei siksi, ettei Hän olisi kyennyt antamaan oikeudenmukaisia tuomioita, vaan siksi, että Hän tiesi, ettei ihmisen ongelma ole sillä tasolla. Jeesus tuli tänne maan päälle, että käsittelemään nimenomaan varsinaista ongelmaa, jonka nimi on synti. Mutta Hän ei tullut vain käsittelemään epämääräistä syntisyyttä, vaan tekstissämme Hän antaa sille aivan selkeän nimen: ahneus.

Hyväksytty ahneus

Suomalaisessa yhteiskunnassa ahneus ja siihen liittynyt kateus on siinä määrin hyväksytty taloudellista toimeliaisuutta liikkeellepanevaksi myönteiseksi voimaksi, että niitä ei juuri synteinä pidetä. Pikemminkin oman tai ryhmänsä taloudellisen edun tavoittelusta luopunutta pidetään epärealistisena haaveilijana, niin jopa kehityksen vastustajana. Pikemminkin useista puheenvuoroista päätellen palkkaeroja kasvattamalla ja ahneuden maksimoinnilla kansamme talous saadaan parhaalle kasvukäyrälle.

Kavahtakaa ahneutta!

Jeesus on kuitenkin aivan eri mieltä ahneudesta. Hän pitää sitä erityisen kavahtettavana synnin muotona. Muissa yhteyksissä Jeesus asettaa ahneen sydämen rakkauden mammonaan ja elävän Jumalan palvelemisen jyrkiksi vastakohtikseen. ”Ihminen ei voi palvella samaan aikaan Jumalaa ja mammonaa”. Jokaisen uskovan kristityn on vakavasti tarkattava suhdettaan omaisuuteen, jottei siitä muodostu hänelle epäjumala. Paavali kiteyttää asian aivan samaan tapaan muotoon: ”Kuolettakaa siis maalliset jäsenenne: haureus, saastaisuus, kiihko, paha himo ja ahneus, joka on epäjumalanpalvelusta, sillä niiden tähden tulee Jumalan viha, ja niissä tekin ennen vaelsitte, kun niissä elitte.” (Kol. 3:5-7)

Jeesus ei vähättele syntiä. Pikemminkin Hän osoittaa tekstimme vertauksella, kuinka ahneus on äärimmäisen salakavala synti. Ahne ihminen saattaa taloudellisten tavoitteittensa tultua saavutetuksi jäädä mitä merkillisimmän itsetyytyväisyyden ja nautiskelun valtaan. Mutta viime kädessä hän joutuu Jumalan tuomiolle syntinsä kanssa.

Vapaus ahneudesta

Mutta Jeesus ei myöskään jätä meitä syntiemme valtaan. Hän tuli tänne maan päälle juuri sen tähden, että me olemme syntisiä. Hän tuli pelastamaan meidät synnin syyllisyydestä, synnin vallasta ja synnin tuomiosta. Golgatan uhrilla Hän kantoi meidän ahneutemme iankaikkisen rangaistuksen, sen kadotustuomion, jonka me olisimme ansainneet. Pyhän uhrinsa tähden Hän antaa katuville armon. Hän pyyhkii syntimme pois. Antaa sen anteeksi. Antaa sydämeemme pelastuksen ilon.

Jumalan armo, syntien anteeksiantamus Kristuksen Golgatan uhrin tähden, ei kuitenkaan merkitse sitä, että saamme vapaasti jatkaa niiden syntien harjoittamista, jotka sydämemme satoi, vaan sitä että Jeesus myös käytännöllisellä tavalla muuttaa suhteemme omaisuuteen ja sen käyttöön. Itselleen omaisuutta haalineen sydän saa Pyhän Hengen, joka alkaa näyttää toisten ihmisten tarpeita. Jeesus ikään kuin lainaa rakkautensa silmät ja tuo eteemme lukemattomat ihmiset, jotka eivät ole koskaan evankeliumia kuulleet ja avaa ensin sydämemme rukoilemaan heidän puolestaan ja sitten kukkaromme nyörit antamaan omastamme, jotta hekin pääsisivät osallisiksi iankaikkisesta elämästä.

Sokaiseva synti

Ahneuden synnin salakavaluus on siinä, että kun omaisuuden hankkiminen tapahtuu rehellisellä ja ahkeralla työllä, niin kuin epäilemättä Jeesuksen vertauksen rikkaan maanviljelijän tapauksessa oli, ihminen saattaa kuvitella, ettei hänellä olisikaan mitään ongelmaa ahneutensa kanssa. Toki ahneella ihmisellä on kiusauksensa hankkia omaisuutta väärin keinoin, mutta aivan laillinen ja rehellisesti hankittu omaisuus voi olla ahneuden synnin kohteena. Ahneuden vastakohta on se, että vapaaehtoisesti annamme omaamme pois toisten hyväksi. Rakkaus iloitsee saadessaan antaa muille. Rakkaus ei koe mitään pakkoa tai murhetta siitä, että antaa itselleen arvokasta toisen hyväksi.

Ahneuden synnin salakavaluus on siinä, että se sokaisee ihmisen, niin että hänestä tulee tekstimme vertauksen mukaisesti mieletön. Hän menettää kykynsä nähdä asioiden oikeaa arvojärjestystä ja panee lopulta turvansa pettäviin asioihin. Vertauksellaan Jeesus haluaa avata meidät näkemään asiat oikein. Ihmisen elämä ei riipu hänen omaisuudestaan.

Vertauksen rikas mies oli siis entuudestaan jo rikas, ehkä ahkeruutensa, lahjakkuutensa ja olosuhteittensa ansiosta. Aivan kuin valtaosa suomalaisista tänään. Sitten ”onni potkaisee häntä”. Tulee poikkeuksellisen hyvä sato, niin hyvä, että varastotilat eivät mitenkään riitä sen säilyttämiseen. Mies tekee nopean päätöksen repiä alas vanhan varastonsa ja rakentaa sen paikalle riittävän suuren. Kun peltomaa oli viimeistä aaria myöten viljelyksessä, hän viisaasti säästi tuottavaa maata rakentamalla uuden varaston entisen paikalle eikä sen viereen. Hän siis osasi laskea taloudelliset seikat ”viimeisen päälle”. Tässä kaikessa ei tietenkään ole mitään mieletöntä, kuka tahansa ”tervejärkinen” ihminen toimisi samalla tavalla.

Mielettömät tulevaisuuden suunnitelmat

Mutta sitten alkaa miehen ahneuden sokaisema sydän sekoilla. Hän rupeaa rakentamaan tulevaisuuden suunnitelmaa, mutta tekee kahdessa kohden niin perusteellisen laskuvirheen, että häntä on täydellä syyllä nimitettävä mielettömäksi, tai niin kuin uusi käännös sanoo hulluksi.

Ensimmäinen laskuvirhe oli se, että hän olettaa, että hänen elämänsä jatkuu loputtomasti tai ainakin ennakoitavissa olevien lähi vuosikymmenien aikana entiseen malliin. Hän siis tietoisesti jättää laskelmistaan kuoleman mahdollisuuden pois. Hän ajattelee ja elää niin kuin valta osa suomalaisista tänään, ikään kuin kuolemaa ei olisi

olemassakaan tai jos onkin se ei ole vielä ajankohtainen. Mutta tosiasiaa tulevaisuuden suhteen ei ole olemassa mitään muuta täysin varmaa asiaa kuin se, että elämämme täällä ajassa päättyy joko kuolemaan tai siihen, että Jeesus tulee takaisin ja vie meidät täältä omaan kirkkauteensa. Elämäntapa, joka rakentaa tulevaisuudensuunnitelmansa jättäen kuoleman laskuista pois, on mieleltöntä. Kukaan ei voi elää täysillä täällä ajassa, ennen kuin hän on selvittänyt suhteensa iankaikkisuuteensa.

Usko ja tieto

Lähes kaikki suomalaiset kyllä tietävät kuolevansa, mutta he eivät usko omaan kuolemaansa, mikä kertoo jotain ratkaisevaa sanan usko olemuksesta. Uskossa ei ole kysymys siitä, että jonkin asian todellisuus olisi epävarma, ja siksi epävarmuusosuutta pyritään paikkaamaan uskolla, vaan siitä että otetaan todesta oman elämän asioita suunnitellessa ja ratkaisuja tehdessä se, mikä todeksi tiedetään. Jos et usko kuolemaasi, et tee sen varalta mitään valmisteluja. Jos uskot, valmistaudut sen tuloon milloin tahansa, sillä se tulohetkeä ei voi tietää. Se voi tulla tänään. Voi olla, että sitä saa kauankin odottaa. Mutta varmaa on, että se tulee.

Valmis tänään

Miten sitten kuolemaansa voi valmistautua? Tai paremminkin, miten iankaikkisuuteen voisi varautua? Jeesus viittaa siihen, että ihminen voi hankkia aarteen Jumalan luona. Mitä se sitten tarkoittaa? Ensiksi tieteenkin sitä, että suhde Jumalaan pannaan kuntoon. Ellet ole oikeassa suhteessa Jumalan kanssa, Sinulla ei varmaan ole myöskään aarretta Hänen luonaan. Jeesuksen ristin kautta kulkee tie Jumalan yhteyteen. Tunnustamalla syntinsä, mm ahneuden synnin, ja ottamalla vastaan anteeksiantamus Golgatan uhrin kautta, sinulle avautuu välittömästi pääsy taivaaseen asti. Eläminen tuoreessa syntien anteeksiantamuksessa Jeesuksen armon varassa takaa sinulle pääsyn iankaikkiseen kirkkauteen. Mutta sen lisäksi voit ruveta kartuttamaan taivaallista omaisuuttasi. Muualla Jeesus osoittaa, että käyttämällä nyt käsilläämme olevaa ajallista omaisuuttamme rakkauden välikappaleena, voimme hankkia ystäviä taivaaseen, jotka sitten toivottavat meidät tervetulleiksi taivaaseen. Voimme käyttää omaisuuttamme iankaikkisuus, niin omamme kuin muiden silmiemme edessä.

Sydämen tyydytys

Mutta oli toinenkin asia, missä rikas maanviljelijä oli mieleton. Hän kuvitteli, että hän voisi saavuttaa ilon ja sydäntä tyydyttävän nautinnon käyttämällä omaisuuttaan omaksi hyväkseen. Aivan niin tämän päivän suomalaisetkin ajattelevat, ja heidän tällaista ajatteluaan tukee väkevästi lehtien ja TV:n luoma epätodellinen kuva maailmasta. Jos raha ja tavara, matkustelu, harrastukset, kulttuuri jne, eli kaikki se, mitä rahalla saa, voisi todella tyydyttää ihmissydämen onnen ja rakkauden kaipuun, niin Suomessa ja Japanissa pitäisi elää suunnaton määrä onnellisia ihmisiä. Mutta jostain kumman syystä ahneuden synnin sokaisemien elämää kalvaa syvenevä tyydyttämättömyys ja lisääntyvä pahoinvointi, joille yritetään etsiä jos minkälaisia sammutuskeinoja.

Jeesus sanoo: ”Ei ihminen elä ainoastaan leivästä, vaan jokaisesta sanasta, joka lähtee Jumalan suusta.” (Matt. 4:4) Täällä maan päällä ihmissydämen suunnattoman janon voi tyydyttää vain Jumalan sana. Kun ihminen asettuu Herran jalkojen juureen ja ravitsee sydäntään Jumalan yksittäisillä sanoilla ja saa niiden kautta maistaa Herran hyvyyttä ja armoa, ahneus alkaa menettää voimaansa sydämessä, ja rakkauden ihmeellinen silmävoide avaa näkemään todellisuuden oikein. Taivaan todellisuus alkaa avautua ja elämä saa uuden suunnan, omaisuus saa uuden tehtävän rakkauden hyvänä välineenä.

Valvovat palvelijat

Luuk. 12:35-38

Elämänkäsitys

Jokaisella ihmisellä on jonkinmoinen kokonaiskäsitys elämästään, käsitys, joka vaikuttaa kaikkiin hänen asenteisiinsa ja toimintoihinsa siitakin huolimatta, että hän ei itse ole välttämättä tietoisella tasolla selvittänytään asiaa itselleen. Kaikessa elämässä viimeinen, lopullinen päämäärä sanelee välittömän, käsillä olevan. Juoksemme sääntöjen mukaan päästäksemme maaliin. Oli ihmisen käsitys elämästä mikä tahansa, se määrää hänen käytöksensä ja vaikuttaa hänen suhteeseensa ympäröivään maailmaan. Elämänkäsitykseen pohjautuva käytös luo hänen ajatustottumuksensa ja elämäntapansa.

Kristityn elämänkäsitys

Tekstissämme Jeesus kertoo, millainen on tosi elämänkäsitys. Se on niillä, jotka ovat luovuttaneet elämänsä Hänelle.

Lähtökohta on se, että ihminen kohtaa Jeesuksen, näkee jotain Hänen kirkkaudestaan ja kuulee Hänen kutsunsa. Kun ihminen vastaa Jeesuksen kutsuun ja kun hänet valloittaa Jeesuksen olemuksen kirkkaus, hän jättäytyy Jeesuksen johdettavaksi ja saa osakseen kaiken sen, mitä Jeesus Golgatan ristin kärsimyksessä ja kuolemassa ja ylösnousemuksen voitossa hänen hyväkseen hankki. Jeesuksen opetuksen mukaan tällaisen ihmisen kaikkea toimintaa, kaikkia hänen suhteitaan toisiin ihmisiin, kaikkea arkielämää tulee hallitsemaan se, että hän odottaa Jeesusta.

Tämän päivän kristillisuus on niin suuressa määrin kääntynyt tämänpuoleiseen, että sen näköalat tulevaisuuteen ovat kovin kaventuneet. Apostolisen kristinuskon kukoistus syntyi siitä, että alkukristityt katselivat ylöspäin, he kurottautuivat kohti Herraa ja Hänen paluutaan. Siellä, missä Jeesuksen paluun odottaminen on hämärtynyt ja katse kääntynyt alaspäin, saattaa vielä olla jäljellä paljonkin kristillistä voimaa, mutta sen kukoistus on mennyttä. Siksi on tavattoman tärkeätä mietiskellä sitä elämän kokonaiskäsitystä, jonka Herra tekstissämme meille tänään tarjoaa, ja niitä väistämättömiä vaikutuksia, mitä se tuottaa elämäämme, jos se saa meidät valtaansa.

Uusi syntymä ja Herran paluu

Mikä ja millainen sitten on kristillinen elämänekäsitys? Sen mukaan elämässä on kysymys ajanjaksosta, - kuinka pitkästä tai lyhyestä, sitä ei kukaan ihminen itse tiedä - joka ei pääty kuolemaan vaan itsensä Jeesuksen tulemiseen. Sillä hetkellä, kun ihminen luovuttaa elämänsä Jeesuksen käsiin, hänen elämänsä rajat muuttuvat. Sille, joka ei ole uskova kristitty, elämän rajat muodostuvat syntymästä ja kuolemasta. Menneisyydessä on hänen syntymänsä ja tulevaisuudessa häntä odottavaa kuolemaa hän ajoittain ajattelee pelonsekaisin tuntein.

Mutta uskoon tullessa elämän rajat muuttuvat. Hänen elämänsä alkuhetkeksi muodostuu se, kun hän saa kohdata Jeesuksen ja pääsee osalliseksi iankaikkisesta elämästä Hänen yhteydessään. Hetkenä, jona Jeesus tuli hänen elämäänsä, alkaa hänen elämänsä sanan varsinaisessa merkityksessä. Toisen rajan muodostaa se hetki, jona Herra tulee toisen kerran hänen luokseen viedäkseen hänen luokseen.

Lopullinen täyttymys

Tämän ohikiitävän elämän aikana yhdenkään kristityn elämän päämäärää ei voi savuttaa eikä lopullista tyydytystä löytyä. Se merkitsee myös, että kaikki muut unelmat, toiveet ja tavoitteet asetetaan tuon suuren toivon, Jeesuksen toisen tulemisen odotuksen alaisuuteen. Silloin saamme katsella Herraa kasvoista kasvoihin ja saamme muuttua Hänen kirkastetun kuvansa kaltaisuuteen. Se hetki tuo lopullisen tyydytyksen, ilon ja riemun.

Herran paluuta odottava on valmis siihen, ettei mikään sellainen hänen elämässään pääse toteutumaan, mikä olisi esteenä tämän lopullisen toivon toteutumiselle. Tuo suuri toivo hallitsee ja kaikki pienemmät tavoitteet asetetaan suhteeseen lopulliseen, palvelemaan iankaikkista päämäärää.

Jokainen ihminen elää toivonsa varassa. Hän kurottautuu aina jotain tavoitetta kohti. Hän tekee niin silloin, kun hän ponnistelee kohti koulunsa päättämistä, ammattiin valmistumista ja vaikutusvaltaisen aseman saavuttamista. Toiveet ja tavoitteet antavat hänelle inspiraatiota ja motivaatiota. Mutta vaikka uskavalla kristitylläkin on vastaavia tavoitteita, hänellä on suurempi, viimeinen ja hallitseva toivo, hänen Herransa paluu.

Yksikään todella kristitty ei halua, että Jeesus siirtäisi paluunsa myöhemmäksi, jotta hän saisi ensin jonkun muun tavoitteen saavutetuksi. Hän on iloinen tietäessään ja täysin valmis siihen, että kaikki muut välitavoitteet, peruutetaan ja menettävät merkityksensä hetkenä, jona Jeesus tulee takaisin.

Vapaaksi pelosta

Jeesusta odottaessa kaikki pelon ja huolen aiheet voidaan asettaa suuren päätöksen valoon. Sydän voi levätä rauhassa. Jeesusta odottavan uskovan ei tarvitse joutua paniikkiin katastrofien keskellä, eikä hänen tarvitse joutua epätoivoon tappioiden ja menetysten hetkinä. Toki pelko saattaa hyökätä hänen kimppuunsa, rohkeus saattaa horjua, mutta silloin kun niin tapahtuu, hän nostaa katseensa ylös ja Herran tulon odotus pitää pelot hallinnassa. Hän saa uuden rohkeuden.

Herra on lähellä

Uskovan kristityn lopullinen tavoite ei voi milloinkaan täytyä, ennen kuin Jeesus tulee takaisin kirkkaudessaan. Se ei kuitenkaan tarkoita, että hänen toivonsa olisi jossain aivan liian kaukana. Ei, päinvastoin. Juuri silloin, kun pelot ja masentavat asiat hyökkäävät hänen kimppuunsa, hän voi kohottaa päänsä: Jeesuksen tulo on lähellä. Itse asiassa Herra voi tulla milloin tahansa. Kristitty ei tiedä kuinka pitkä hänen elämänsä on ja miten kauan hänen

koettelemuksensa täällä ajassa kestävät. Uskovan elämän päätös on aina hänelle ikään kuin seuraava askel.

Ympyrät saa sotkea

"Olkaa niin kuin palvelijat, jotka odottavat isäntäänsä, milloin hän palaa häistä."

Kysymys on elämisestä sen varassa, mikä ei nyt näy, mutta mikä voi milloin tahansa tulla näkyviin. Uskova kristitty odottaa Jumalan väliintuloa, sotkeutumista asioihin. Sille ihmiselle, joka haluaa viimeiseen asti hallita omaa elämäänsä, pitää sitä omassa "hanskassaan", kaikki häiriöt ovat pelon aiheita. Mutta sen, joka odottaa jatkuvasti, että Herran väliintulo voi tapahtua milloin vain, ei tarvitse pelätä, että hänen kuvionsa sotketaan. Herran oma tietää, että Jumalalla on suunnitelma häntä varten, Jumala johtaa ja kuljettaa häntä ja voi milloin tahansa muuttaa hänen elämäntilanteensa toiseksi. Herra voi antaa uusia tehtäviä ja uudet ohjeet. Koska se on Herra, niin hän itse saa täyden levon ja rauhan. Hän pitää vaatteensa vyötettyinä ja lamppunsa palamassa valmiina mihin tahansa uuteen käänteeseen, joka tulee Herran tahdosta. Herran läsnäolo hallitsee jo nyt Herraa odottavaa.

Jo nyt läsnä

Niiden 40 päivän aikana, jotka kestivät ylösnousemuksesta taivaaseen astumiseen, Jeesus antoi opetuslapsilleen havainto-opetuksen siitä, mitä Hänen odottamisensa merkitsee. Jeesus ilmestyi mitä erilaisimmissa tilanteissa. He eivät milloinkaan tienneet etukäteen, milloin Herra taas näyttäytyisi. Yhtäkkiä Hän oli heidän keskellään ja yhtä nopeasti Hän taas oli kadonnut. Tällä Herra opetti heille, että vaikka Hän katoasikin heidän näkökentästään, Hän ei todellisuudessa milloinkaan enää jättäisi heitä. Herra on kaiken aikaa, joka päivä, niin hyvinä kuin huonoinakin päivinä, omiensa kanssa. Siksi Herran oma odottaa Jeesusta milloin tahansa takaisin. Herra lupaa: "Minä tulen pian! Odottakaa minun tuloani!"

Herran paluu

Jeesuksen toinen tulo tapahtuu suuren kirkkauden, valtavan pasuunan pauhun ja ulkoisten merkkien saattelemana, mutta yhtä nopeasti ja yhtä yllättävästi, kuin Hänen ilmestymisensä ylösnousseena opetuslapsille. Apostolien teoissa sitä kuvataan näin:

"Kun he hänen mennessään tähysivät taivaalle, heidän luonaan seisoivat kaksi valkopukuista miestä. Nämä sanoivat: 'Galilean miehet, mitä te seisotte ja katselette taivaalle? Tämä Jeesus, joka otettiin teiltä taivaaseen, on tuleva samalla tavalla kuin te näitte hänen taivaaseen menevän'." (Apt 1:10-11)

Kaikki Herraa varten

Mitä Herran odottaminen sitten merkitsee käytännön elämässämme? Suomalainen sananlasku ilmaisee sen näin: "Käsi aurassa ja sydän taivaassa". Sen vastakohtahan on: "Käsi aurassa ja sydän pankkitilin viimeisessä saldossa." Herran odottaminen merkitsee sitä, että ratkaisevaa elämässämme ei ole se, MITÄ me teemme, vaan se KETÄ varten teemme sen, minkä teemme. Kaikessa niin pienessä kuin suuressa tekemisessään uskova kristitty ajattelee Herransa. Ihmisiä palvellessaan, hän tietää palvelevansa Jeesusta. Opiskellessaan, siivotessaan, ajaessaan autoa, näppäillessään tietokoneella hän tekee kaiken Herraa varten.

Ylösnoussut Herra osoitti esimerkillä, mitä palveleva rakkaus on suurten pelastushistoriallisten mullistustenkin keskellä. Hän viritteli tulen käsillä, joissa oli naulojen arvet, paistoi kaloja ja tarjoili ne kalastuksesta nälkäisille opetuslapsilleen. Ylösnoussut palveli. Tekstimme kertoo, että tämä Hänen palvelijan asenteensa ei jää jonkinmoiseksi demonstraatioksi, esitykseksi siitä, mitä Hänen omiensa pitää tehdä. Ei, vaan kun Hän palaa takaisin suuressa kirkkaudessaan, Hän jatkaa ihmeellistä palveluaan:

"Autuaita ovat ne palvelijat, jotka heidän Herransa tullessaan tapaa valvomasta. Totisesti minä sanon teille: hän vyöttäytyy ja asettaa heidät aterioimaan, käyden itse palvelemaan heitä."

Onnea, autuutta, on odottaa valvoen Herraa. Sillä, kun Herra sitten yllättäen ilmestyy, Hän taivaallisesta kirkkaudestaan huolimatta vyöttäytyy ja käy palvelemaan uskollisia palvelijoitaan. Jos Sinä ja minä olemme suunnanneet odottavan katseemme tulevaan Jeesukseen, se merkitsee Hänen palvelemistaan jo nyt lähellä ja kauempana olevien ihmisten keskellä.

Herran tulo voi keskeyttää saarnasi

Herraa odottava on valmis siihen, että juuri sen tehtävän, jota hän on suorittamassa, keskeyttää Herran Jeesuksen toinen tuleminen. Ajatelkaapa vain, millaisiksi saarnat muuttuisivat, jos puhujat olisivat aina valmiit siihen, että Herran tulo voi keskeyttää hänen saarnansa. Jeesuksen odottaminen ei tee meistä vähemmän huolellisia arkiaskareissamme. Pikemminkin se panee meidät tiukasti kysymään, toimimme työssämme ja ihmissuhteissamme Herran mielen mukaan.

Iloinen odotus

Jeesuksen odottaminen tekee meistä myös iloisia kristittyjä. Joskus kieltämättä tuntuu siltä, että kun uskovat alkavat puhua Jeesuksen tulosta, he muuttuvat synkiksi ja alkavat maalata lopun ajan kauhukuvia silmiemme eteen. Totta on, että Jeesus puhuu paluutaan edeltävistä ahdistuksen ajoista. Mutta ei uskollinen palvelija odota suinkaan ahdistuksia, vaan häistä tulevaa Herraa. Jeesus osoittaakin, että ainoat, jotka voivat lopun ajan ahdistuksissa olla iloisia ja rauhallisia, ovat ne jotka odottavat Herraa:

"Nostakaa päänne, sillä teidän vapautuksenne on lähellä!"

Jeesuksen odotus antaa pontta ja intoa kristilliseen lähetystyöhön ja palveluun. Jokainen pienikin tehtävä on suunnattoman arvokas Hänen palveluksessaan, sillä Hän on lähellä. Vaikeuksissa se luo kärsivällisyyttä. Herran viipyminen ei ole Häntä odottavalle ongelma, vaan osoitus Jumalan pelastavan rakkauden kärsivällisestä työstä vielä pimeydessä olevien pelastamiseksi.

Jeesuksen tuleminen tulee merkitsemään kaiken tekemisemme ja palvelumme lopullista koettelemista. Siksi meidän tulee aina arvioida omia hankkeitamme, tavoitteitamme ja menettelytapojamme siitä käsin, mitä Jeesus niistä sanoo ja ajattelee, kun Hän tulee takaisin.

Miten voin valvoa?

Miten voisimme sitten säilyttää odottavan asenteemme Herraan? Kysymys ei ole siitä, mitä meidän tulee tehdä voidaksemme pysyä valveilla ja palvella Häntä. Eihän morsiamen ole vaikea odottaa omia häitään, joissa saa omakseen sulhasensa. Vaikka häihin olisi pitkäkin aika, hän odottaa ilolla niitä, sillä hän voi ja saa seurustella koko kihlauksensa ajan sulhasensa kanssa. Odotuksen salaisuus on oppia tuntemaan Jeesusta syvemmin. Mitä suurempana ja kirkkaampana opit tuntemaan Hänen armokasvonsa, sitä innokkaampi olet odottamaan Häntä. Herran odottaminen kysyy siis henkilökohtaisen suhteen vaalimista Jeesukseen. Puhu Hänelle, kerro Hänelle syntisi, ota vastaan Hänen armahtava sanansa ja Pyhän Hengen puhdistava työ. Kuuntele Häntä. Tutustu erityisesti Hänen ristinuotoonsa ja ylösnousemuksen ihmeeseen. Palaava Kuningas on sama Jeesus, joka kärsi juuri Sinun puolestasi Golgatalla.

Uskollinen palvelija

Luuk. 12:42-48

Herran tulon merkki

Jeesus oli tekstin edellä puhunut toisesta tulemisestaan ja kehottanut kuulijoitaan valvomaan, niin kuin palvelija, joka odottaa isäntänsä saapumista kotiin yöaikaan. Samalla Jeesus antoi ihmeellisen lupauksen siitä, että Hän itse tulee ja palvelee näitä uskollisia palvelijoita tulemisensa hetkellä. Samalla kuitenkin Jeesus kehottaa kuulijoitaan olemaan valmiit, sillä Jeesuksen tulo tulee tapahtumaan odottamattomalla hetkellä. Paras merkki siitä, että Jeesus tulee toisen kerran, on se, ettei kukaan odota enää Hänen tuloaan eikä siitä enää puhuta. Tänä päivänä Jeesuksen tulon odotuksesta puhutaan näinä aikoina kovin vähän. Heran tulo on siis oven edessä.

Me sisäpiiri ja muut

Jeesuksen puhetta kuunnellessaan Pietari tulee hiukan levottomaksi, mutta samalla hänestä tuntuu todella hienolta ajatus, että Jeesus toisessa tulemisessaan palvelisi häntä ja muita opetuslapsia. Siksi hän kysyy: "Herra meistäkö sinä sanot tämän vertauksen vai myös kaikista muista?" Kysymykseen sisältyy kahdenlaista väärää asennetta, jotka Jeesus oikaisee tekstissämme, joka on eräänlainen vertauksen jatke.

Ensimmäinen väärä asenne on seuraava: Hän pitää itsestään selvänä, että opetuslapset, se joukko, jota Pietari edusti, ilman muuta pääsisi Jeesuksen toisessa tulemisessa kunniapaikoille. Toisaalta Pietari epäilee muiden kuin sisäpiiriin mahdollisuuksia Herran tulon hetkellä. Asenne on luottamista omaan ryhmään, omaan liikkeeseen, omaan seurakuntaan. Siihen taas kätkeytyi salattu ylpeys toisaalta oman opetuslapsijoukon erinomaisuudesta ja erityisasemasta - heidän olivat sentään kaikkein lähimpänä Jeesusta - ja toisaalta salainen luottamus itseensä. Saatamme yhdessä Pietarin kanssa hyristä tiettyä itsetyytyväisyyden ja farisealaisuuden hyrinää.

Kuka todellinen huoneenhaltija?

Jeesuksen vastaus Pietarille sotkee heti alkuunsa Pietarin ryhmäuskon ja ryhmäluottamuksen. Jeesus tekee

vastakysymyksen: "Kuka siis on se uskollinen ja ymmärtäväinen huoneenhaltija, jonka hänen herransa asettaa pitämään huolta hänen palvelusväestään, antamaan heille ajallaan heidän ruokansa?"

Kysymyksellä Jeesus osoittaa, että ovi on auki niin opetuslapsijoukosta ulos kuin siihen sisällekin. Juudas kulki ulos, mutta Jumalan armosta Pyhän Hengen työn kautta lukematon joukko on tullut siitä sisälle sellaiseen Kristus-yhteyteen, että siinä ei olla vain hyvin lähellä, mutta kuitenkin erossa Jeesuksesta, vaan Pyhän Hengen kautta Jeesus itse on tullut heidän sydämiinsä asumaan.

Kun Jeesus on jättänyt tämän oven palvelusväkeensä auki, niin se on nyt auki meillekin. Herra kutsuu meitä uskollisen ja ymmärtävän huoneenhaltijan tehtävään. Ja Herra lupaa todellisen autuuden, onnen, pelastuksen, koko taivaallisen omaisuutensa sille, joka astuu tuohon tehtävään ja sitä uskollisesti hoitaa Jeesuksen paluuseen asti, tapahtui se sitten sinä suurena päivänä pasuunain pauhatessa tai henkilökohtaisen kuoleman kautta sitä aiemmin.

Individualismi

Pietarin kysymykseen sisältynyt toinen väärä asenne oli individualistinen eli yksilökeskeinen ajatus Herran palvelusta. Kärjistäen sanottuna hän ajatteli, että pää asia on se, miten minun käy. Jolleivät nuo toiset pääse Jeesuksen tullessa arvoasemille, niin sehän on heidän oma vikansa. Eiväthän he etsi edes kokosydämisesti Herran tietä, eivätkä halua edes kuunnella, kun minä heille pelastetun ylhäisestä korkeudestani yritän ojentaa auttavan käteni ja kuuluttaa, että heidän on toki tehtävä parannus noista kauheista teoistaan.

Vielä pahempi asia Pietarin mielestä oli, ettei hän voinut olla aivan varma edes oman opetuslapsijoukon kaikista jäsenistä. Mutta oli miten oli, Pietarin omat asiat olivat kyllä kunnossa ja senhän hän myöhemmin juhlallisesti vakuutti sanomalla: "Olen Jeesus valmis Sinun kanssasi menemään vankeuteen ja kuolemaan!" Me kyllä tiedämme kuinka pitkälle Pietari tällä tiellä pääsi omassa voimassaan. Tiedämme onneksi myös sen, mihin asti Hän pääsi Golgatan armon saatuaan Pyhän Hengen voimassa.

Jeesus osoitti vastakysymyksellään, että oikeaa huoneenhallitusta on siitä huolehtiminen, että muu palvelusväki pääsee Jeesuksen toisessa tulemisessa ateriomaan yhdessä suuren Kuninkaan kanssa. Palvelijan on tietysti tultava itse ensin palvelijaksi voidakseen sitä olla. Meidän on uskossa omistettava syntiemme anteeksiantamus Golgatan uhrin perusteella ja taivutettava itsemme palvelijaksi. Palvelijahan on taivuttanut oman tahtonsa isäntänsä tahdon alle. Ja pelastuneelle Jumalan lapselle kysymys on iloisesta ja vapaasta, Jeesuksen armon ja rakkauden synnyttämästä suostumisesta palvelijaksi. Palvelija etsii siis Jeesuksen tahdon toteutumista täällä ajassa.

Seurakunta on Jumalan merkki maailmalle

Tekstimme osoittaa, että palvelijan tärkein tehtävä on huolehtia seurakunnan yhteydestä. Siitä, että palvelusväki saa ajallaan ruokaosansa. Se varsinainen merkki, jonka Pyhä Henki helluntaina antoi tälle maailmalle, oli seurakunta, Kristuksen ruumis, Jumalan perhe, Jumalan asumus ja temppeli. Sen yhteyden, sen sisällä näkyvän keskinäisen rakkauden, huolenpidon ja Jumalaa ylistävän ilon nähdessään tämä maailma joutuu hämmästyksen ja ihmetyksen valtaan ja alkaa kysellä, mistä uskovien yhteydessä mahtaa oikein olla kysymys. Ihminen on yllättävän heikko rakkaudelle. Maailma on piikiven kova, mutta todellisen rakkauden edessä sen aseet menettävät tehonsa, sydämet sulavat ja se alkaa kallistaa korvansa lain ja evankeliumin saarnalle. Ilman rakkautta julistettu laki vain kovettaa, ilman rakkautta jaettu evankeliumi vain paaduttaa.

Miten on sinun veljes laita?

Siksi Herran palvelijan ensimmäinen ja tärkein huolen aihe tulee olla se, mitä veljille ja sisarille kuuluu. Saako tuo veli ruokaosansa. Saako hän kirjaimellisesti ruokaa, tuleeko hän taloudellisesti toimeen, saako hän myös Jumalan Sanan leipää sielunsa ravinnoksi, saako hän lohdutusta murheessaan, rohkaisua taisteluissaan, arvostusta vaivannäöstään, auttavan käden yhteisessä työssä. Eikö tuo veli tai sisar olekaan Herran rakastama, lunastama ja Pyhän Hengen pyhittäjä Jumalan silmäterä, jota palvellessani palvelen itse Herraa Kristusta, vai onko hän vain työmuotoihinsa ja toimintaansa tukehtuvan organisaation pelinappula, josta otetaan irti kaikki mahdolliset palvelut ja kyvyt, mutta kun hän on hommansa hoitanut, saa hän mennä. Ovatko ihmiset seurakunnissamme ja liikkeissämme työvälineitä vai Jumalan lapsia, joiden kanssa olemme yhtä hyvinä ja pahoina päivinä.

Syntipukit

Jos ja kun liikkeellä tai seurakunnalla ei oikein pyyhi hyvin, niin jostakinhan meidän on syntipukit löydettävä. Se on noiden legalistien syytä, jotka eivät saarnaa armon evankeliumia. Tai se on noitten lain hylkääjien syy, kun he eivät

murra toisia parannukseen. Tai se on noiden karismaatikkojen syy, he kun ovat aivan liian kiinnostuneita omista tuntemistaan jne. Ja niin on palvelijoiden ja palvelijattarien lyöntitalkoot käynnissä.

Miten meidän käy Herran tulemisessa?

Ja niin Herran tulo yllättääkin meidät. Eikä Herra tee meille mitään muuta kuin mitä tekstimme sanoo: "Hän hakkaa meidät kappaleiksi ja määrää meille saman osan kuin uskottomille." Niille julkijumalattomille ja pakanoille, joille meiltä jäi evankeliumi viemättä, kun meillä sattui olemaan tärkeämpää tekemistä, Herra joutuu antamaan tuomionsa, mutta se osoittautuikin kovin kevyeksi, sillä eiväthän he olleet koskaan nähneet missään Jumalan seurakuntaa tai ainakaan niitä tuntomerkkejä, jotka maailmalla olisi oikeus Jumalan kansalta odottaa.

Jos siis tiedät, mikä on Herran tahto, tee tuki valmisteluja ja toimi tuki hänen tahtonsa mukaan. Sillä muutoin edessäsi on monien lyöntien rangaistus. Lähde etsimään Kristuksessa olevan vähimmän veljesi parasta. Käy sopimassa riitapuoltesi kanssa. Jaa armon evankeliumia veljille ja sisarille, jotka ovat ahdistusten ja kiusojen ja syntitaakkojen alla.

Uskollisuus

Mutta tämän kaiken lisäksi Jeesus kysyy meiltä uskollisuutta ja ymmärtävyyttä tuon kaiken tekemisessä. Ei riitä, että nälkäinen sielu saa kerran ravintoa ja sitten palataan puolen vuoden kuluttua asiaan. Kun Jeesus puhui lähimmäisistä, niin hän ei käyttänyt sanaa kauimmainen. Onko Herra antanut sinulle enemmän veljiä ja sisaria hoitovastuullesi kuin mihin ehdit. Vai oletko ehkä sinä juossut juuri noiden lähimpien ja vaikeimpien luota pois?

Mutta onko tuo mahdollista. Ei ole. Ei todellakaan Sinulle eikä minulle. Annetaan siksi tämän päivän tekstin tuomita meidät kokonaan. Meillä ei itsemme todellakaan ole mitään apua tähän. Seurakunta on hajalla, eikä sitä voi koota kukaan muu kuin Hyvä Paimen itse. Mutta Hän myös sen tekee. Herra, joka tulee takaisin ja asettaa uskolliset palvelijansa koko omaisuutensa hoitajiksi, on jo kerran tullut tänne.

Kun Herra tekstimme edellä sanoo: "Autuaat ne palvelijat, jotka heidän herransa tullessaan tapaa valvomasta! Totisesti minä sanon teille: hän vyötyy ja asettaa heidät aterioimaan ja menee ja palvelee heitä", meidän on syytä muistaa, että tullessaan ensimmäisenkin kerran Herra otti orjan muodon, pesi opetuslastensa jalat ja palveli heitä ruokapöydässä. Taivas on paikka, jossa Jeesus palvelee edelleen ja taivaassa emme viihdy, jos haluamme herroina hallita toisiamme ellemme myös taivuta sydäntämme palvelijan nöyryyteen. Jeesus sanoi Pietarille aikanaan viimeisellä ehtoollisella: "Ellen minä sinua pese, ei sinulla ole osuutta minun kanssani."

Herra edelleen keskellämme

Herra Jeesus on tänäänkin keskellämme ja haluaa polvistua sinun kohdallesi ja pestä sinun synnin tahraaman sydämesi. Jeesuksen pyhä Golgatan veri riittää puhdistamaan meidän kauheimmatkin syntimme, meidän yhteiset syntimmekin. Mutta päästäksemme tästä armosta jälleen tänäänkin osalliseksi alkakaamme yhdessä itkeä Jumalan kansan vammaa tänään. Ja alkakaamme yhdessä Danielin kanssa tunnustaa kansan syntejä ominamme. Leimaamiemme veljien ja sisarten synnit ovat Sinun ja minun syntejä.

Tulta maan päälle

Luuk. 12:49-53

Herätys

Sanalle herätys eri ihmiset antavat hiukan erilaista merkityssisältöä. Tässä yhteydessä tarkoitan herätyksellä Jumalan Hen-gen työtä, jossa kylmenneet uskovat palaavat Herran luo ja uskosta osattomia tulee synnin tuntoon ja pelastuksesta osalliseksi.

Herran tulta

Herätys on sitä tulta, jonka Herra Jeesus tahtoo meille antaa. Kuulemme aina silloin tällöin, kun mieliimme palautetaan muistoja niistä päivistä, jolloin seurojen jälkeen Pyhä Henki laskeutui niin voimakkaasti puhujien päälle, että he lyyhistyivät tuvan pöydän alle itkemään syntejään. Roy Hession toteaa eräässä kirjasessaan sattuvasti: "Herätys ei suinkaan ole sitä, että kirkosta lentää katto, vaan sitä, että lattia vedetään yhtäkkiä jalkojen alta pois." Mikä kulloinkin on ollutkin herätyksen välittömänä aiheena, herätys alkaa aina siitä, että me joudumme kasvokkain Jumalan pyhyiden kanssa ja joudumme näkemään omien syntiemme, perheemme ja sukumme syntien,

lähetyksliikkeemme syntien ja kansakuntamme syntien hirvittävyys.

Herätyksen keskeltä nousee sitten myös Jee-suksen veressä syntinsä anteeksi saaneiden kiitos ja ylistys kyynelten keskeltä.

Luontainen herätysvastaisuutemme

Jos ajattelemme, että herätysajat ovat sitä, että uskovilla ja seurakunnilla ja liikkeillä kaik-ki sujuu hyvin, olemme ereh-tyneet pahasti. Luonnostamme emme halua, että meidän rauhaamme armoitettuna Jumalan kansana häiritään. "Olemmehan me uskoon tulleita ja jo ehkä kauankin Herran tiellä vaeltaneita. Sitä paitsi käymmehän me jumalanpalveluksissa ja rukouspiireissä, uhraamme lähetykselle, teemme työmme hyvin ja ahkerasti. Pienempiä riitoja lukuun ottamatta pidämme yllä kohtalaisen hyvin kristityn kodin kulisseejakin. Kuka sitä pait-si jaksaisi enää elää siinä tunteiden palossa ja kauheassa tekemisen ja evankelioimisen pakossa, joka liikettämme vaivasi sen herätysajan alkuvuosina. Eikö se ollut legalismia - lainomaisuutta? Nyt olem-me vihdoon päässeet evankeliumin vapauteen."

Syntien anteeksiantamuksesta halpaa armoa

Ei herätys todellakaan ole legalismia, eikä herätyskokouksen ilmapiirin puristamaa tunnelatausta, joka haihtuu seuraavana aamuna taivaan tuuliin. Sen läksymme olem-me oppineet hyvin. Mutta mitä se sitten on? Kun sanomme lepäävämmme armon varassa, niin miksi se armo ei meitä yhtään innosta, miksi se on niin itsestään selvää. "Synnit on anteeksi ja sillä siisti, käydäänpä nyt sitten asiaan eli ensimmäisen pykälän käsittelyyn." Onko anteeksiantamuksesta tullut automaatti, josta ei iloita - korkeintaan hiukan huokaistaan helpotuksesta? Eikö anteeksiantamus viekään meitä Isän sydämelle asti, kun sillä ei usein näytä olevan mitään vaikutusta meidän vaellukseemme Jumalan lapsina. Silloin ei ole myöskään ihme, että rukoileminen ja raamatunluku muuttuu taakaksi, josta päästään normistoa alentamalla, ennen puolituntia, nyt 10 minuuttia. Kun se velvollisuus on ohi, niin voim-me jälleen keskittyä päivän kiireisiin ja pikku harrastuksiimme. "Niissähän ei nyt kerta kaikkiaan ole mitään pahaa - tarvitsehan toki meidän ruumiimme ja mieleemme virkistystä."

Riita ja tora

Yllä Jeesus osoittaa, että eräs herätyksen keskeinen tuntomerkki on riita ja tora. Missä ikinä herätys on kulkenut, sieltä ei ole puutunut perheiden sisältä ristiriitoja, seurakunnista ristivetoa ja kirkossa arvostelua. Mikä pahinta, missä ikinä herätys on kulkenut, siellä on syntynyt aina ristiriitoja myös uskoon tulleiden kesken ja herätyksessä Herran käyttämien johtajien välillä. Herran tapoihin kuuluu aina hiukan painaa herätyksen välikappaleina toimineiden ihmisten nokkaa saveen, jotta välttyttäisiin synneistä pahimmalta, hen-gelliseltä ylpeydeltä.

Tahdotko todella Herran tulen syttyvän?

Haluatko, että Kristus sytyttää sinut Pyhän Henkensä tuleen? Se on nimittäin se SAMA tuli, joka tulee kerran polttamaan ruumenet sammumattomassa tuleessa. Kristus sytyttää meidät tulella, joka lähtee ensimmäiseksi polt-tamaan meidän sydämemme kipeimpiä syntejä, niitä joita suosimme, joiden vuoksi rakkautemme lähimpiimme, sairaisiin, vangittuihin, alkoholisteihin, yksinäisiin, kärsiviin on sammunut. Jos meiltä kysytään, mitä teim-me Jeesukselle, kun hänen oli nälkä, jano, alaston, sairas, vangittu, osaamme vastata taitavasti: "Mut-ta eiväthän nuo hurskaat ja Isän siunatut tienneet, milloin he sellaista tekivät Herralle." Eivät todellakaan, mutta entäpä jos Jeesuskaan ei tiedä, milloin me osoitimme Hänelle rakkautta. Se on viimeisellä tuomiolla ratkaisevaa. Usko, joka ei kanna rakkauden hedelmää, on kuollut.

Synti on tunnustettava ja hyljättävä

Herra kutsui vanhan liiton profeetat riidan ja toran miehiksi, sillä tämä maailma eikä tähän maailmaan rakastunut kristillisyyks ole koskaan iloinnut niistä, jotka julistavat totuuden sanaa. Aina ja kaikkialla on pidetty höyrähtäneinä niitä, jotka jaksavat varoittaa ihmisiä iankaikkisesta tuomiosta ja kadotuksesta, joka kohtaa niitä, jotka hylkäävät Her-ran sanan ja Herran valmistaman pelastuksen.

Herran tuli on synnin tuomitsevaa ja synnistä puhdistavaa tulta, niin että ei armoa oteta vain itselle eletyn elämän ja synnin laastariksi, vaan lähdetään myös tekemään elämän parannusta hyljäten synti ja etsien sitä, mikä on Jumalan mieleistä elämää.

Tulta taivaasta

Herran tuli on myös taivaallista tulta. Kun Herra sytyttää sydämemme, ensimmäiseksi ja tärkeimmäksi asiaksi meille tulee toivo pääs-tä taivaalliseen kirkkauteen. Miten vähän mielenkiintoa meillä onkaan siihen, millainen on taivas, kenen kanssa saamme siellä olla ja miten suunnaton autuus on saada aina katsella kirkastettua ja teurastettua Karitsaa! Pyhän Hengen synnyttämä tuli antaa meille loputtoman ja yhä syvenevän kaipauksen päästä taivaaseen.

Voi meitä, kun ainoaksi mielenkiinnostuksemme muodostuu oma hyvinvointimme, menestys työssämme, ajallisten ansioiden ja arvostuksen kerääminen ja siitä huolehtiminen, että voimme viettää huolettomat eläkepäivät. Herran tuli vie meitä kärsimään ja näkemään vaivaa, menettämään ajassa voittaaksemme taivaassa. Et voi molempia saavuttaa. Herran tuli panee meidät janoamaan Jumalan Sanaa ja tekee rukousyhteydestä hänen kanssaan ei vain tuskaisen taistelun vaan myös suloisen levon ja virvoituksen, ilon ja voiman lähteen.

Suloista aikaa

Herätys ei siis ole helppoa aikaa elämässä, ja kuitenkin se on suloisinta ja makeinta, mitä täällä ajassa voimme maistaa. Ne meistä, jotka olemme saaneet joskus mais-taa jotain siitä, kun Herra toimi väkevällä kädellään, emme voi tyytyä mihinkään vähempään täällä ajassa. Kaipuumme on, että saisimme edes vielä kerran maistaa sitä Herran läheisyyttä, joka on niin pyhää, mutta niin suloista armahdetulle. Ikävöimme sitä Hengen tulta, joka antaa voiman, innon, varmuuden ja rohkeuden todistaa, että meillä on pelastus Jeesuksessa Kristuksessa ja ettei ole mitään muuta pelastusta kuin Hänen nimessään.

Jatkuvaan Jeesus-yhteyteen

Se tuli, jota Kristus antaa, ei kuitenkaan ole sellaista, että sytyttyään se jatkaisi kuin itsestään palamistaan irrallaan Herrasta Jeesuksesta. Voimme palaa vain sikäli kuin Pyhän Hengen täyttävä läsnäolo jatkuvasti palaa meissä. Se tuli ei ole kuluttavaa, vaan uudistavaa, syvempään pelastusvarmuuteen, Herran rakkauden kasvavaan omistamiseen vievää tulta. Herran tuli palaa vain henkilökohtaisessa läheisessä yhteydessä Häneen. Meidän tulemme on niin kuin rautaharkon hehkua pötsissä. Se voi jatkua vain niin kauan, kuin harkko on tulen sisällä. Vain sikäli kuin Herran Henki saa täyttää sinua, voit palaa Herran tulta. Suostutko hänen tuleensa? Sinä voi vastustaa, voit tukahduttaa ja voit hyljätä Herran Hengen työn.

Herran teko

Herätys on siis Kristuksen Hengen tulta meidän keskellämme. Herätys ei ole ihmisteko. Et voi sitä rukouksillasi, pyynnöilläsi, anomisillasi, etkä millään muullakaan ottaa, ellei Herra itse sitä anna. Ja silti meidän tulee rukoilla, että Herra antaisi herätyksen. Mutta ei tule myöskään ihmetellä, kun Hän sitten ehkä hyvinkin kipeällä tavalla alkaa vastata rukouksiimme.

Miten sen saisin?

Mutta lopuksi kaikkein tärkein asia. Miten me voimme päästä osallisiksi siitä Pyhän Hengen tulesta, jonka Herra lupaa heittää maahan? Miten minä voisin syttyä? Tiedän, etten itse voi itseäni auttaa. Mutta miten voisin päästä osalliseksi Pyhän Hen-gen täyteydestä ja Hänen uudistavasta osallisuudestaan? Herra halajamalla halajaa antaa tulensa, Hän odottaa, että tuli roihuaisi. Mutta miksi se ei ole totta minun elämässäni?

Jeesus vastaa: "Mutta minä olen kasteella kastettava, ja kuinka minä olenkaan ahdistettu, kunnes se on täytetty!" Jotta Jeesus saattoi vuodattaa oman Henkensä seurakunnan ylle, Hänen oli kuljettava kärsimyksen ja tuskan raskas tie. Se oli Hänen kasteensa, kristillisen kasteen sisältö, johon meidät kasteessa sidotaan. Herran tuli voi päästä palamaan meissä vain sikäli, kuin syntimme valoon tuoden käymme Jeesuksen ristin veren puhdistettaviksi. Ja mitään hän ei niin mielellään tee, kuin pyyh-kii syntejämme pois. Sieltä alkaa tänäänkin Herran herättävän tulen palo. Siel-tä Golgatan ristiltä kuuluu Herran oma sana: "Minä en sinun syntejäsi muista." Mutta sieltä kuuluu myös jatko: "Mene, äläkä tästedes syntiä tee. Mene rauhaan ja mene ja julista minun kuolemaani ja ylös-nousemustani!"

Onko herätyksen este siinä, että sinä et tahdo tehdä rakkaista synneistäsi parannusta. Sinä osaat niin taitavasti psykologisesti selittää syntisi pois, osaat vähätellä niitä ja olet kovettanut sydämesi Herran ääneltä. Herra kutsuu sinua parannukseen! Tunnusta ja hylkää syntisi! Herralla on paljon anteeksiantamusta, Hän on kärsinyt sinun tähtesi Golgatan ristillä.

Kauhu-uutiset ja Jeesus

Luuk. 13:1-5

Uutisia, uutisia, lisää uutisia!

Tänä päivänä mediamaailmassa uutisten seuraamisesta on muodostunut ehkä kaikkein tärkein viihteen muoto. Usein kuulee ikääntyvien ihmistenkin henkistä vireyttä mitattavan sillä, kuinka hyvin he pysyvät ajan hermolla eli seuraavat uutisia.

Uskovan kristitynkin tehtävä on seurata uutisia. Tätä asiaa muistan korostetun aivan Kansanlähetysliikkeen alku ajoista asti. Kuitenkin siihen lisättiin aina, että uutisetkin on arvioitava Raamattu kädessä. Muussa tapauksessa juuri uutislähetysten sisäänsä kätkemä usein salakavala mutta ajoittain räikeän selkeä anti-kristillinen ilmapiiri saattaa viedä uskovan mukanaan.

Tee johtopäätökset uutisista!

Tämän päivän evankeliumitekstiä edeltää Jeesuksen murheellinen toteamus oman aikansa ilmiöiden seuraajista:

"Nähdessänne pilven nousevan lännestä te sanotte heti: 'Tulee sade'. Niin tuleekin. Kun etelätuuli puhalttaa, te sanotte: 'Tulee helle'. Niin tuleekin. Te ulkokullatut: maan ja taivaan ilmiöitä te osaatte tulkita, kuinka sitten ette tätä aikaa? Miksi ette jo itsestänne ratkaise, mikä on oikeaa?"

Jeesus ei siis asettanut kyseenalaiseksi kuulijoittensa säähavaintojen tai heidän korviinsa kantautuneiden uutisten sisältöä tai luotettavuutta. Kysymys oli siitä, millä tavalla noihin uutisiin suhtaudutaan. Arvostelukykysten ihmisten pitäisi tehdä oikeat johtopäätökset omassa elämässään kuulemistaan ja näkemistään uutisista.

Sivusta katselijat

Jos seuraat uutisia meille kaikille hyvin tyypillisellä sivustakatsojan asenteella, sinulta ei vain jää oma elämäsi elämättä, vaan voit joutua myös kohtalokkaan harhan valtaan itsesi suhteen. Uutisten katselijan on helppo päivitellä rikollisuuden nousua, jalkapallofanien ja rasistien huliganismia, luonnon mullistuksia ja sotia riittävän kaukana itsestään. Uutislähetysten katselun jälkeen saattaa lisääntyä omahyväinen ulkokultaisuus, joka hivelee syntistä luontoamme:

"Minä nyt en onneksi ole sentään noin kamala."

Päättään saattaa nostaa myös väärä turvallisuuden tunne:

"Onneksi tuokin onnettomuus tapahtui riittävän kaukana."

Koska evankeliumi, sanoma ristiinnaulitusta ja ruumiillisesti ylösnousseesta Jeesuksesta Kristuksesta, on myös uutinen, hyvä uutinen, sivullisen asenne sitä kuunnellessa on erityisen kohtalokasta ihmiselle. Sivullisuus ei ole välttämättä kiinnostuksen puutetta. Päin vastoin ihmiset ovat nykyään varsin kiinnostuneita uskonnollisista ilmiöistä.

Sivullisuudessa on kysymys siitä, että ei anneta minkään sinänsä kiinnostavankaan asian tunkeutua liian syvälle omaan omaantuntoon ja elämään. Sivullisen asenteella on helppo pudistaa parannusjulistus mielestään, vaikka viestin sisältö olisi purevan totta ja kohti käyvää. Jos haluat päästä Jumalan sanasta ja Herran kutsusta mahdollisimman vähällä eroon, seuraa kaikkea sivullisena. Mutta muista, kysymys on Jeesuksen sanojen mukaan ulkokultaisuudesta ja siis erittäin vaarallisesta sydämen tilasta. On kohtalokasta jäädä sivulliseksi. Ainoa rehellinen tapa on ottaa selkeää kantaa asioihin. Jos kuulet Jeesuksen kutsun, vastaa siihen joko myönteisesti tai kielteisesti! Sivullisuus on Herralle kauhistus - sillä se on pohjimmiltaan itsepetosta.

Kauhea uutinen

Tekstissämme Jeesuksen luokse tuli eräitä ihmisiä, jotka ilmeisellä tavalla olivat kuulleet Jeesuksen aiemman opetuksen. Ilmeisellä tavalla se oli heitä harmittanut, ja he halusivat nyt näyttää, että heidän suhteessaan päivittäisiin uutistapahtumiin ei ollut mitään ongelmaa. He olivat mielestään arvioineet ja eritelleet kuulemaansa kauheaa viestiä oikein.

Pilatuksen raaka galilealaisten surmaaminen temppelissä oli kauhuistuttava uutinen. Se herätti vihaa ja toivottomuuden tunnetta juutalaisten parissa. Tapa, jolla Jeesus vastasi uutisen kertomiseen, paljastaa ainakin kolme väärää asennetta uutisten kertojista:

Ryhmäylpeys

Ensinnäkin kertojat olivat ilmeisellä tavalla Juudean asukkaita, jotka halveksivat "pakanoiden" Galileasta tulevia juutalaisia, joita roomalaisetkin pitivät erityisen rajuina ja jukuripäinä. Moni kapinallike oli saanut alkunsa juuri Galileasta. Uutisen kertojat ilmeisellä tavalla olivat sitä mieltä, että he Juudean asukkaat osasivat suhtautua roomalaisiin paljon realistisemmin kuin galilealaiset. Kun kerran galilealaiset olivat niin fanaattisia ja "hölmöjä", niin oli heidän oma syynsä, että he joutuivat kärsimään. Toista me maltilliset ja uskonnollisesti tasapainoisemmat Juudean asukkaat - toista me suomalaiset!

Jeesus vastasi heille kertomalla toisenkin uutisen, ehkä hiukan vanhemman. Siinä torni kaatui Siloan lammikon lähellä todennäköisesti lammikolle uskonnollista puhdistautumista varten tulleiden Juudean juutalaisten päälle. Tällä Jeesus osoitti, miten väärä Juudean asukasten hengellinen ylemmyyden tunne oli.

Synti ja onnettomuudet

Toiseksi Jeesus paljastaa uutisten kertojien sivullisuuden asenteen. He olivat ylpeitä ja sokeita, kun he pitivät itseään vähemmän syntisinä, kuin niitä, jotka Pilatus surmasi tai jotka kuolivat tornin sortuessa.

Tekstiämme kuulee usein selitettävän, ikään kuin onnettomuuksilla ei olisi mitään tekemistä syntisyytemme kanssa. Mutta Jeesushan nimen omaan osoitti, että noiden ihmisten hukkuminen johtui heidän syntisyydestään. Kärsimys, onnettomuudet, väkivalta ja sairaudet ovat syntiinlankeemuksen seurausta. Paratiisissa, missä ei ollut syntiä, ei ollut vihan pitoa eikä onnettomuuksia.

Vaikka Jeesus puhuessaan sokeana syntyneestä miehestä, osoitti, ettei jonkun tietyn onnettomuuden tai sairauden tarvitse johtua jostain tietystä helposti osoitettavasta synnistä, Jeesus ei missään myöskään kiistänyt, etteikö synty tuo väistämättä mukanaan kirouksen ja tuomion sekä ajallisella että myös ja ennen kaikkea iankaikkisella tasolla. Sokeana syntyneen miehen kohdalla Jeesus korosti, ettei Hänen tehtävänsä ollut lähteä spekuloidaan sitä, mistä jokin onnettomuus jonkun ihmisen kohdalla johtuu, sillä Hänhän oli tullut vapauttamaan ihmisiä niin synnin kuin sen hirvittävien seuraustenkin kahleista. Jeesus paransi sokean ja avasi myös hänen hengelliset silmänsä näkemään, että Hän oli Kristus, Vapauttaja Kuningas ja Herra, joka kykenee tekemään tyhjäksi synnin, kuoleman ja Saatanan vallan. Jeesus ei selitellyt kärsimyksen syitä vaan vapautti ihmisiä kärsimyksen kahleista.

Jeesuksen vastaus uutisen kertojille sisälsi häkellyttävän viestin:

"Te olette täsmälleen yhtä syntisiä, kuin Pilatuksen surmaamat ja tornin alle jääneet."

Se, että he olivat vältäneet toistaiseksi saman kohtalon, ei johtunut vähääkään heidän suuremmasta hurskaudestaan vaan yksinomaan Jumalan suuresta kärsivällisyydestä ja pitkämielisyydestä. Jumala antoi heille yhä aikaa tehdä parannuksen. Heidän etsikkoajansa jatkui vielä. Mutta elleivät he tekisi parannusta, heidän osansa tulisi olemaan täsmälleen sama kuin Pilatuksen surmaamien ja tornin alle jääneiden.

Etsikkoajan hylkääminen on kohtalokasta

Etsikkoaika merkitsi sitä, että Jeesus oli heidän keskellään ja kutsui heitä vielä parannukseen. Juutalaiset saivat vielä toisenkin etsikkoajan, kun helluntain jälkeen Pyhän Hengen voimassa alkuseurakunta julisti parannusta ja uskoa Jeesukseen niin Jerusalemissa, Juudeassa kuin Galileassakin.

Mutta kansakuntana Jumalan omaisuuskansa ei kääntynyt vaan hylkäsi oman Messiaansa. Seuraus oli täsmälleen Jeesuksen sanojen mukaiset. 40 vuotta myöhemmin roomalaiset hyökkäsivät Jerusalemiin juuri pääsiäisjuhlan aikana ja kirjaimellisesti heidän verensä sekoittui jälleen uhrien vereen. Tai kun roomalaiset mursivat turvaksi tarkoitettuja muureja ja torneja, lukuisa joukko Jerusalemin asukkaista kuoli sortuvien kivien alle. Etsikkoajan hylkääminen on ihmiselle aina kohtalokasta.

Jeesus sanoi heille ja myös meille tänään:

"Mutta ellette tee parannusta, te kaikki samoin olette tuhon omia."

Sana "tuho omia" on vanhassa käännöksessä "hukutte". Molemmat käännökset ovat oikeita ja molemmat asiat ovat totta. Ihminen joutuu lopulta syntinsä tähden ajalliseen tuhoon, mutta ennen kaikkea iankaikkiseen kadotukseen. Se Jeesus, joka ei antanut ainoallekaan seuraajalleen lupaa tai oikeutta julistaa kadotustuomiota, julisti sen niin Galilean kapinallisille kuin tornin kaatumisen uhreillekin. Jeesus on se, joka tulee lopullisen tuomion meistäkin lausumaan. Hänellä on oikeus siihen, koska Hän itse oli myös valmis kärsimään meidän sijastamme kadotustuomion Golgatan ristillä, jottei Hänen tarvitsisi ketään tuomita. Herra haluaa jokaisen pelastusta.

Parannuksen tarve

Kolmas väärä asenne, johon Jeesus tarttui, oli uutisen kertojien haluttomuus nähdä mitään tarvetta tehdä parannusta omassa elämässään. Voi olla, että moni meistäkin on sokeutunut omille aidoille synneilleen.

Jeesuksella on tänään Sinulle viesti: "Katsele ja kuuntele, mitä uutisissa kuulet!" Tee siitä johtopäätökset omaan elämääsi. Onnettomuudet, ahdistukset, sairaudet, kärsimykset, joita näet ja joita ehkä joudut maistamaankin, ovat Jumalan armollinen kutsu Sinulle parannukseen. Herra ei ole hyljännyt Sinua vielä, vaikka Sinä olisit montakin kertaa kääntänyt selkäsi Herralle. Älä seuraa uutisia sivullisina, niissä on viesti juuri Sinulle!

Parannushuuto on rakkautta

Joku saattaa nyt mielessään protestoida:

"Jopa on kovaa puhetta! Ainako sitä pitää parannuksesta pauhata! Etkö voisi löytää edes yhtä lohduttavaa sanaa meille monella tavalla taakoitetuille ihmisille!"

Muista, että se Jeesus, joka vaatii Sinua kääntymään synneistäsi Hänen puoleensa, rakastaa Sinua. Juuri siksi, että Hän rakastaa, Hän varoittaa Sinua tulevan iankaikkisen hukkumisen vaarasta. Parannusvaatimus on armoa, vaikka se on niin ehdoton, että Sinun on käännettävä pois kaikesta synneistäsi. Et voi tehdä parannusta ja samalla suosia joitain asioita, jotka tiedät Jumalan sanasta synneiksi.

Parannusvaatimus on suurta armoa siksi, että Parantaja ja Vapahtaja on vierelläsi. Hän haluaa Sinun tekevän parannuksen voidakseen armahtaa Sinut. Hän haluaa vapauttaa Sinut sivullisuuden, ulkokultaisuuden ja itsekorotuksen harhasta todelliseen elämään yhteydessään - elämään, jonka yli kuolemalla ei ole mitään valtaa.

Jeesuksella on Sinua varten varattuna Golgatalla hankitun täydellisen anteeksiantamuksen ja puhtauden vanhurskauden vaate, jolla Hän haluaa pukea Sinut, niin että kelpaat sen varassa Jumalalle niin nyt kuin viimeisellä tuomiollakin. Jeesus haluaa ja kykenee antamaan jokaiselle joka parannuksessa kääntyy Hänen puoleensa iankaikkisen, uuden elämän, Jumalan lapsen ihmeellisen oikeuden, rauhan Jumalan kanssa, ihmeellisen taivaallisen perinnön ja kirkkauden valtakunnan.

Mitä parannus sitten on?

No, mutta mitä minun sitten pitää tehdä? Mitä se parannuksen tekeminen sitten oikein tarkoittaa? Eikö parannus ole jotenkin ihmiskeskeistä? Eikö sen vaatiminen kavenna jotenkin Jumalan armon avaruutta?

Ei todellakaan. Jumalan armo on juuri siksi avara, että se ottaa vastaan jokaisen synneistään Vapahtajan puoleen kääntyvän. Armosta Herra antaa anteeksi, puhdistaa ja aloittaa pyhittävän prosessin, jonka päätepisteessä on lopullinen vapaus kaikesta syntisyydestä kirkastetussa ylösnousemusruumiissa. Armo, joka jättäisi ihmisen syntyinsä ei olisi mikään armo, sillä juuri synty on kaiken onnettomuuden ja surkeuden syy. Parannus on juuri kääntymistä pois synnistä Jumalan armahdettavaksi.

Parannuksen armo

Parannus on sen tunnustamista, että olen syntinen ja syyllinen Jumalan edessä ja ansioni perusteella kadotuksen oma. Parannus on sitä, että käännyn itsestäni ja synnistäni Herran puoleen ja huudan:

"Herra, armahda minua! Pelasta minut! Ota minut omaksesi!"

Parannus on avuttoman ja syyllisen kääntymistä itsestään pois Herran puoleen ja sen anomista, että Herra pelastaisi. Se on suostumista tunnustamaan tosiasiat Jumalan kasvojen edessä ja sydämensä taivuttamista Herran armon vastaanottamiseen ja hallintaan.

Parannuksessa ei ole kysymys Sinun kyvyistäsi muuttaa elämääsi, Sinun voimavaroistasi, Sinun tahtosi lujuudesta, eikä päätöksiesi pitävyydestä. Parannus on jäämistä Herran käsiin Herran asettamin ehdoin. Se on suostumista Herran kykyyn pelastaa, Hänen voimavaroihinsa, Hänen tahtoonsa ja Hänen armoonsa.

Parannus ei ketään pelasta. Vain Herra pelastaa. Hän antaa anteeksi, Hän pukee täydelliseen vanhurskauteensa, Hän antaa uuden elämän, Hän vie taivaaseen asti. Mutta yksikään ihminen ei voi pelastua, ellei hän tee parannusta. Parannus on se ahdas portti elämään, jonka Herra itse on asettanut tieksi sisälle Jumalan valtakuntaan.

Parannuksenkin vaikuttaa Herra itse siten, että Hän tulee Sinun luoksesi, puhuu Sinulle ja osoittaa Sinulle, mikä on

Sinun syntisi. Hän osoittaa samalla myös omaa veristä uhriaan Golgatan ristillä:
"Käänny ja jätä koko elämäsi ja olemuksesi Minulle, niin minä annan Sinulle uuden elämän!"

Parannus ei kuitenkaan tapahdu ikäänkin itsestään tai huomaamatta. Sinä teet parannuksen, Sinä käännyt Herran puoleen ja Sinä jätät Hänen käsiinsä. Siinä Sinä koko persoonallasi kohtaat Herran Jeesuksen persoonan, sen ihmeellisen Vapahtajan, jolle niin pitkään olit kääntänyt selkäsi.

Parannus elämäksi

Ensimmäisten roomalaisten tultua uskoon alkuseurakunta iloitsi:

"Jumala on siis pakanoillekin antanut parannuksen elämäksi."

Parannus johtaa elämään, sillä sitä kautta päästään sisälle Jumalan valtakuntaan. Epistolatekstimme kuvaa sitä sanoin:

"Jumalan valtakunta on vanhurskautta, rauhaa ja iloa Pyhässä Hengessä."

Parannus johtaa siis Jeesuksen Kuninkuuteen elämässäsi, niin että Sinulle luetaan Jeesuksen lahjavanhurskaus Jeesuksen veressä ja Pyhä Henki alkaa vaikuttaa Sinussa elämän vanhurskautta eli pyhitystä. Näitä saat kokea rauhana ja ilona - ajoittain väkevästi ajoittain hiljaisemmin. Parannus on siis meidän tosi parhaaksemme, vaikka se edellyttääkin omien kipeidenkin syntiemme tunnustamista ja hylkäämistä.

Päivittäinen parannus

Myös Sinä Jumalan lapsi, joka olet jo parannuksessa kääntynyt Herran puoleen ja saanut pysyväksi omaisuudekseen Kristuksen lahjavanhurskauden, Sinäkin tarvitset päivittäistä parannusta, sillä syntinen luonto jää meihin uskoon tulemisen jälkeenkin. Käänny päivittäin Herran puoleen, tuomitse kaikki synty elämässäsi ja pyydä Herralta uutta armoa.

Lukemattomien uskovien hengellisen elämän mitäänsanomattomuuden, ilottomuuden ja voimattomuuden syy on härkäpäinen Herran vastustaminen. Kun Herra taivuttelemalla taivuttelee omaansa uuteen parannukseen ja Hänen tahtonsa vastaisten asenteiden, tapojen ja ajatusten hylkäämiseen, he vain inttivät vastaan tai valittavat, että eivät millään voi luopua rakkaista synneistään. Herra odottaa Sinulta uutta taipumista parannukseen, suostumista uudelleen Hänen hallintavaltaansa. Hänen tiensä ja tahtonsa on vanhurskauden, ilon ja rauhan tie. Vain se.

Päivittäinen parannus ei tarkoita sitä, että kun kerran uskovakin on syntinen, niin sopivan määrän syntiä päivittäin toki saakin tehdä, sillä senhän saa anteeksi, kun illalla pyytää. Syntisyys on todellista, mutta Jumala vihaa meidän syntejämme. Anteeksiantamus ei ole lupaa synnin suosimiseen, sillä se on kalliilla Golgatan uhriverellä hankittua anteeksiantamusta. Päivittäinen parannus on siksi johdonmukaista synnin ja syntisyyden tuomitsemista omassa elämässään ja päivittäistä jättäytymistä yksin Herran ihmeellisen armon varaan.

Päivittäisessä parannuksessa Herran puoleen kääntyvä saa oppia yhä syvemmin kiittämään ja ylistämään teurastettua Jumalan Karitsaa Hänen uhriverestään ja suunnattoman suuresta armostaan. Taivaan kirkkaudessa tämä ylistys on kaikuva koko täyteydessään.

Vielä yksi vuosi

Lk. 13:6-9

Kannatko hedelmää Jumalalle

Vertaus panee meidät tutkimaan sitä, millaista hedelmää me kannamme Jumalan silmissä. Herra Jumala kulkee keskellämme ja kysyy omalta Pojaltaan Jeesukselta, mitä Hän tekee Sinulle, joka olet täällä Sanaa kuulemassa. Tänä päivänä Herra Jumala tarkastaa, oletko Sinä kantanut parannuksen hedelmää kuluneiden kolmen viimeisen vuoden aikana elämässäsi.

Jumalan oikeus

Jumalalla, joka on luonut Sinut omaa itseään varten, on täysi omistusoikeus ja päätäntävalta Sinun elämääsi. Hän on luonut Sinut kantamaan rakkauden, rauhan, ilon ja kiitollisuuden hedelmää Itselleen. On täysin oikein, että Hän myös odottaa saavansa näitä hedelmiä elämästäsi. Sellainen elämä, joka ei Hänen pitkästä kärsivällisyydestään huolimatta kanna parannuksen hedelmää, hakataan pois eli se joutuu kadotukseen.

Tänä päivänä puhutaan paljon ihmisen oikeuksista, mutta kovin vähän Jumalan oikeuksista ihmisiin nähden. Elämämme peruskysymys ei ole, mitkä ovat meidän oikeutemme ja mitä meillä on oikeus odottaa Jumalalta, vaan mitä Jumalalla on oikeus odottaa meiltä. Jumalan oikeus meihin perustuu siihen, että olemme Hänen luomuksiaan, Jumalan sukua, Jumalan ajatuksia, meidän ruumiimme, mieleemme, tahtomme, tunteemme ja henkemme ovat Hänen luomustaan. Olemme Jumalan omaisuutta, johon synnillä, pahalla ja sielunvihollisella ei ole mitään oikeutta. Meidät on luotu Jumalan maailmaan elämään Jumalaa varten. Jumalalla on luonut meidät ihmisiksi ja Hänellä on oikeus odottaa meiltä todellista inhimillisyyttä. Sellaista ihmisyyttä, jota meille osoitti Nasaretin Jeesus elämällään. Katso millainen Jeesus on lämmössään ihmisiä kohtaan. Hän palveli rakkaudessa syntisiä ja teki sen täydessä kuuliaisuudessa Isän tahtoa kohtaan.

Jumala mittaa Sinut

Jumala mittaa ja arvioi Sinun elämäsi. Löytääkö Hän vain lehtiä muttei hedelmää lainkaan. Elämässäsi ei ehkä ole juoppoutta, aviorikosta tai jumalanpilkkua, mutta silti voit olla vailla sitä hedelmää, jota Isä etsii. Ei sitä, mikä ilahduttaa Jumalan sydämen, ei Hänen ylistystään rakkaudesta Häntä kohtaan, ei lähimmäisen palvelua, joka nousee todellisesta auttamishalusta. Voit ruokkia lapsesi, vaatettaa heidät, kasvattaa heitä, mutta mitä mahdollisuuksia heillä on nähdä esimerkki hengellisestä ihmisyydestä Sinussa?

Jeesus sanoo: "Joka ei minun kanssani kokoa, se hajottaa." Joko Sinä edistät Jumalan valtakuntaa tai sitten estät sen kasvua, laihdutat maan, niin että toisetkaan eivät pääse kasvamaan. Emme ole täällä toistemme tutkittavina, vaan Herran itsensä. Mutta anna myös Jeesuksen sanan tutkia omaa sydäntäsi.

Hedelmän kantaminen

Kysymys ei ole siitä, että yrittäisit ikään kuin kouristuksen omaisesti tehdä sellaista hyvää ja oikeaa Jumalalle ja lähimmäisille, että kelpaisit Jumalalle. Jumalalle kelpaa vain Hänen itsensä valmistama vanhurskaus, pyhyys ja puhtaus. Hän valmisti sen Jeesuksessa Sinua ja minua varten.

Mutta vain ne, jotka taipuvat tunnustamaan oman kelvottomuutensa ja syntisyytensä ja pyytävät armoa ja apua, tekevät parannuksen ja saavat tuon Kristuksen lahjavanhurskauden omakseen. Mutta jos teet parannuksen, niin saat kaikki syntisi anteeksi, pääset yhteyteen Jumalan, elämän lähteen kanssa ja Jeesus tulee Pyhässä Hengessä sydämeesi asumaan. Jeesus itse alkaa sitten kantaa ilon, rauhan, rakkauden ja kärsivällisyyden hedelmää elämässäsi. Kysymys on Hänen elämänsä pääsemisestä vuotamaan Sinun lävitse ja vaikuttamaan hedelmää. Omin ponnistuksin et voi hedelmää kantaa yhtä vähän kuin rungosta irtaantunut oksakaan. Jeesus on se Puutarhuri, joka kykenee antamaan kuivallekin puulle elämän, pelastamaan sen, mikä ei enää kelpaisi mihinkään.

Ratkaisevaa onkin se, elämmekö parannuksessa. Tunnustammeko ja hylkäämme kaiken sen pahan ja väärän, joka on Jumalan tahdon vastaista. Jäämmekö Herran käsiin, annammeko pelastaa itsemme.

Viinitarhurin esirukous

Vertaukseen kuuluu siis Puutarhuri, jonka nimi on Jeesus. Hän puhuu hedelmättömän viikunapuun puolesta. Mikä oli Puutarhurin tavoite, kun Hän puhui hedelmättömän viikunapuun puolesta. Tahtoiko hän, että omistaja armahtaisi ja säästäisi sen, vaikka se ei koskaan kantaisi mitään hedelmää? Ei, siitä ei ollut kysymys. Viinitarhurin tavoite oli täsmälleen sama kuin viinitarhan omistajankin. Hän pyysi puulle vuoden jatkoajan, jotta se kantaisi HEDELMÄÄ. Hän sanoi kuokkivansa puun ympäristön ja lannoittavansa sitä, jotta se kantaisi vuoden kuluttua hedelmää. Ellei se sittenkään kantaisi hedelmää, viinitarhuri oli täsmälleen samaa mieltä isännän kanssa, että puu olisi hakattava pois.

Herran tavoite

Jumalalla ei ole mitään erimielisyyttä Kristuksen kanssa siitä, miten ihmisiä tulisi kohdella. Jeesus Kristus ei tullut taivuttamaan Jumalaa armahtamaan ihmistä, joka tulisi olemaan koko iankaikkisuuden synnin ja lankeemuksen ja hedelmättömyyden tilassa.

Kristus tuli maailmaan tuottamaan ihmisissä sitä hedelmää, jota Isä etsii heistä. Pelastus ei ole vain pakoa rangaistuksesta, vaan paljon enemmän. Herra kyllä otti rangaistuksemme kantaakseen ja armahtaa jokaista syntinsä tunnustavaa, mutta Hän myös tekee heistä sellaisia, millaisia Isä tahtoo heidän olevan. Taivas ei tule olemaan täynnä armahdettuja ihmisraunioita, vaan ihmisiä, jotka "Jeesus saattaa Isän kirkkauteen nuhteettomina ja pyhinä". He ovat niitä, joille Jeesus on jo täällä ajassa antanut pelastuksen, lahjavanhurskauden ja uuden elämän, hedelmää kantavan elämän.

Jeesus ei tullut pyytämään, että Isä säästäisi hedelmättömät, vaan Hän alkoi kuokkia ja lannoittaa puuta. Herra tahtoo armonsa Sanan kautta viedä meidät elämän lähteelle, siirtää oman elämänsä meihin niin, että kantaisimme hedelmää Jumalalle.

Armon aika - parannusta varten

Meille tämä uusi vuosi on annettu, että Viinitarhuri saisi tulla sydämiimme, puhdistaisi sen ja antaisi siihen uuden elämän, joka kantaa hedelmää Jumalaa varten. Elämme armon ajassa. Viinitarhuri pyytää päästä elämäsi. Sinulla on kyllä järkyttävä mahdollisuus torjua Hänen työnsä, jota Hän tänäänkin julistetun Sana kautta haluaa elämässäsi tehdä. Jos jatkuvasti suljet sydämesi Hänen ääneltään, armon aika loppuu Sinulta.

Nöyryys

Luuk. 14:7-14

Nöyryyden olemus

Mitä on aito nöyryys. Entinen uskonnon opettajani määritteli sen näin: "Nöyryys on itsensä oikein arvioimista ihmisten ja Jumalan edessä." Nöyryys ihmisten edessä voi ilmetä lujutena ja peräänantamattomana niin kuin Lutherin nöyryys, kun hän seisoj valtiopäivillä ja häntä vaadittiin hylkäämään opetuksensa. Hän lausui nuo kuuluisat sanansa: "Tässä seison enkä muuta voi." Hän ei suostunut kumoamaan opetuksiaan, koska ne perustuivat Jumalan kirjoitettuun sanaan. Mutta samainen Luther oli kuin maan mato Jumalan pyhien kasvojen edessä. Hän tunnusti ainoaksi pelastukseen Kristuksen täytetyn työn Golgatalla ja ainoaksi pelastustiekseen Jumalan käsittämättömän suuren armon.

Suurinta Jumalassa

Mutta mikä mahtaa sitten olla suurinta Jumalassa? Yllätys, yllätys! Suurinta Jumalassa on Hänen nöyryytensä! Kun sanotaan, että Jumala on rakkaus, se merkitsee samalla, että Jumalan Pyhän Kolminaisuuden persoonat ovat toisiinsa sellaisessa suhteessa, että sitä kuvaa parhaiten ilmaisu alamaisuus ja nöyryys ja kahden muun persoonan korottaminen. Rakkauden olemushan on siinä, että henkilö asettuu toisen alapuolelle ja korottaa toista. Ilman nöyryyttä ei ole mitään todellista ja aitoa rakkautta. Pyhässä Kolminaisuudessa Jeesus korottaa Isää ja on kaikessa alamainen Isälle: "Isä on suurempi kuin minä... minä teen kaikessa Lähettäjäni tahdon". Mutta Jeesus korottaa myös Pyhää Henkeä sanoessaan, että on Pyhän Hengen tulo on tärkeämpi opetuslapsille kuin Hänen fyysinen läsnäolonsa. Mutta toisaalta Pyhä Henki kirkastaa Jeesusta ja avaa Isän rakkautta meille. Edelleen Isä antoi Pojalle kunnian niin kastehetkellä kuin kirkastusvuorella ja lopulta, jokainen kieli on tunnustava Isän Jumalan kunniaksi, että Jeesus Kristus on Herra.

Jumalan olemukseen kuuluu siis nöyryys. Jumalan suuruus näkyy Hänen tulemisessaan pieneksi. Hänen tulemisessaan ihmiseksi, sikiämisessään Pyhästä Hengestä neitsyen Marian kohtuun ja syntymiseen liikaiseen eläinsuojaan ja kärsimiseen rikollisten kanssa Golgatan ristillä. Jumala on rakkaus ja rakkauden olemukseen kuuluu nöyryys, sillä rakkaus lähestyy aina alhaalta käsin ja korottaa rakkautensa kohdetta.

Jeesuksen herruus ja nöyryys

Kun viimeisellä aterialla Jeesus pesi opetuslastensa jalat, Hän ei vain antanut omilleen esimerkkiä nöyryydestä, vaan osoitti samalla, että nöyryys on syvintä Jumalan olemuksessa. Se on rakkauden lähde. Jeesuksen asettuminen opetuslasten jalkojen juureen ja niiden lian peseminen – normaalisti se oli orjan työtä – ei merkinnyt sitä, että Jeesus olisi jotenkin luopunut herruudestaan. Johannes 13 kuvaa tilanteen näin:

3.Jeesus tiesi, että Isä oli antanut kaiken hänen käsiinsä, ja että hän oli lähtenyt Jumalan luota ja oli menevä Jumalan luo. 4.Hän nousi ehtoolliselta, riisui viittansa, otti pellavaliinan ja vyötti sillä itsensä. 5.Sitten hän kaatoi vettä pesuastiaan, rupesi pesemään opetuslastensa jalkoja ja kuivasi ne vyötäisillään olevalla liinalla. (Joh. 13:3-5)

13.Te puhuttelette minua opettajaksi ja Herraksi, ja oikein te sanotte, sillä se minä olen. 14.Jos minä, teidän Herranne ja opettajanne, olen pessyt teidän jalkanne, olette tekin velvollisia pesemään toistenne jalat. (Joh. 13:13-14)

Jeesus tiesi että Hänen käsissään on kaikki valta taivaassa ja maan päällä. Hän tiesi, että Hän on Herra. Mutta juuri tämän herruutensa Hän ilmaisi nöyryydellään. Nöyryys on Jumalan suuruutta.

Ylösousemuksensa jälkeen Jeesus paistoi opetuslapsilleen kaloja ja tarjoili niitä leivän kera Tiberiaan järven rannalla.

Mutta Jeesuksen nöyryys ei pääty tänne maan päälle. Hän itse kuvaa toista tulemistaan toisessa häävertauksessaan näin:

36.Olkaa niin kuin palvelijat, jotka odottavat isäntäänsä, milloin hän palaa häistä, että he hänen tullessaan ja kolkuttaessaan heti avaisivat hänelle.

37.Autuaia ovat ne palvelijat, jotka heidän Herransa tullessaan tapaa valvomasta. Totisesti minä sanon teille: hän vyöttäytyy ja asettaa heidät aterioimaan, käyden itse palvelemaan heitä. (Luuk. 12:36-37)

Karitsan hääateriailla taivaan kirkkaudessa palvelee ja tarjoilee jälleen itse Herra Jeesus Kristus.

Ihmisen ylpeys

Ihmisen syvin syntisyys näkyy hänen ylpeydessään, halussaan nousta muiden yläpuolelle. halussa painaa muut alleen. Meille on myös erittäin vastenmielistä nöyryyttäminen. Jos joku vielä julkisesti saattaa meidät häpeään, emme helposti anna sitä hänelle anteeksi.

Uskovalle ihmisellekään nöyrytyminen ei ole helppoa. Tie Jumalan valtakuntaan voi kulkea vain "ahtaan portin kautta" ja sehän merkitsee, että joudumme kohtaamaan tuskallisella tavalla totuuden omasta ylpeydestämme, rakkaudettomuudestamme, kateudestamme, halustamme voittaa toiset, itsekkyydestämme, himoistamme, saastaisuudestamme ja monista kipeistä lankeemuksistamme. Vain Jeesuksen Golgatalla vuotaneessa uhriveressä on syntiemme anteeksiantamus. Mutta vain parannukseen nöyrytyvät pääsevät siitä osalliseksi.

Mutta uskovissakin ylpeys nostaa kerta toisensa jälkeen päätään. Jumala joutuu joskus nöyryyttämään meitä tosi kipeillä tavoilla. Mutta kun Jumala nöyryyttää omiaan, Hän tekee sen suuresta rakkaudestaan, jotta Hänen omansa pääsisivät maistamaan jotain Hänen olemuksensa rakkaudesta. Suurempaa lahjaa kuin aidon nöyryyden tuskin voimme tässä ajassa saada.

Johannes Kastajan nöyryys

Loistava esimerkki Raamatun lehdillä nöyryydestä oli Johannes Kastaja, kun hänen opetuslapsensa huomasivat tuskallisella tavalla, että ihmiset vetäytyivät Johanneksen julistuksen piiristä Jeesuksen luo. Mikä oli Johanneksen vastaus näille opetuslapsilleen:

28.Te itse olette todistajani, että minä sanoin: en minä ole Kristus, vaan minut on lähetetty hänen edellään. 29.Mies, jolla on morsian, on sulhanen. Sulhasen ystävä, joka seisoo ja kuuntelee häntä, iloitsee suuresti sulhasen äänestä. Tämä minun iloni on tullut täydelliseksi. 30.Hänen tulee kasvaa, mutta minun vähetä. (Joh. 3:28-30)

Mielenkiintoista on se, mitä Jeesus totesi tästä Johanneksesta vähän myöhemmin, kun Johannes oli jo vankeudessa: 11.Totisesti minä sanon teille: vaimoista syntyneiden joukosta ei ole noussut suurempaa kuin Johannes Kastaja, mutta vähäisin taivasten valtakunnassa on suurempi kuin hän. (Matt. 11:11)
Johanneksen suuruus oli hänen nöyryydessään.

Asemamme yhteisöissä

Tekstimme ei puhu ainoastaan nöyryydestä suhteessa Jumalaan, vaan myös suhteessa toisiin ihmisiin. Yhteiskunnallinen järjestys ei merkitse samaa kuin arvojärjestys. Jumala on tehnyt meistä kaikista erilaisia, antanut meille erilaiset lahjat ja myös erilaiset tehtävät. Ihmisen arvo ei määräydy hänen tehtävänsä tai asemansa mukaan, vaan sen perusteella kuinka paljon Jumala meitä Kristuksen uhrissa rakastaa.

Meidän on kuitenkin tärkeää tietää ja tunnustaa oma paikkamme ja asemamme kulloisessakin yhteisössä ja suhteessa toisiin ihmisiin. Ylpeys etsii arvostusta itselleen aseman perusteella. Nöyryys löytää arvostuksen palvelun perusteella. Ei ole väärin, jos toiset ihmiset antavat meille arvostusta – sehän on rakkauden osoitusta. Meidänkin tulee osoittaa toisille arvostusta. Jeesus opettaa tien aitoon arvostukseen. Se on nöyryyden ja palvelun tie. Saat ja itse asiassa Sinun tuleekin tavoitella suuruutta, mutta tie siihen on vain palvelun tie. Vain nöyrät löytävät suuruuden. Ylpeydelle aseman menettäminen koituu häpeäksi, sillä siinä paljastuu hänen todellinen luontonsa. Häpeän olemushan on siinä, että ihmisen pahuus tulee sekä hänelle itselleen että muille ihmisille julkiseksi.

Kiitollisuuden velka ja todellinen palvelu

Jeesuksen toinen vertaus tekstissämme puhuu kiitollisuuden velasta. Asettuessaan kaupankäyntiä vastaan Jeesus ei tarkoita sitä, että kristityn tulisi katkaista suhteensa omaisiinsa ja ystäviinsä ja työtovereihinsa. Todellisia lahjoja ovat kuitenkin vai ne, joista ei voi vastalahjaa saada. Mutta juuri sellaiset ihmiset, köyhät, sairaat, raajarikot tarvitsevat

meidän lahjojamme ja rakkauttamme.

Iankaikkisuuden näkökulma

Tekstimme viimeiset sanat "Sinulle maksetaan vanhurskasten ylösnousemuksessa", kertovat pientenkin ajassa antamiemme lahjojen iankaikkisen merkityksen. Voi olla, että taivaaseen saapuessasi Sinua vastaan tulee niitä köyhiä ja sairaita, jotka Sinun lahjojesi vuoksi saivat avun, saivat myös kuulla evankeliumin ja pääsivät pelastuksesta osallisiksi.

Uskova kristitty toimii kaikissa ihmissuhteissaan ja kaikessa palveluksessaan aina iankaikkisuuden näkökulmasta. Tärkeää ei ole se, mitä me nyt saamme, vaan se, mitä saamme nähdä tuona suurena ylösnousemuksen päivänä.

Kutsu taivasten valtakuntaan

Luuk. 14:16-24

Kutsun sisältö

"Jumala on valmistanut Sinua varten taivaalliset hääillalliset, riemun, ilon, onnen ja autuuden juhlat. Hän on myös valmistanut kaiken, jotta voit päästä noihin juhliin mukaan. Hän on antanut oman Poikansa kuolla ristillä Sinun syntiesi tähden, jotta saisit kaiken pahuutesi anteeksi, saisit puhtaan sydämen ja häihin sopivan valkean vanhurskauden häävaatteen. Hän on sen lisäksi valmistanut oman Poikansa ylösnousemuksella voiton kuoleman ja Saatanan vallasta, niin että kun lähdet Hänen kutsustaan kulkemaan kohti noita häitä, kukaan tai mikään ei voi perillepääsyäsi estää. Hän suuri Kutsuja lupaa kulkea tien häihin asti kanssasi. Hän lupaa jopa matkalla häihin tyydyttää Sinun nälkäsi ja janosi omalla rakkaudellaan ja hyvyydellään. Perillä Sinua odottaa ihmeellinen kirkkauden valtakunta, taivaallinen elämän veden virta, rakkauden virta ja Kristus itse palvelemassa Sinua juhlapöydässä. Siellä saat iloita ja riemuita yhteydestä Häneen sanomattomasti syvemmin kuin syvimminkään rakastuneet täällä ajassa voivat iloita toisistaan. Jeesus haluaa Sinut taivaaseen, siksi Hän kutsuu Sinua tänään. Anna siksi sydämesi ja elämäsi Hänen käsiinsä."

Kaiken tämän selitettyäni ja hänen ymmärrettyä myöskin, vastaus on yllättävän usein ollut seuraava:

"Ymmärrän oikein hyvin, mistä Jumalan rakkaudessa ja Hänen kutsussaan on kysymys, mutta en omassa sisimmässäni tunne riittävän voimakkaasti, että Jumala todellakin olisi minua kutsumassa. Minulla ei ole sellaista väkevää kokemusta, joka ikään kuin ajaisi minut tuon kutsujan luo."

Jeesus illallispöydässä

Jeesus esitti tekstimme vertauksen illallisella erään fariseuksen luona. Juuri ennen tekstiämme eräs läsnäolijoista lausui:

"Autuas se, joka saa olla aterialla Jumalan valtakunnassa."

Jeesuksen vastaus tähän sinänsä totuuden mukaiseen huomautukseen kertoo, että sen lausujan asenne ei Jumalan kutsun edessä ollut oikea. "Ei riitä, että taivaassa on kerran ihanaa, onnellista ja autuaasta. Päästäkseen sinne, on myös noudatettava sitä kutsua, jonka Jumala esittää. Älä pidä itsestään selvänä, että pääset taivaaseen. Sinne pääsy on suunnattoman suuri armon ihme. Voidaksesi päästä taivaaseen Sinun on noudatettava Herran kutsua."

Parannus on vastaus kutsuun

Jeesus itse oli kutsumassa heitä. Mutta aterialla mukana olleet eivät tunnistanee Jeesuksen sanaa Jumalan kutsuksi. Heistä aterian alussa tapahtunut vesipööhä sairastaneen miehen parantaminen ei ollut riittävä osoitus Jeesuksen arvovallasta, varsinkin kun merkki tapahtui vielä perinteiden vastaisesti sapattina. Jeesuksen sen jälkeen vieraille antama kritiikki siitä, että vieraat etsivät kunniapaikkoja, ja isännille siitä, että he järjestivät kutsuja vain saadakseen vastakutsuja, ei varmaankaan illallisten ilmapiiriä keventänyt. Mutta juuri tuohon ankan totuudelliseen kritiikkiin sisältyi Jeesuksen kutsu Jumalan valtaistuimen hääaterialle. Kukaan ei voi ottaa Jumalan hääkutsua vastaan muulla tavalla kuin nöyrytyksellä parannukseen omasta ylpeydestään, itsekkyydestään ja kunnian tavoittelustaan. Kutsu voidaan ottaa vastaan vain aidossa nöyrytyksessä tunnustamaan oman elämän tosiasiat.

Ainoa vaihtoehto

Kukaan ei pääse Jumalan valtakuntaan, jos hän kuvittelee, että Jumalan kutsun noudattamisen lisäksi hänellä olisi jokin muu vaihtoehto. Jos katsot, että Jumalan valtakunta edustaa Sinulle jotain vastaavaa kuin työn ilo, avioliiton yhteyden ilo tai omistamisen ilo, niin et voi päästä sisälle. Kristillisuus ei ole eräs vaihtoehtoinen elämäntapa, joka

tuottaa tietyllä tavalla uskonnollisesti asennoituneille ihmisille sellaista mielihyvää, jonka joku toinen saa työstä, ihmissuhteista, harrasteista tai omistamisesta. Kristillisyydessä on kysymys elämästä ja kuolemasta. Joko Sinulla on iankaikkinen elämä tai ei. Joko pelastut taivaan kirkkauteen tai joudut kadotuksen tuskaan. Jos Jumala ei merkitse Sinulle mitään enempää kuin nuo Jumalan sinänsä antamat hyvät lahjat, omaisuus, työ ja perhe, niin Jumalan lahjoista on tullut Sinun jumalasi. Olet epäjumalan palvelija.

Hyvä on parhaan pahin vihollinen. Useimmat ihmiset eivät suinkaan torju Jumalan kutsua siksi, etteivät sitä kuulisi, vaan siksi, ettei se tule heille heidän mielestään riittävän voimakkaalla tavalla. Jos Jumala antaisi niin väkevän kokemuksen tai niin selkeän merkin, ettei sitä enää voisi millään kiertää, niin sitten olisin valmis ottamaan kutsun vastaan.

Ei tunteen palo vaan totuus

Kutsu Jumalalan valtakuntaan otetaan vastaan vain taipumalla totuuteen ja pyytämällä armoa. Kysymys ei ole siitä, tapahtuuko se väkevän synnintunnon vai omantunnon hiljaisen ja sinnikkään kolkutuksen seurauksena. Ratkaisevaa on se, että kun Jumalan kutsu tulee ja Sinä tiedät, että on kysymys Sinun elämäsi todellisista asioista, et pakene Sanan alta, vaan annat sen taivuttaa Sinut parannukseen. Jos Sinä riität itsellesi, se ei tarkoita, että riittäisit Jumalalle. Hänelle riittää vain Golgatalla valmistettu sovitusuhrin. Vain ne, joille armo kelpaa, voivat kerran päästä sisälle taivasten valtakuntaan. Jos riität itsellesi, jos työsi, ihmissuhteesi ja omaisuutesi riittävät Sinulle, et ole maistava Jumalan hääateriaa.

Tänään on pelastuksen päivä

Kutsu Jumalan valtakuntaan ei rajoitu vain yhteen kertaan. Vertauksessamme Herra oli lähettänyt jo varhain illalliskutsun. Kun sitten kaikki valmistelut oli tehty, palvelija lähetettiin noutamaan kutsutut aterialle. Jumalan armokutsu tuli Sinun elämäsi ehkä jo kasteessa. Senkin jälkeen olet kuullut ehkä useinkin kuullut siitä, että tie Jumalan luo on Jeesuksen ristin ja ylösnousemuksen voiton tähden auki. Kutsu on voimassa. Mutta sitten tulee elämäsi käännehetki: Sinun on tehtävä käytännölliset johtopäätökset omaan elämäsi tuosta kutsusta. Sinun on tässä ja nyt vastattava siihen. Sinulta kysytään, lähdetkö nyt Kutsujan seuraan.

Sinnikäs kutsu, mutta vaara paatua

Jumala on erittäin sitkeä kutsunsa esittämisessä. Hän saattaa vuosia ja taas vuosia kutsua. Herra on kärsivällinen. Hän odottaa Sinua luokseen. Mutta Sinulle on kohtalokasta, jos kutsun kuultuasi itseäsi ja Jumalaa pettäen vetoat verukkeisiin. Voit nimittäin lopulta paaduttaa niin sydämesi ja omantuntosi, että Herran ääni ei mitenkään pääse sydämeesi. Herra kutsui jopa Iskariotin Juudasta aivan viimeiseen loppuun asti, mutta hänen korvansa ja sydämensä oli tukkinut rahanhimo. Siksi on äärimmäisen vakava paikka, kun Herran ääni kuuluu vielä omassa tunnossasi. Älä päästä elämäsi tilaisuutta kulkemaan ohitsesi.

Työtä Jumalan suurten hääillallisten valmistamiseksi ei saa jättää kesken. On mentävä teille ja aivotierille, sinne missä ihmisiä liikkuu. On ravisteltava ihmisiä hereille, on vaatimalla vaadittava heitä tulemaan Jumalan luo.

Tuska sieluista

Muista, että jos Sinä kykenet olemaan välinpitämätön ihmisten iankaikkisesta kohtalosta, jonka määrää se, miten he Herran kutsuun suhtautuvat, niin Herra ei kuitenkaan koskaan voi sitä. Hän hätäilee meidän pelastuksemme tähden, hän suorastaan yllyttää meitä viemään kutsua kaikkialle. Herra tietää mitä kutsun hylkääminen merkitsee ja Hän haluamalla haluaa, että mekin, jotka kutsun otimme vastaan ja jotka Hän asetti muita kutsumaan, ymmärtäisimme asian niin kuin Hän sen näkee. Jos Herra ei saa Sinusta palvelijaansa, kutsun levittäjää, niin Hän lähtee etsimään muita tähän ihmisen suurimpaan ja tärkeimpään tehtävään.

Jumalan armokutsua levittäessämme meidän on kerrottava kuulijoillemme, että sen kutsun hyljänneet eivät lopulta voi päästä Jumalaa pakoon. Tulee kutsu tuomiolle, jota kukaan ei voi lykätä enää tuonemmaksi.

Armahtajan ilo

Luuk. 15:1-32

Luukkaan evankeliumin kuuluisa 15 luku sisältää yhden ainoan, mutta kolmiosaisen vertauksen. Vaikka usein tuhlaajapoika -vertausta käsitellään ikään kuin aivan omana vertauksenaan, sen syvin merkitys avautuu vain tämän

kolminaisen vertauksen kokonaisuudesta käsin. Vertauksessa on kysymys Jumalan Pyhän kolminaisuuden kolminkertaisesta ilosta, kun syntinen ihminen on saatu pelastetuksi takaisin Luojansa, Lunastajansa ja Pyhittäjänsä yhteyteen. Meillä on Jumala, joka ei mistään niin paljon iloitse kuin siitä, että Hän saa armahtaa syntisen ja palauttaa kadonneen rakkautensa ihmeelliseen yhteyteen.

Vertauksen ensimmäinen osa puhuu siitä Hyvästä Paimenesta, Jeesuksesta Kristuksesta, joka etsii kadonnutta lammasta. Kun lauma illan suussa tuotiin laitumelta ja laskettiin, paimenella oli noin kaksi tuntia aikaa löytää laumasta eksyksiin joutunut lammas. Sitten laskeutui yö ja villipedot hoitivat kadonneen suihin. Miten paimenen on mahdollista löytää kadonnut lammas, sillä hänen huutonsa eivät välttämättä kannaksyntyneen luo eikä eksyneen määkiminen hänen korviinsa. Vastaus on yksinkertainen. Paimenella on koira, joka jälkien hajun perusteella kykenee jäljittämään eksyneen. Paimen joutuu siksi kulkemaan täsmälleen saman reitin, kuin minkä eksyksiin joutunut lammaskin. Samalla tavalla Jeesus Kristus joutui kulkemaan meidän harharetkemme, Hän ikään kuin noukki matkan varrelta jokaisen meidän syntimme ja lankeemuksemme ja kantoi niiden vastuun Golgatan hirvittävässä tuskissa meidän puolestamme ja meidän hyväksemme. Meidän tiemme meidän perässämme kuljettuaan Jeesus lopulta löytää meidät. Hän meidän rikkomustemme tähden väsyksiin asti kulkenut, ristin tuskiin räkähty Hyvä Paimen tulee ja ihmeellisellä ylösnousemusvoimallaan tarttuu meihin - omien syntiemme väsyttämiin ja rikki lyömiin, nostaa meidät olalteen ja kantaa kotiin. Kaiken tämän Hän tekee suurella ilolla. Hän kokoaa ystävänsä ja iloitsee yhdessä heidän kanssaan siitä, että syntinen löydettiin ja pääsi osalliseksi Jumalan pelastavasta armosta.

Vertauksen ensimmäinen osa kertoo siis Jumalan Pyhän kolminaisuuden toisesta Persoonasta ja siitä suunnattomasta ilosta, minkä Hänelle tuottaa se, kun Hän saa armahtaa syntistä ihmistä. Ilo on niin suuri, että siihen yhtyy koko taivaallinen enkelikuoro. Taivaassa soi ilo ja ylistys Herran ihmeellisestä pelastavasta armosta. Se soi aivan erityisenä silloin kuin joku ensi kertaa elämässään tekee parannuksen, kääntyy Jeesuksen puoleen, tunnustaa väärät tiensä ja tekonsa ja pyytää armoa. Mutta Heran armo ei pääty siihen. Joka kerta kun langennut uskova ihminen vilpittömästi tunnustaa omat syntinsä ja ne hyljäten huutaa apua, armo rientää hänen luokseen ja Jeesus iloitsee enkeliensä kanssa. Parannus on elämäksi, se on armoa, Jumalan suurta lahjaa. Mutta juuri siksi se myös tuottaa Jumalalle suunnattoman ilon.

Toisessa osassa Jeesus puhui naisesta, joka oli kadottanut kihlajaislahjana sulhaseltaan saamasta kymmenen hopearahan ketjusta yhden. Hän sytyttää lampun ja lakaisten jokaisen talonsa sopen etsii siihen asti, kunnes löytää tuon kallisarvoisen rahan, voidakseen palauttaa sen kaulalleen, sydämensä päälle. Kysymys on Jumalan Pyhän Kolminaisuuden kolmannen Persoonan Pyhän Hengen työstä, joka tapahtuu seurakunnassa. Pyhä Henki ottaa Jumalan sanan lampun ja järjestelmällisen evankelioinnin luudan ja lähtee etsimään kadonnutta siltä, mistä tietää sen lopulta löytyvän. Lattian kaikki kolot ja liat käydään läpi, sillä juuri ne kätkevät alleen suunnattoman arvokkaan rahan. Pyhä Henki etsii lain ja evankeliumin saarnalla ihmisiä, kun seurakunta todella menee etsimään kadonneita sieltä missä he ovat: synnin liasta ja ei-kristillisten uskontojen pimeydestä. Evankeliumi valaisee ja puhdistaa. Arvokas kadonnut löytyy. Silloin seurakunnan keskellä syntyy ilo. Jos jokaiselle elämänsä harharetkiltä Jumalan ihmeelliseen armoon palanneelle on suurta riemua, että hän on saanut omat syntinsä anteeksi, niin lähes yhtä suuri ilo - joskus jopa suurempi ilo täyttää sydämen, kun saa olla vierellä silloin, kun joku ensi kertaa elämässään saa kokea anteeksiantamuksen ja uuden elämän riemun. Tähän seurakunnan iloon yhtyy myös taivaallinen jo perille päässeiden ylistävä seurakunta. "Suuri todistajien pilvi taivaassa seuraa uskon kilparadalla täällä ajassa taivaalliseen päämääräänsä suuntautuvia, Jeesuksen kasvoin silmänsä kiinnittäneitä kilvoittelijoita." Suuri ilo on Pyhällä Hengellä, kun Hän on saanut evankeliumin sanalla liittää syntisen ihmisen pelastettujen seurakuntaan.

Vertauksen kolmannessa osassa näemme Isän, Pyhän Kolminaisuuden ensimmäisen Persoonan. Emme näe Häntä vieraalla maalla etsiskelemässä kadonnutta poikaansa, vaan kärsivällisesti odottamassa kotonaan. Ei niin, ettei Isän sydän olisi kaiken aikaa ollut siellä, missä poika harharetkillään kulki. Mutta Hänen itsensä ei tarvinnut muuta kuin odottaa, sillä Hänen Poikansa - se joka vertauksen kertoi - oli siellä suurella maailmassa jo etsimässä tuhlaajaa. Hyvän Paimenen hengitys ikään kuin puhalsi jo kadonneen pojan niskassa. Isä tiesi myös, että Pyhä Henki oli lain ja evankeliumin sanalla vetämässä ja houkuttelemassa tuhlaajalasta takaisin kodin suuntaan. Isä, jolla on kaikki olosuhteet ja luonto hallinnassaan, tiesi senkin, että se nälänhätä, jonka Hän maahan tuotti, oli lopulta Hänen suurta armoaan ja rakkauttaan, jolla tuhlaajan sydän lopulta taipui katumukseen, parannukseen ja uskoon, kun Pyhän Hengen sinnikäs kutsuva ja houkutteleva sana sai osua omaan tuntoon.

Isän odottavan rakkautensa luonteesta kertoo se, että Hän näkee poikansa tulon jo kaukaa ja kaiken arvokkuutensa hyljäten lähtee juoksemaan täyttä vauhtia poikansa luo sulkeakseen hänet syliinsä. Isä näki poikansa tulon siksi, että

joka viiden minuutti Hän oli jo pitkään suunnannut katseensa tien suuntaan: "Milloin hän mahtaa palata?" Isän rakkaus ilmeni pitkämielisenä ja kärsivällisenä odotuksena. Isällä on armon silmät. Siksi Hän näki poikansa paluun. Isä juoksi, sillä Hänellä on armon jalat. Isä syleili poikaansa, sillä Hänellä on armon kädet. Isä suuteli tuhlajaalastaan, sillä Hänellä on armon huulet. Isä puhui suloisesti, sillä Hänellä on armon sanat. Isä antoi sormuksen, kengät, puvun ja teurastutti vasikan ilojuhlia varten, sillä Hänellä on armon teot.

Taivaallisen Isän sydän on niin täynnä armoa ja rakkautta ja iloa saadessaan armahtaa syntisiä, että ainoatakaan "itsensä mennyttä" - harharetkensä tunnustanutta ja Hänen luokseen palannutta Hän ei ole koskaan heittänyt luotaan pois. Isän rakkaus ulottuu myös ison veljen tapaan omille synneilleen sokeihin asti. Hän haluaa kertoa armahtamisen ilosta niillekin, jotka eivät vielä tajua, että myös he kaikessa rehellisyydessään, ahkeruudessaan, työteliäisyydessään ja vilpittömyydessäänkin saattavat olla valovuosien päässä Isän sydämen rakkauden ja armon tuntemisesta. Isä ei voi salata iloaan siitä, että kuollut palaa elämään, synteihinsä ja rikoksiinsa kuollut pääsee takaisin elämän Lähteen yhteyteen.

Tuhlaajapoika oli lähtenyt etsimään vapautta, mutta palasi paljain jaloin, orjan hahmossa. Vasta kotoa löytyi todellinen vapaus, kun Isä antoi hänelle kengät, vapaan miehen tunnusmerkin. Poika oli lähtenyt etsimään rikkautta, mutta palasi ruti köyhänä löytääkseen rikkauden Isän kodissa, kun Isä antoi hänelle sinettisormuksen, joka oikeutti hänet jälleen Isän kaiken omaisuuden käyttäjäksi. Poika oli lähtenyt maailmalle etsimään komeita juhlavaatteita. Ryysyissä hän palasi löytääkseen kotoa juhlavaateet, joihin Isä hänet puetti. Poika oli lähtenyt etsimään juhla-aterioita, mutta ei saanut lopulta syödäkseen edes sian ruokaa. Kotona häntä odottivat juhlapidot vasikanpaisteineen. Poika oli lähtenyt etsimään ystäviä ja nautintoa, mutta yksinäisenä ja hyljättynä palasi kotiinsa löytääkseen Isän rakastavan sydämen ja Isän palvelijoiden juhliarimun. Kaiken, mitä hän oli lähtenyt etsimään maailman turuilta, hän löysikin Isän kotoa.

Meillä on Pyhä Kolminaisuus, joka haluamalla haluaa armahtaa ja ottaa vastaan syntisiä, jotka palaavat Hänen luokseen. Isä armahti jo kaukaa lastaan. Anteeksiantamuksen toimitusaika oli merkillinen. Isä armahti ennen kuin poika ehti edes pyytää anteeksi, sillä Isä näkee sydämemme ensimmäisen oireenkin, kun haluamme pyytää anteeksi. Hän ryntää saadakseen armahtaa. Jumalalle ei ole suurempaa iloa kuin ottaa vastaan syntisiä, jotka syntinsä myöntäen tulevat Hänen luokseen ja jättävät itsensä Herran ihmeellisen armon varaan. Tällä armollaan Pyhä Kolminaisuus rakastaa juuri Sinua.

Viekas taloudenhoitaja

Luuk.16:1-15

Mihin rakkautesi suuntautuu?

Rakastatko Sinä rahaa vai ihmisiä? Jos rakastat rahaa, rakastat viime kädessä itseäsi, mutta jos rakastat ihmisiä, rakastat viime kädessä Jumalaa. Jos rakastat rahaa, niin työ, jolla sitä itsellesi hankit, muuttuu hyvin nopeasti Sinulle taakaksi, turhaudut ja koet, ettet saa koskaan kylliksi palkkaa. Jolle taas työ toisten palvelemiseksi on ilo, tyytyä pienempiinkin tuloihin.

Mikä on elämäsi tärkein asia? Se, mikä on Sinulle tärkeintä myös hallitsee Sinua. Väistämättä käytät voimasi, intosi ja kykysi sen hyväksi. Palvelet sitä.

Vain yksi Herra

Ihminen ei voi samanaikaisesti palvella muuta kuin yhtä herraa. Tekstimme ei sano, että ihminen ei saa palvella kahta herraa, vaan että hän ei voi, se on mahdotonta. Yhtä mahdotonta kuin on olla syvästi rakastunut samanaikaisesti kahteen ihmiseen, yhtä mahdotonta on samanaikaisesti rakastaa Jumalaa ja mammonaa.

Aikamme vilpiton rakkaus rahaan

Tekstimme fariseukset olivat ahkeria Jumalan sanan tutkijoita ja kuitenkin Jeesus antoi heistä synkän tuomion: "Te juuri olette ne, jotka teette itsenne vanhurskaiksi ihmisten edessä, mutta Jumala tuntee teidän sydämenne; sillä mikä ihmisten kesken on korkeata, se on Jumalan edessä kauhistus." Voimme pukea rahanrakkautemme mitä hurskaimpaan pukuun. Ja näemme päivittäin ympärillämme, miten koko yhteiskuntamme on täynnä noiden fariseusten asennoitumista. He ivasivat Jeesusta, koska heille oli itsestään selvää, että kaikkia ihmisiä viime kädessä hallitsee rakkaus rahaan. Tämä heidän ivansa kertoi todellakin, mitä he rakastivat ja mitä tämä aika rakastaa. Siksi on äärimmäisen tärkeä kysymys minulle ja Sinulle.

Kumpaa Sinä rakastat Jumalaa vai mammonaa? Raamattu toteaa, ettei yhdelläkään ahneella ole perintöosaa Kristuksen ja Jumalan valtakunnassa, sillä hän on epäjumalanpalvelija. Japanilaisen uskonnollisuuden ja epäjumalanpalvelun aivan keskeisimpiä asioita on ahneus, josta kyllä käytetään usein kauniimpia nimityksiä kuten taloudellinen menestys ja vaurastuminen jne. Olenko minä Jumalan vai epäjumalien puolella. Ja tässä asiassa niin kuin yleensä pelastukseen liittyvissä kysymyksissä - sillä tekstimme mukaan suhteemme rahaan on pelastuskysymys - Raamattu ei tunne mitään kolmatta ns. kultaista keskitietä. Vain joko - tai? Voimme rahoinemme joutua kadotukseen, niin kuin noita Simonista sanottiin tai voimme hankkia rahalla ystäviä, jotka toivottavat meidät tervetulleeksi taivaaseen, niin kuin tekstiämme edeltävä Sana osoittaa.

Vertauksen merkitys

Vertauksessa älykkäästä huoneenhaltijasta Jeesus rinnastaa toisiinsa sen innon, mitä tämän maailman ihmiset osoittavat taloudellisten etujensa hankkimisessa tätä ohikiihtivää aikaa varten, siihen intoon, jota Jumalaa rakastavien tulee osoittaa saavuttaakseen iankaikkisen elämän taivaassa. Vertauksessa asetetaan vastakohtat hyvä ja paha, ja annetaan esimerkki pahassa, mutta kehoitetaan tekemään sovellutus hyvän puolella.

Vastaavia vertauksia voisivat olla esimerkiksi: - Varkaat ja roistot valvovat öisin saadakseen saalista, valvo sinä rukouksessa ja kilvoituksessa saadaksesi iankaikkisen perinnön taivaassa. - Jos portto kaunistaa itsensä saadakseen asiakkaan, kuinka paljon enemmän meidän tuleekaan kaunistaa itsemme uskolla Jeesukseen Kristukseen saadaksemme olla Hänen kanssaan. - Jos juoppo tekee lähes mitä tahansa saadakseen viinaa, kuinka suurella innolla meidän tuleekaan tavoitella Jumalan Sanan maitoa. Jne.

Oikea huolehtiminen tulevaisuudesta

Vertauksen ydin on siinä, miten meidän tulee olla viisaat huolehtiessamme tulevaisuudestamme. Tämän maailman lapset ovat usein omissa lyhytnäköisissä ajallisissa tavoitteissaan todella ovelia. Kuinka moni iloitseekaan ja hykertelee riemusta saatuaan sijoituksilleen suuren voiton, ja kuinka harva kristitty ymmärtääkään todella iloita siitä iankaikkisesta voitosta, minkä hän saa sijoittaessaan köyhien ja puutteenaisten auttamiseen ja ennen kaikkea sijoittaessaan evankeliumin julistamiseen niin Suomessa kuin lähetyskentilläkin. -Ja mikä voisi ollakaan lyhytnäköisempää kuin rahan rakastamiseen panostaminen. 60 sekuntia sen jälkeen kun ihminen on kuollut hän ei voi enää allekirjoittaa pankkisiirtomääräystä. Ja sen jälkeen alkavat jälkeä jääneiden perintöriidat.

Huoneenhaltija ja isäntä - molemmat rahan palvelijoita

Vertauksen sekä isäntä että huoneenhaltija kuuluvat molemmat väärään Jumalasta erossa elävään sukukuntaan. Huoneenhaltija tuhlesi isäntänsä rikkauksia ja isäntä taas lisäsi niitä vääryydellä eli kiskomalla korkoa.

Juutalaisten korkosäännöthän kielsivät heitä ottamasta toiselta juutalaiselta korkoa lainoilleen - sillä niin köyhimmiltä, niiltä joiden oli pakko ottaa lainaa, riistettäisiin sekin vähä mikä heillä olisi. Näitä määräyksiä isäntä rikkoi kirjoittamalla lainaksi annettua määrää suuremmat velkakirjat, joiden mukaisesti hän sitten peri saatavansa ja sai hyvät korkovoitot.

Huoneenhaltijan oveluus

Huoneenhaltijan oveluus oli seuraavanlaista. Havaittuaan, että hänen vilppinsä oli paljastunut ja hän saisi potkut, hän käytti omaksi edukseen isäntänsä vääryyttä jopa niin, että hän itse tuli näyttämään oikeamieliseltä lainaa saaneiden silmissä. Hän nimittäin oikaisi lainakirjat niin, että ne tulivat vastaamaan Mooseksen lain mukaista käytäntöä. Näin hän saattoi hankkia lainansaaneiden luottamuksen ja vältti toisaalta isäntänsä vastatoimet. Vaikka isäntä näki, että huoneenhaltija oli aiheuttanut hänelle menetyksiä, ei hän voinut tehdä mitään, sillä laki oli huoneenhaltijan puolella. Hän ei voinut kiukuissaan muuta kuin ihailla huoneenhaltijansa oveluutta. Ja huoneenhaltija sai luotettavan ihmisen maineen ja uuden työpaikan. Ihmiset osaavat tänäkin päivänä lain varjolla tuottaa toisilleen menetyksiä ja itselleen etua.

Huoneenhaltija voitti vääryydellä itselleen turvatuksen tulevaisuuden, Jumalan lapsen tulee voittaa tulevaisuus hyvyydellä ja rakkaudella.

Pitkäjänteinen omaisuuden käyttö

Tämän päiväinen tekstimme korostaa, että Jumalan lapsen tulee olla ei vain innokas väärän mammonan käyttäjä

iankaikkisissa päämäärässään, vaan hänen tulee olla myös uskollinen ja pitkäjänteinen niin tehdessään.

Väärä mammona

Mutta mitä tuo väärä mammona sitten oikein on? Mammona itsessään on vaurautta ja omaisuuden paljoutta. Väärä mammona ei tekstiyhteydessämme tarkoita suinkaan vääryydellä hankittua omaisuutta. Sellaisestahan Jumalan lapsen on luovuttava, se on palautettava oikeille omistajilleen. Kysymys on oikeasta ja laillisesti hankitusta omaisuudesta, jota kuitenkin käytetään väärin. Se mikä meillä on, on 100%:sti Jumalan lahjaa ja vaikka se onkin meidän käyttöömmekä uskottu, se pysyy edelleen Jumalan omaisuutena. Se on annettu meille, jotta voisimme tehdä runsaasti hyvää jakaen omastamme tarvitseville. Moni uskova tuntuu ajattelevan, että kun hän antaa 10% nettotuloistaan lähetys- ja evankelioimistytöihin, niin loput 90% ovat hänen omaansa, jota hän voi käyttää niin kuin häntä miellyttää. Niin kuitenkin ei ole. Emme ole enää vastuussa niistä 10%:sta, jotka annoimme pois, mutta loput 90% kuuluvat yhä edelleen Jumalalle ja meillä itsellämme on henkilökohtainen vastuu siitä, käytimmekö ne Herran mieleisellä tavalla rakkauden välikappaleina.

Jeesus puhuu köyhistä, alastomista, vangituista, sairaista, pakolaisista ja ennen kaikkea niistä, jotka eivät ole vielä kuulleet evankeliumin sanaa. Ellemme käytä sitä, minkä Jumala on meille uskonut heitä varten, omaisuutemme koituu meille viime kädessä kiroukseksi.

Talleta taivaaseen!

Mikä sitten on todellista viisautta? Sijoittaminen uskollisesti taivaan pankkiin. Ja uskollinen sijoitustoiminta ei tarkoita sitä, että panisimme kerta heitolla valtavat summat pankkitilille, vaan sitä, että joka kuukausi säännöllisellä sijoittamisella saamme lopulta syntymään suuren sijoituksen.

Mitä taivaan pankkiin sijoittaminen sitten on? Se on niin toimimista rakkaudessa, että saisimme uusia ihmisiä lähtemään matkalle taivasta kohti. Jeesuksen kylväjävertausta mukaillen voisimme sanoa, että jokainen hyvä työ, rakkauden työ, jossa aina annamme pois jotain omaamme, rahaamme, aikaamme, vaivannäköämme jne, tuottaa taivaassa 30 - 60 - 100 kertaisen siunauksen eli taivaan pankin korkoprosentti liikkuu 3000%:sta 10000%:iin. Ja kysynpä vain, mistä voitte saada yhtä suurta korkoa sijoituksillenne täällä ajassa, sijoituksille, jotka lopulta joudutte kuitenkin menettämään.

Rakkaus kantaa hedelmää

Tietenkään Jumalan lapsi ei ole liikkeellä rakkauden teoissa ensi sijassa palkan toivossa. Kristuksen rakkaus Golgatan ristillä meitä tuki ajaa liikkeelle. Mutta muuttumaton tosiasia on se, että rakkaus kantaa iankaikkisen hedelmän aivan yhtä varmasti kuin synti tuottaa väistämättä kuoleman ja kadotuksen, sille joka ei tee parannusta, vaikkei sitä lopputulosta yhtään syntiä tehtäessä ajateltaisikaan.

Päämäärä selväksi

Väärä mammona loppuu, aika päättyy ja iäisyys alkaa. Miten Sinä olet tehnyt valmisteluja taivasta varten? Sokea on se kristitty, joka ei pidä jatkuvasti mielessään, että hän on matkalla päämäärää, taivasta kohti. (Kyllä me toki saamme matkustaessamme esim. Helsinkiin ihaila matkan kauniita maisemiakin, jotka toisin voivat olla ajoittain sateen harmaannuttamiakin, mutta silti koko ajan mielessämme on päämäärä Helsinki ja sen mukaan me teemme myös valintoja tienhaaroissa. Jumalan lapsi ratkaisee jokaisen suuren ja pienen kysymyksen viime kädessä taivaallisesta päämäärästä käsin ajatellen.) Tuleeko Sinua vastaan taivaassa kerran ihmisiä, jotka tulevat kiittämään Sinua siitä, että Sinun lähetysuhriesi kautta he kuulivat evankeliumin ja että se, mitä sinä teit heidän hyväkseen, pani heitä etsimään elävää Jumalaa, jonka he myös löysivät.

Pelastuksen lahjasta jakamista

Onko nyt siis niin, että jos annamme omastamme toisten hyväksi ja osoitamme rakkautta toisille, pääsemme taivaaseen. Ei, siitä ei todellakaan ole kysymys. Ihminen pelastuu yksin uskon kautta Jeesukseen Kristukseen, joka on hänen syntiensä tähden vuodattanut oman kalliin verensä Golgatan ristillä. Vain usko synnit anteeksi antavaan Jeesukseen pelastaa meidät ja antaa meille lahjana iankaikkisen elämän jo nyt ja taivaallisen kirkkauden, kun Herran päivä tulee meidän elämässämme. No, mistä johtuu sitten tämä paljon puhuttu rahasta, eihän ilmaisella pelastuksella saa olla mitään tekemistä minun pankkitilini kanssa.

Suuri näky pienessä

Niinpä niin. Pelastus, se paljon, josta tekstissämme puhutaan, on todellakin meille ihmeellinen ja suuri lahja taivaasta.

Mutta tekstimme osoittaa selvästi, että se joka on paljon uskollinen, on myös vähässä. Ajatus ei ole niinkään, että ensin ollaan vähässä uskollisia ja sitten joskus saadaan paljonkin hoitoamme. Teksti ei sano, että jos olemme vähässä, eli raha-asioissamme, uskollisia Jumalan edessä, niin sitten saamme joskus taivaan. Ajatus on juuri päinvastoin. Jos ja kun tuo paljon, eli suhteemme Herraan on kunnossa, jos olemme sisällä siinä pelastuksessa, jonka Jeesus on meille ristillä ansainnut, niin siitä aivan ilman muuta seuraa, että olemme myös uskollisia taivaan pankkiin sijoittajia nyt vähässämme.

Jeesus osoittaa meille edelleen, että itsekäs elämä raha-asioissamme kertoo sen, että suhteemme kallisarvoiseen, taivaalliseen ja itse Herraan Jeesukseen Kristukseen ei ole kunnossa. Ja jos emme ole nyt uskollisia Herralta saadussa lainassa, niin meidän on myös turha elätellä toiveita, että pääsemme kerran siihen kirkkauteen, josta Jeesus sanoo, että se on sitä meidän varsinaisinta ja omintamme. "Jos ette ole olleet uskolliset siinä, mikä on toisen omaa, kuka teille antaa sitä, mikä teidän omaanne on?"

Tarkista suhteesi Herraan

Tekstimme ei siis esitä meille mitään uutta vaatimusta. Se kertoo vain yksinkertaiset tosiasiat. Jos olet oikeassa suhteessa Herraan, se näkyy elämäsi pienissä yksityiskohdissa ja rahankäytössäsi. Ellet ole, niin sekin näkyy. Tänään meille kuuluukin Herran huuto:

"Tarkista suhteesi minuun. Tänään on armon päivä, tänään julistetaan syntien anteeksiantamusta. Tunnusta syntisi, tule valoon, sillä, minkä Herran valo paljastaa, sen Jeesuksen veri puhdistaa. Niin saat aloittaa uudelleen alusta. Ja niin Herra itse vaikuttaa Sanansa kautta, että tahtosi ja sydämesi taipuu Hänen tahtoonsa ja uskollisuuteen pienissä asioissa. Uskollisuuteen Häntä kohtaan ja taivaallista päämääräämme kohtaan.

Rikas mies ja Lasarus

Luuk. 16:19-31

Mitä kuoleman jälkeen?

Mitä heti kuoleman jälkeen tapahtuu? Millaisessa tilassa sielu kuoleman jälkeen on? Mitä kuolleiden sielut kokevat ja ajattelevat? Ovatko kuolleet kiinnostuneita meidän yhä elossa olevien asioista? Millä tavalla meidän nykyinen elämämme vaikuttaa kuoleman jälkeisyyteen? Voivatko elossa olevat vaikuttaa kuolleiden tilaan?

Nämä ja monet muut vastaavat kysymykset askarruttavat jokaista ihmistä aivan pienestä pitäen ja aivan kaikissa uskonnoissa ja kulttuureissa. Kysymyksiin sisältyy sekä aitoa uteliaisuutta että myös pelkoa, sillä jokaisella näitä kyselevällä ihmisellä on myös omatunto, joka halusi asianomainen sitä tai ei, muistuttaa vääristä teoista ja laiminlyönneistä ja vaatii kuoleman jälkeen tulevaa tuomiota. Kuoleman pelko ei siis johdu ensi sijassa siitä, että ihminen ei tiedä, mitä kuoleman jälkeen tapahtuu, vaan siitä, että hän tietää liiankin hyvin, mitä hänen elämässään on tähän mennessä tapahtunut ja omatunto vaatimalla vaatii rangaistusta. Tuomio tulee, ihminen vavahtaa ja vavahtaa syystä.

Evankeliumi vastaa

Ihminen pelkää kuolemaa, kokee syyllisyyttä ja kaipaa rakastavaa sydäntä turvakseen aivan riippumatta siitä, onko hän muslimi, buddhalainen vai kristitty taustaltaan. Mutta näihin kysymyksiin ei syvimmiltään löydy vastausta muusta kuin evankeliumista. Jeesus Kristus sovitti ristillä syntimme, ruumiillisella ylösnousemuksellaan Hän kukisti kuoleman vallan ja avasi tien taivaallisen Isän rakastavalle sydämelle. Lähetystyötä ei siis koskaan tarvitse tehdä ikään kuin tyhjiöstä käsin. Jumala on työskennellyt ns. yleisen ilmoituksen kautta ihmissydämissä valmistaen maaperää voittoisalle ja riemulliselle uutiselle Jeesuksen pelastusteoista, jotka uskoen saa ottaa lahjana vastaan.

Vastausmalleja uskonnoissa

Opetusta kuoleman jälkeisyydestä löytyy joka uskonnosta. On uskontoja kuten islam, jossa puhutaan tuomiosta, ylösnousemuksesta ja paratiisista. On taas toisia, kuten hindulaisuus tai buddhalaisuus, joissa puhutaan jälleensyntymisestä ja loputtomasta kiertokulusta. On ateismi-nimistä uskonnollisuutta, joka julistaa, että "mihin puu kaatuu, siihen se maatu". On shamanistista uskonnollisuutta, jossa vainajahenget liikuskelevat jossain lähituntumassa tai varjomaaisessa todellisuudessa.

Kuoleman Voittajan opetus kuoleman jälkeisyydestä

Mikään oppi kuolemanjälkeisyydestä ei viime kädessä ole kuitenkaan ole vastaus itse kuoleman kysymykseen. Vain se, että kuollut nousee kuolleista eikä koskaan sen jälkeen enää kuole, on vastaus itse kuoleman majesteetin edessä. Siksi vain kuoleman kukistaneen Jeesuksen Kristuksen opetuksella kuolemanjälkeisyydestä on kantavuutta. Vain Hänen sanansa ovat totuus.

Ei vertaus vaan kuvaus

Tekstissämme Ylösnoussut Herramme antaa yksiselitteistä ja selkää opetusta siitä, mitä kuolemassa tapahtuu. Kuvaus rikkaasta miehestä ja Lasaruksesta ei ole vertaus, vaan kuvaus kahden todellisen ihmisen kohtalosta heti kuoleman jälkeen. Jeesus käytti toki usein kielikuvia ja vertauksia, mutta niin tehdessään Hän aina kertoi myös, että oli kysymys vertauksista. Yhdessäkään vertauksessa hän ei sitä paitsi käyttänyt henkilöille todellisia nimiä toisin kuin tekstissämme, jossa Hän nimeää pelastuneen miehen Lasarukseksi.

Rikas mies

Aluksi Jeesus kuvaa näiden kahden miehen, lähellä toisiaan eläneen miehen ajallisen elämän. Rikas mies eli yltäkylläisyydessä, loisteliaasti. Nykyilmaisuin hän oli ihmisten kanssa hyvin toimeen tuleva, rahansa poikimaan saanut menestynyt, joka osasi myös ottaa kaiken hyödyn vauraudestaan. Hän piti julkisuuskuvansa kiillotettuna, hänellä oli arvostettu asema yhteisössään, hän osasi nauttia muodikkaasta pukeutumisesta - hänellä oli tyyliä, hän piti näyttäviä juhlatilaisuuksia. Hänen elämäntapaansa pidettiin mallina. Hän ymmärsi huolehtia itsestään, antaa aikaa itselleen ja nauttia elämästään. Naapurustossa vanhemmat rohkaisivat lapsiaan uutteruuteen viittaamalla häneen esimerkkinä loisteliaasta uraputkesta ja eläkeiästä, jota eivät rahahuolet varjostaneet.

Jeesus ei moiti miestä mistään rikoksista tai vääryydellä hankitusta omaisuudesta. Pikemminkin jopa Lasaruskin sairautensa ja köyhyytensä keskellä hakeutui tämän rikkaan miehen portin tuntumaan, koska arveli löytävänsä edes jotain syötävää rikkaan miehen pitämien juhlien "räppäisistä", ylijääneestä, poisheitetystä.

Rikas mies ei tosin mitenkään aktiivisesti harrastanut hyväntekeväisyyttä, mutta teksti ei anna tukea ajatukselle, että hän olisi kieltänyt kerjäläisiä käyttämästä hyväkseen hänen talonsa jätteistöissä ulos tuotua syömäkelpoista ruokaa. Pikemminkin saa käsityksen, että hän jopa saattoi olla ylpeä siitä, että juuri hänen talonsa oli kerjäläisten suosima. Olihan se epäsuora todiste hänen menestyksestään ja viesti sitä kaupungin muillekin asukkaille.

Sellaisessa "hyväntekeväisyydessä", jossa annamme toisille sellaista, minkä olisimme joka tapauksessa heittäneet roskiin, ei ole vähäisintäkään rakkautta.

Oli miten oli, rikas mies oli kaikin puolin kunniallinen kansalainen, joka osasi tehdä itselleen hyvää.

Lasarus - kerjäläinen

Mutta sitten oli tuo toinen mies Lasarus. Hän oli kerjäläinen, joka sairasti pahoja paiseita. Työkyvyttömänä hän joutui turvautumaan aikansa - ja monissa maissa yhä voimassa olevaan - sosiaaliturvaan eli kerjäämiseen. Kaikesta päätellen hän myös sai rikkaan miehen talon tuntumasta jotain, vaikka rikas mies ei vähimmäissäkään määrin ollut kiinnostunut Lasaruksen asioista.

Jatko osoittaa, että rikas mies kyllä tunsikin Lasaruksen, sillä tuonelan vaivoissa hän pyysi Aabrahamia lähettämään juuri Lasaruksen veljiensä luo. Lasaruksen usko oli siis hänen ja hänen sukulaistensa tiedossa. Lasarus ei siis ollut vain tyytynyt itse uskomaan, vaan oli antanut myös suullisen todistuksen uskostaan Jumalaan.

Lasarus oli siis köyhyydestään ja sairaudestaan huolimatta merkki ympäristönsä ihmisille. Hän oli sanoillaan usein kehottanut parannukseen synneistä ja uskomaan Jumalan lupauksiin. Hänen sanansa olivat myös jossain vaiheessa rikkaan miehenkin omaantuntoon osuneet, mutta rauhattomuus oli tukahdutettu menevään ja näyttävään elämään. Sairauden ja köyhyyden tuomaa yksinäisyyttä, jota Lasaruksen usko ja todistus Herrasta oli vain lisännyt, kuvaa se, että kun hänen sairautensa sai käänteen vakavaan suuntaan, ainoat jotka hänestä välittivät, olivat paiseita nuolevat koirat.

Aikamme menestyksen teologian edustajille Lasarus on merkillinen kummajainen. Mies uskoo Jumalaan, todistaa Herran sanasta, mutta joutuu silti kärsimään köyhyyttä, työkyvyttömyyttä, kerjuuta ja lopulta kuoleman täydellisesti ihmisten hylkäämään. Lasarus ei kaiken tämän pahan keskellä kuitenkaan luopunut uskostaan, pikemminkin hänen sydämensä tarrautui entistä syvemmin iankaikkiseen todellisuuteen. Hän tiesi, että ajallinen ahdistus kaikkein

syvimmässä hirvittävyysdässäänkin on kevyttä verrattuna siihen iankaikkiseen kirkkauteen ja iloon, jonka uskova sydän saisi osakseen ajan rajan tuolla puolen.

Valkoinen hevonen

Sitten tapahtui jotain. Kerjäläinen kuoli ja myös rikas mies kuoli. Rikkaus ei ollut miksikään avuksi, kun tuo valkea ratsastaja saapui. Kuolemaa ei voi lahjoa, sitä ei voi väistää köyhä eikä rikas. Voi olla, että Lasaruksen kuolemasta saatettiin todeta, kun puhtaanapitojärjestelmän miehet korjasivat hänen ruumiinsa kaatopaikalle poltettavaksi: "Mies parka, olipa hyvä hänelle, että pääsi täältä!" Sen sijaan rikkaalle pidettiin komeat hautajaiset, joissa tuskin säästeltiin ainakaan rahaa. Hänen uraansa muisteltiin ja joku ehkä ehdotti, että hänestä kannattaisi kirjoittaa kirja rohkaisuksi ja esimerkiksi nousevalle polvelle.

Kuolema tulee kaikille, mutta kuolema ei ole kaiken loppu. Sekä Lasaruksen että rikkaan miehen sielu jatkoivat olomassaooloaan. Kuolema ei lopeta yhdenkään ihmisen olemassaoloa. Se on kuin kaksoispiste, jota seuraa jatko, jonka sitä edeltänyt elämä sanelee.

Paratiisi

Kun kerjäläinen kuoli, enkelit tulivat noutamaan hänen sieluaan Aabrahamin helmaan eli paratiisiin. Nimitys Aabrahamin helma kertoo ei van sen, että Abraham on siellä elävänä sieluna - Jeesushan totesi eräissä yhteydessä, että Abraham, lisä ja Jaakob elävät, sillä Jumala ei ole kuolleitten vaan elävien Jumala. Aabrahamin läsnäolo tuosta taivaan osassa, jonka sijainnin Ilmestyskirja kuvaa paikaksi Jumalan alttarin alapuolella, kertoo myös sen, että sinne pääsevät kaikki ne, jotka ovat Aabrahamin uskon perillisiä eli turvaavat samalla tavalla Jumalan lupauksiin kuin Abraham. Hänen uskonsa luettiin hänelle vanhurskaudeksi, jolla hän kelpasi taivaaseen. Kuka ja millainen ihminen tahansa pääsee paratiisiin turvaamalla Jeesuksen Kristuksen uhrilla valmistettuun sovitukseseen ja luottamalla Ylösnousseen Herran armoon.

Paratiisi, Aabrahamin helma, vaikka se on osa taivaan kirkkautta, ei ole vielä lopullinen tila. Tulee vielä se päivä, jona myös kuollut ruumis herätetään ja paratiisissa oleva sielu yhtyy siihen Jeesuksen toisessa tulemisessa, tulee viimeinen tuomio ja lopullinen taivas. Siitä huolimatta paratiisi on jo jotain niin ihanaa, että Abraham syystä kuvaa sitä paikaksi, jossa saadaan hyvää. Paratiisin välitilassa jatkuu myös tietoinen elämä, pelastettujen keskinäinen keskustelu ja rukouksen ja ylistyksen yhteys Herraan, niin kuin Ilmestyskirja osoittaa.

Tuonela

Rikas mies joutui puolestaan Tuonelaan, joka on iankaikkisen kadotuksen, Jumalan pyhän vihan kuluttavan tulen, esikartano. Vaikka lopulliseen kadotukseen ei joudutakaan ennen kuin ruumiin ylösnousemuksen ja viimeisen tuomion jälkeen, tuonelan tuska on jo Jumalan tulta. Sen polttavuus on niin sielua uuvuttavaa ja tuskallista, että sen keskeltä rikas mies pyysi armoa. Hän pyysi Aabrahamia lähettämään Lasaruksen luokseen edes hivenen helpottamaan hänen tuskaansa.

Pyyntö sisältää myös tunnustuksen siitä, että maan päällä eläessään rikas mies oli havainnut Lasaruksen sellaiseksi, jolla on sydäntä kärsiviä kohtaan. Lasaruksen usko ja omat sairaudet olivat kasvattaneet hänelle armahtavan sydämen muiden kärsimyksiin. Mies oli sen kyllä havainnut jo maan päällä, mutta silloin hän oli torjunut sen turhanpäiväisenä hempeämielisyytenä. Nyt hän antoi siitä tunnustuksen, mutta liian myöhään. Hänen olisi ajassa pitänyt tehdä parannus, herätä todellisuuteen valheen harhakuvitelmista.

Peruuttamaton elämän valinta

Abraham osoitti, että tuonelasta ei enää ollut mitään tietä paratiisiin eikä taivaaseen. Ihmisen pelastumista ei ratkaista viimeisellä tuomiolla. Se ratkaistaan täällä maan päällä. Viimeinen tuomio on kyllä tarpeen, jotta oikeudenmukaisuus ja totuus kukistaisi lopullisesti kaiken vääryyden. Tuomiolla vääryyttä kärsineet saavat oikeuden, synty poistetaan lopullisesti. Sekä taivaassa että kadotuksessa vallitsee Jumalan vanhurskaus ja oikeus.

Perusteet

Rikkaan miehen rikkaus ei ollut syy siihen, että hän joutui tuonelaan ja sitä kautta lopulta kadotuksen tuskaan. Abraham oli aikansa rikkaimpia miehiä ja oli paratiisissa. Abraham selitti: "Poikani, muista että sinä eläessäsi sait hyväsi." (Ei siis hyvää, vaan hyväsi!). Mies joutui sinne siksi, että hän oli pitänyt omana hyvänään, elämänsä varsinaisena aarteenaan ajallista omaisuutta, mainetta ja menestystä. Hän oli myös saavuttanut sen, mitä oli onnenaan pitänyt.

Miehen kompastus oli siis siinä, että hän oli pitänyt Jumalan hänelle rakkauden välineeksi uskomaansa omaisuutta omanaan, eikä ollut asettanut Jumalaa, lahjojen antajaa aarteekseen. Hän oli korottanut Jumalan lahjat epäjumalakseen ja uhrannut niille elämänsä hukaten samalla sielunsa. Hänen syntinsä oli epäjumalanpalvelusta, josta hän ei ollut halunnut tehdä parannusta, vaikka Lasaruksen sanat ja rakkaudellinen elämäntapa olivatkin häntä parannukseen kutsuneet. Hän oli hylännyt Jumalan sanan elämässään.

Lasaruksen köyhyys ja sairaus eivät taanneet hänelle hyvää osaa. Sen avasi hänelle yksinkertainen usko elävään Jumalaan. Hän oli ottanut elämänsä suurten vaikeuksienkin keskellä turvakseen Jumalan sanan lupaukset. Hän oli myös ojentanut elämänsä Sanan mukaan. Hänellä oli Aabrahamin usko, joka kurottautui ajallisista iankaikkisiin ja käytti siksi kaikkea ajallistakin iankaikkisen rakkauden välineenä.

Herääminen tuonelassa

Tuonelan tuskassa rikkaalle miehelle vihdoinkin selvisi totuus, vaikka se totuus olikin koko hänen elämänsä ajan ollut hänen kotonaan. Hänellähän oli ollut Vanha Testamentti kirjakkäärinä kotinsa hyllyllä ja olihan hän toki käynyt synagogassa kuulemassa opetusta. Mutta totuus ei ollut koskaan päässyt hänen sydäntään murtamaan.

Samalla hänelle tuli hätä viidestä veljestään, sillä hän tiesi, mitä tietä he olivat kulkemassa. Niin paratiisissa kuin tuonelassakin ollaan kiinnostuneita maan päällisistä asioista. Eikä ihmiselle mikään ole tärkeämpää kuin se, että hän eläessään pääsee Jumalan lapseksi ja varmistuu siitä, että pääsee kuoltuaan Jumalan paratiisiin. Jos Sinä olet keksinyt elämäsi jotain vielä tärkeämpää, tilasi on äärimmäisen vaarallinen. Olet kulkemassa tuon rikkaan miehen tietä.

Tehoaisivatko ihmeet?

Samalla kun miehelle tuli tuska veljiensä kohtalosta, hänelle nousi vielä yksi epäily, joka näyttää monia meitäkin kiusaavan. Entäpä jos evankeliumin leviämisen hitaus maassamme johtuukin siitä, että Jumala ei käytä tarpeeksi väkeviä keinoja väärää tietä kulkevien ihmisten herättämiseksi. Jos he saisivat nähdä, miten heille tutut ihmiset heräävät kuolleista ja alkaisivat kertoa heille kuolemanjälkeisyydestä, niin kyllä heidän sitten pitäisi jo uskoa. Kyllä he sitten kääntyisivät vääriltä teiltään ja alkaisivat etsiä taivaallista todellisuutta.

Aabraham torjui väitteen. Jeesus osoitti myöhemmin sen myös vääräksi ensin herättämällä toisen Lasaruksen eloon - jonka seurauksena fariseukset ja lainoppineet päättivät tappaa sekä Jeesuksen että Lasaruksen, ja sitten nousemalla itse haudasta kolmantena päivän, eivätkä he sittenkään uskoneet. Mikään vaikuttavinkaan ihme ei riitä herättämään ihmisessä uskoa, jos ihminen tukkii korvansa sille Jumalan sanalle, joka puhuttelee hänen omaatuntoaan ja vaatii häntä tunnustamaan väärät tiensä ja kääntymään Jumalan puoleen.

Jos kuulet Herran äänen tänään

Jos tänään omassatunnossasi kuulet Jumalan sanan, joka osoittaa Sinulle että olet yhä väärällä tiellä, elät yhä salatuissa synneissä tai kieltäydyt yhä tunnustamasta syntinä omaa väärää tietäsi, mammonan rakkauttasi ja itsekkyyttäsi, niin tiedä se, että mitään muutakaan muistutusta ja varoitusta et Jumalalta tule saamaan. Sinä voit paaduttaa Herran äänen sydämessäsi ja kun niin teet, olet itse vastuussa siitä, että joudut tuonelan kautta kadotukseen.

Mutta jos tänään kuulet Herran äänen, muista, että se on Herran armokutsu parannukseen. Hän haluaa ottaa vastaan jokaisen, joka synteineen tulee hänen luokseen. Hän voi nostattaa juuri Sinusta sen, joka teidän sisarustenne ja sukunne keskellä kertoo, että taivaaseen päästäkseen jokaisen on tehtävä parannus, kääntytävä Jumalan puoleen Hänen armahdettavakseen. Herra voi ja tahtoo yhä täällä ajassa pelastaa. Hänellä on valta antaa syntejä anteeksi maan päällä.

Mutta kun ajan rajan yli astutaan, ei ole enää toista mahdollisuutta. Jos kuulet Herran äänen, älä paaduta sydäntäsi. Herra haluaa Sinut taivaaseen. Tee sinäkin elämäsi aarteeksi Jumala ja Hänen ihmeellinen taivaallinen valtakuntansa, vaikka se merkitsisi tuon keräjäisen ja sairaan Lasaruksen tietä. Sinun kuolemasi jälkeisyys päätetään tässä ajassa. Valmistaudu siksi kohtaamaan Jumalasi.

Vie sana veljesi luo

Evankelioimisessa ei ole kysymys vähemmästä kuin siitä, että kohti kuolemaa kulkevat ihmiset havahtuisivat

näkemään Jumalan todellisuuden, kääntyisivät Jeesuksen puoleen ja saisivat iankaikkisen elämän. Kysymys on evankeliumista, sillä vain sana ristiinnaulitusta ja ylösnousseesta Kristuksesta kykenee pelastamaan ihmisen iankaikkiseen elämään. Jospa Herran Sana saisi herättää meissä jo eläessämme sen huolen veljämme pelastuksesta, johon rikas mies heräsi vasta tuonelan tuskissa. Viekkäämme rohkeasti eteenpäin viesti Herrasta, joka pelastaa syntisiä, jotka tulevat Hänen luokseen.

Lisää meille uskoa

Luuk. 17:1-10

Ei helppoa tai mukavaa elämää

Jeesus ei milloinkaan luvannut, että Hänen omansa elämä olisi tässä ajassa helppoa. Hän lupasi antaa omilleen oman rauhansa, ilonsa, voimansa ja rakkautensa, mutta missään Hän ei luvannut mukavaa ja helppoa elämää. Sen sijaan Hän lupasi omilleen jopa ahdistusta ja vainoa siksi, että he pitäytyvät Hänen sanaansa.

Jeesus antoi myös tehtävän omilleen viedä evankeliumi kaikkeen maailmaan silläkin uhalla, että juuri evankeliumin julistus tulisi herättämään kovaa vastustusta. Helppoa vaihtoehtoa ei siis luvattu. Viime sunnuntain evankeliumi taas kertoi Lasaruksesta, joka hurskaasta elämästään ja vilpittömästä uskostaan huolimatta joutui kärsimään sekä sairauksista että köyhyydestä.

Miten ylipäänsä kristittyinä voi elää, jos vaikeudet ovat noin suuret? Miten kukaan edes tahtoo tulla kristityksi, jos elämä voi olla noin kivikkoista? Näitä ja monia samantapaisia kysymyksiä moni uskova tai etsivä kyselee varsinkin sen jälkeen, kun uskon tulon alkuajat ovat ohi.

Maito ja vahva ruoka

Herrahan antaa usein pienten lastensa saada hengellistä ”maitoruokaa”, sen jälkeen, kun lapsi on syntynyt eli päässyt ensi kertaa elämässään maistamaan syntien anteeksiantamuksen rauhaa tajutessaan, että Herra kantoi kaiken hänen syyllisyytensä Golgatan ristillä ja kukisti jopa kuoleman vallan ylösnousemuksellaan.

Pelastuksen ilo ja sydämen rauha kokemusten sijaan myöhemmässä uskon vaelluksessa Herra tarjoileekin omilleen kovaa leipää eli vie omiaan turvaamaan ei omiin kokemuksiinsa vaan Herran Golgatan uhrityöhön ja Jumalan sanan lupauksiin, jotka pysyvät muuttumattomina, vaikka tunteemme vaihtelisivat kuin tuuliviiri.

Salaisuus on tietenkin siinä, että Jeesus lupasi kaikkien näiden asioiden keskellä olla omiensa kanssa sekä hyvinä, että pahoina päivinä. Kristityn vaelluksesta tässä pahassa maailmassa ei selviä kukaan muu kuin se, jonka elämänä on Herra Jeesus Kristus itse.

Rauha

Kun Hän lupasi rauhansa, se ei tarkoittanut sitä, että voisimme jotenkin itse säilyttää mielenrauhamme tapahtui meille sitten mitä tahansa. Rauha ei ole mielentila, vaan tietoisuutta siitä, Kuka on joka hetki kanssamme ja tietoisuutta siitä, että meille ei tapahdu mitään sattumalta, vaan kaikki asiat ovat koko ajan Hänen hallinnassaan.

Ilo

Herran oman ilo ei myöskään ole pelkkää myönteistä tunnetilaa – kyllä uskova saa ja joutuukin itkemään joskus katkerastikin omia lankeemuksiaan, suruaan ja toisten aiheuttamien kipujen tähden. Ilo on siinä, että ei ole hetkeäkään, jolloin olisi yksin vaan saa aina jakaa kaiken sydämellään olevan Herran kanssa.

Rakkaus

Herran lupaama rakkauskään ei ole suinkaan pelkkiä ihania tunteita – aidon rakkauden suuruushan mitataan sen tuskan suuruutena, mikä koetaan rakkauden kohteelle tapahtuneiden pahojen asioiden tähden. Jumalan rakkauskään mitattiin Golgatan tuskalla meidän tähtemme. Rakkauden salaisuus on siinä, että Jeesus ei milloinkaan lakkaa antamasta meille sitä, mikä on meille tarpeellista ja mikä koituu tosi parhaaksemme.

Kun Hän saa hallita omansa sydäntä, niin Hän itse rakastaa meidän käsiämme, jalkojamme, suutamme ja silmiämme ja korviamme käyttäen jakamalla omaa sydäntään meille, avaamalla meidät näkemään asioita omilla silmillään ja vuodattamalla meihin Pyhän Hengen voiman suorittaa Hänen antamia tehtäviä. Hänen voimansa ei ole kuitenkaan

jonkinlaisia hengellisiä muskeleita, vaan se on voimaa, joka vaikuttaa silloin, kun olemme kuuliaisia Hänen tahdolleen. Voima vaikuttaa vaikka itse kokisimme syvää voimattomuutta, sillä voima on Hänen eikä meidän omaamme.

Lisää meille uskoa

Kun opetuslapset kuulivat Jeesuksen opetuksen viettelyksistä ja siitä, miten tulee antaa jatkuvasti anteeksi sellaiselle, joka rikottuaan pyytää anteeksi (niinhän Jumala itse tekee meihin nähden kaiken aikaa), he tajusivat, miten mahdotonta on elää kristittynä omassa voimassaan. Siksi he esittivät pyynnön: "Herra lisää meille uskoa!"

Pyyntö kertoo, jotain heidän käsityksestään uskon luonteesta. Usko oli heille ikään kuin sisäinen ominaisuus, jonka lisääntyessä ihminen kykenee tekemään sellaista, mitä hän ei ennen voinut tai uskaltanut. He siis ajattelivat uskosta niin kuin hyvin moni tänäkin päivänä. Uskonnollisen uskon tyypillinen piirre on usko omaan uskoonsa. Mitä suurempi usko, sen isompia asioita saan aikaan. Usko omaan uskoonsa on pohjimmiltaan itseluottamusta ja ylpeyttä ja loppujen lopuksi oikean ja aidon uskon vastakohta.

Elävä usko

Jeesuksen vastaus osoittaa, että kysymys ei ole uskon suuruudesta tai pienuudesta, vaan siitä se on elävää uskoa. Sinapin siemen sisältää elämän. Miksi sitten sinapinsiemenen kokoinen mitättömän pieni usko riittää siirtämään vuoria. Siksi, että sinapinsiemen on niin väkevä? Ei todellakaan! Kysymys on siitä, mitä usko kristillisessä kielenkäytössä todellisuudessa tarkoittaa.

Usko on sitä, että Herran antaman lupauksen mukaisesti pyytää Jumalaa itseään tekemään sen, mitä itse ei mitenkään kykene tekemään. Usko on sitä, että asia jätetään kokonaan Jumalan suoritettavaksi alusta loppuun asti.

Uskon lähtökohta on oman avuttomuuden täysi tunnustaminen. Kun Jeesus kehotti meitä tulemaan lasten kaltaisiksi, kysymys oli juuri aidosta uskosta. Lapsi tietää, ettei hän kykene tekemään sitä ja tätä ja siksi hän pyytää vanhempiaan ja turvaa heihin kokonaisvaltaisesti. Lapsen uskon suuruus on siinä, että hän tunnustaa ja näkee Jumalan suurena ja uskaltaa jäädä kokonaan sen varaan.

Jeesuksen vastaus ei tarkoita siis sitä, että kun meistä löytyisi edes himpun verran uskoa, voimme sitten ruveta siirtelemään puita ja vuoria omien mielihalujemme mukaan. Kysymys on siitä, että Jumala, joka on kaikki puut ja vuoret luonut, kykenee helposti tekemään kaiken, mitä Hän tahtoo. Sinapin siemenen kokoinenkin elävä usko liittyy meidät tällaiseen Herraan. Jos ja kun Hän osoittaa meille, että Hänen tahtonsa on siirtää puita tai vuoria, saamme uskossa jättää koko asian Hänen suoritettavakseen ja saamme myös nähdä, että tapahtuu, niin kuin Herraa lupasi.

Usko ei siis ole meissä oleva erillinen ominaisuus, vaan uskossa on kysymys henkilösuhteesta toiseen Persoonaan, Herraan Jeesukseen Kristukseen.

Etsintäni ja väärä käsitys uskosta

Itse aloin etsiä yhteyttä Jumalaan rippikouluiässä. Halusin uskoa Jeesukseen, kun näin, että uskovilla oli jotain sellaista joka minulta ilmeisellä tavalla puuttui. Heistä loisti iloa ja sisäistä rauhaa, joita kumpaakaan itselläni ei ollut. Mutta vaikka kuinka yritin, en onnistunut synnyttämään sisimpääni sellaista uskoa, joka olisi antanut minulle saman levon ja vapauden kuin muilla näytti olevan. Hetkellisesti saatoin pumpata itseni tunnetilaan, jota pidin jonkinmoisena uskona, mutta se oli viimeistään kahden päivän kuluttua kadonnut taivaan tuuliin ja uusi uskon puristus alkoi. Lopulta jouduin epätoivoon: "Muilta uskominen näyttää sujuvan, mutta minulle se on mahdotonta."

Jos olisin ymmärtänyt oikein uskon luonteen, olisin tajunnut, että johtopäätökseni oli oikea ja raamatullinen. Uskossa ei ole kysymys mistään sellaisesta, jonka voisin omilla päätelmilläni, omilla ratkaisullani tai tunteillani synnyttää sisimpääni. Usko on luottamussuhdetta toiseen henkilöön, persoonaan. Minun on mahdoton luottaa ja turvautua kehenkään sellaiseen ihmiseen, jota en joko ole koskaan tavannut tai josta en ole saanut mitään tietoa. Usko ei siis eräässä mielessä asu ihmisen sisässä, vaikka vaikuttaakin sisimpään asti, vaan se on "eräänlainen kahden henkilön välillä vallitsevan ja väreilevän vuorovaikutuksen luottamus- ja turvallisuuskenttä".

Luottamus alkaa puheesta

Raamatullista uskoa ei voi syntyä, ellei Jeesus Kristus itse tule luoksesi ja ala puhua Sinulle. Luottamussuhde ihmissuhteissakin alkaa aina puheesta eikä suinkaan siitä, että seuraamalla jonkun käytöstä ja tekoja, tulemme siihen tulokseen, että hän on luotettava. Tapaat ihmisen vasta sitten, kun olet päässyt keskustelusuhteeseen hänen

kanssaan. Nostat välittömästi tuntosarvet pystyyn ja teet hänen puhetavastaan johtopäätöksesi. Tuohon ihmiseen voi luottaa. Jos ja kun hän sitten toimii myös johdonmukaisena lupauksilleen, luottamuksesi häneen lähtee syvenemään. Toisaalta ihminen voi alta aikayksikön tuhota sanoillaan synnyttämänsä luottamuksen pettämällä lupauksensa. Koko arkielämämme toimii luottamussuhteiden varassa ja kipeimpiä asioita elämässämme juuri ne suhteet, joissa luottamuksemme on muserrettu. Meillä voi olla paljonkin ennakkotietoa jostakin henkilöstä ja sen synnyttämiä odotuksia, mutta vasta henkilökohtaisessa suhteessa syntyy vuorovaikutukseen perustuvaa luottamusta.

Uskon syntymisessä ei ratkaisevaa siis ole se, näemmekö henkilön vai emme, vaan se, että saamme kuulla hänen puheensa ja sanansa. Kun sana on vakuuttanut meidät, alamme odottaa myös uskomme kohteen sanojen kanssa sopusoinnussa olevaa toimintaa. Uskon suuruus ei myöskään ole sitä, kuinka voimakkaita turvallisuuden ja luottamuksen tunteita meillä on jotakuta kohtaan, vaan sitä, kuinka hyvin olemme jonkun oppineet tuntemaan ja kuinka suurena näemme hänet hänen persoonallisten ominaisuuksiensa perusteella.

Usko Jeesukseen on pitkälle saman tyyppinen luottamussuhde kuin ihmissuhteissakin. Et voi uskoa Jeesukseen, ellei Hän itse ole tullut Sanassaan luoksesi. Vain Hän voi siis synnyttää uskon.

Itse luodut "kristukset"

Moni kuvittelee, että hän voisi ikään kuin omalla uskollaan luoda itselleen oman Jeesuksensa. Mutta näin menetellen päädytään ajassamme kohtalokkaan yleiseen harhaan, jossa uskon kohteena ei olekaan Jeesus vaan oma usko Jeesukseen. Usko omaan uskoonsa voi joskus saavuttaa järkyttävät hengellisen ylpeyden mittasuhteet. Siinä usein päädytään siihen, että tällaisen harhauskon vallassa oleva katsoo olevansa oikeutettu määräämään Jeesusta tekemään sen, minkä hän haluaa itselleen tapahtuvan. Mitä lujempaan uskot, sen varmemmin saat mitä itse haluat. Tällainen ns. menestysteologian usko näyttää usein salakavalan samankaltaiselta kuin aito usko, koska se saattaa käyttää hyvinkin raamatulliselta kuulostavaa kieltä. Kuitenkin kyseessä on eräs uususkonnollisuuden muoto, jossa ihminen korottaa oman sisimpänsä ja sen uskon omaksi jumalakseen.

Usko alkaa oman avuttomuuden näkemisestä

Olen siksi kiitollinen siitä, että jouduin epätoivoon omissa yrityksissäni uskoa. Vasta omat mahdollisuutensa menettänyt voi löytää yhteyden Jeesukseen. Uskon vastakohta epäusko ei nimittäin ole suinkaan uskon puutetta, niin kuin moni näyttää ajattelevan. Moni puolusteleekin omaa epäuskoaan vetoamalla siihen, ettei ole erityisen uskonnollinen luonne tai että häneltä vain puuttuu uskoa, vaikka ei hänellä olisi periaatteessa mitään uskomista vastaan. Todellisuudessa epäusko on vastauskoa. Se on useimmiten erittäin vahvaa uskoa siihen, että jollain konstilla selviää elämästä ilman muiden tai Jumalan suurempaa apua. Se voi saada myös muodon, jossa ihminen uskoo vakaasti omaan viattomuuteensa ja kykyynsä selvittää jopa Jumalankin edessä, kun se aika tulee.

Jeesus Kuninkaaksi

Usko Jeesukseen voi alkaa vain siitä, että ihminen joutuu vararikoon ja tunnustamaan, ettei hän selviä ilman Jeesukselta saatavaa apua. Usko Jeesukseen eroaa ratkaisevasti ihmissuhteiden luottamuksesta siinä, että Jeesuksen edessä ihminen ei voi esiintyä ikään kuin tasavertaisena osapuolena malliin:

"Minä luotan Sinuun ja Sinäkin voit luottaa minuun."

Herran edessä ihmiseltä romahtaa kaikki luottamus omaan itseensä. Kaikki jää riippumaan siitä, mitä Jeesus tekee läpeensä turmeltuneelle ja epäluotettavalle ihmiselle. Siksi usko Jeesukseen merkitsee väistämättä myös Jeesuksen tunnustamista Kuninkaaksi ja Herraksi.

Usko merkitsee siis päätösvallan luovuttamista Jeesuksen käsiin:

"Tapahtukoon Sinun tahtosi, ei minun."

Usko merkitsee siis aina myös kuuliaisuutta Herralle:

"Vain Sinä tunnet asiat oikein, johdata Sinä niin kuin tahdot."

Usko vien Herran oman palvelijan asemaan, jossa on ilo saada tehdä niin kuin Isäntä tahtoo tietäen samalla, että minkään tehtävän suorittaminen Jumalan valtakunnan työssä ei tee meistä ansiollisia. Se, että saamme palvella on Herraa on suurta armoa. Se ei lisää mitään pelastukseemme, koska se on meille annettu kokonaan jo lahjaksi.

Uskon taistelu

Meidän syntisessä luonnossamme asuu aimo annos ylpeyttä ja itseriittoisuutta uskoon tulomme jälkeenkin. Siksi uskomisen ei ole välttämättä helppoa. Uskossa on aina kysymys taistelusta:

"Sinäkö Herra olet oikeassa vai minun piintyneet ajatukseni ja asenteeni? Uskonko minä Sinua vai tämän maailman, sielunvihollisen ja lihani syöttämiä kauniita valheita? Luotanko omiin aisteihini vai Sinun sanaasi?"

Uskoon kuuluu siis jatkuva nöyrytyminen, jatkuva suostuminen Herran hallintavaltaan ja jatkuva parannuksen teko vääristä asenteista ja teoista. Usko merkitsee toistuvaa sydämensä avaamista Herralle, Hänen armonsa ja totuutensa vastaanottamista. Usko ei itsessään saa mitään aikaan. Mutta koska se pitää sydämen ovet auki Herralle, Jumalan ihmeellinen voima ja rakkaus kykenee vaikuttamaan uskovassa ja uskovan kautta muissa ihmisissä.

Taistelu viettelysten kanssa

Ulkoisten viettelysten ja hyökkäystenkin paineessa on mahdollista kestää, kun Herra itse on kanssamme. Uskovan onni on Jeesus, joka on kanssamme.

Mitani –niminen mies valmistui eräästä Japanin parhaista yliopistoista ja pääsi pian Kaneboo –nimisen kosmetiikka- ja kemianteollisuuden yhtiössä merkittävään asemaan. Mutta hänen hyvin liikkeelle lähtenyt uransa kärsi kolmeen kertaan kovan kolauksen, kun hänet alennettiin, koska hän ei suostunut yhtiön kyseenalaisiin menettelytapoihin. Hän oli kristitty ja asetti siksi totuudessa pysymisen tärkeämmäksi kuin menestymisensä yhtiössään. Lopulta hänet siirrettiin konkurssin partaalla olevan tytäryhtiön johtoon. Mutta pitäytyminen tiukasti totuudessa auttoi niin, että hänen onnistui saada yhtiö tuottamaan. Hänestä tuli lopulta yhtiön johtaja. Joka kerta, kun hän joutui totuudellisuutensa tähden erottamisuhan alaiseksi, hän kertoi päättäneensä, että saadessaan potkut hän lähtee opiskelemaan papiksi. Viettelysten ja kiusausten maassa on mahdollista vaelttaa valon lapsena, vaikka tie ei aina olekaan helppo!

Herra vapauttaa katkeruudesta Golgatan ristin luona

Ehkä kaikkein kovin uskon taistelu käydään kuitenkin silloin, kun sielunvihollinen uskottelee meille, että minun on mahdoton antaa enää tuota ja tuota asiaa anteeksi. Jos palaamme katselemaan Jeesuksen ristin luona sekä omaa suurta syntisyyttämme, että Jeesuksen veren vapauttavaa voimaa, saamme nähdä, että Herra itse tekee anteeksiantamisen mahdolliseksi. Juokse Jeesuksen uhriveren turviin, kun joudut taistelemaan katkeruuden syntiä vastaan. Herra voi ja tahtoo Sinut vapauttaa.

Kymmenen spitaalista

Luuk. 17:11-19

Kiitolliset ja tyytymättömät

Ihmiset jakautuvat kahteen ryhmään. On niitä, joista huokuu kiitollisuus ja on niitä, joista huokuu tyytymättömyys. Mikä on kiitollisuuden salaisuus? Mikä saa ihmisen kiittämään, vaikka ulkoiset olosuhteet näyttävät kaikkea muuta kuin kiitollisuutta herättäviltä.

Sairaudesta parantuminen ei välttämättä synnytä kiitollisuutta, ei vaikka tietäisi, että parantuminen tapahtui Jeesuksen tekemän ihmeen kautta. Parhaatkaan lahjat, joita yllättävän runsaina saamme päivittäin, eivät välttämättä tee meistä kiitollisia ihmisiä, ellemmme opi tuntemaan Häntä, joka kaikki lahjat viime kädessä antaa. Ilman kiitollisuutta meistä ei liioin tule onnellisia ihmisiä, sillä onnen eräs keskeinen ehto on kiitollisuus.

Kuka sen teki?

Ei liene epäilystäkään siitä, etteivätkö Jeesuksen parantamat kaikki 10 spitaalista olisi olleet iloisia heille tapahtuneesta ihmeestä. Mutta hyvän asian tapahtumisesta koitua hetkellinen ilo ja pysyvä kiitollisuus ovat eri tason asioita. Aito pysyvä kiitollisuus, joka tekee ihmisestä myös onnellisen, jopa sairauksien ja vammaisuuden yhä jatkuessa, syntyy vasta, kun ihminen tuntee sen suuren Henkilön, joka antaa kaiken hyvän, ja toistuvasti palaa Jeesuksen luo kiittämään Häntä ja palvomaan ja ylistämään Jumalaa. Kiitollisuudessa ei ole siis vain kysymys iloisesta mielestä, vaan suhteesta suureen Vapahtajaamme ja toistuvasta paluusta Jeesuksen Kristuksen luo, ja Hänen seuraansa jäämisestä.

Yhteinen surkeus

Teksimme 10 spitaalia sairastavaa ihmistä, joutuivat kokemaan eristämistä muusta yhteiskunnasta. Tarttuvan ja kuolettavan sairauden saaneiden eristäminen on sinänsä ymmärrettävä toimenpide. Vanha testamentti sen myös edellytti:

Joka sairastaa spitaalia, hän käyköön rikkirevityissä vaatteissa, tukka hajallaan ja parta peitettynä ja huutakoon:

'Saastainen, saastainen!' Niin kauan kuin sairaus on hänessä, hän olkoon saastainen. Saastaisena hän asukoon yksinään, hänen asuinsijansa olkoon leirin ulkopuolella. (3. Moos. 13:45-46)

Mutta asianomaisille tämä tarttuva ja leviävä tauti merkitsi hitaasti mutta varmasti lähestyvää kuolemaa ja syvän halveksunnan ja syrjinnän kohteeksi joutumista.

Tekstimme kymmenen sairaan joukossa oli juutalaisten uskonnollis-kansallisista syistä syrjimä samarialainen. Yhteinen taakka tai yhteinen vihollinen yhdistämään normaalisti toisiaan vihaavatkin joksikin aikaa yhteen. Yhteinen surkeus yhdistää, mutta siitä vapautuminen voi tuoda erottavat asiat pintaan uudelleen.

Armahda!

Jeesus kulki Samarian ja Juudean rajamailla matkalla kohti Jerusalemiä, sovittamaan ristillä syntimme ja kukistamaan kuoleman vallan ylösnousemuksellaan. Hän oli valinnut reitin niin, että nuo 10 sairasta voisivat löytää tiensä Hänen luokseen. He taas olivat saaneet kuulla Jeesuksen aiemmin parantamilla ihmisiltä, joiden joukossa oli myös entisiä spitaalipotilaita, että Jeesus kykenee heidät parantamaan. Spitaaliset uskoivat, että Jeesus oli Jumalan lähettämä profeetta ja siksi he pyysivät apua Jeesukselta. Huuto "Jeesus, armahda meitä!" merkitsi useimmille heistä pyyntöä saada takaisin terveys. Mutta samarialaiselle se sisälsi enemmän.

Sana, usko, kokemus

Tapa, jolla Jeesus paransi nyt spitaaliset ei ollut sama, jolla hän paransi eräitä muita spitaalisia. Hän ei koskenut heihin eikä antanut heille terveyttä välittömästi, sillä Hän halusi viedä heidät syvempään uskoon. Tapa, jolla Jeesus toimii tänäänkin, riippuu kyseisestä ihmisestä ja hänen tarpeistaan. Tällä kertaa Jeesus paransi antamalla SANAN: "Menkää näyttämään itsenne papeille."

Tuon ajan Israelissa papiston tehtäviin kuului myös terveystarkastusten suorittaminen. Vasta papin tarkastuksen jälkeen parantuneilla spitaalisilla oli oikeus palata koteihinsa ja muun yhteiskunnan keskelle.

Jumalan sana ei ole tarkoitettu vain kuultavaksi, vaan ennen kaikkea noudatettavaksi. Vasta silloin siihen kätkeyty ihmeellinen voima tulee näkyviin. Uskovan kristityn vaellus on kuuliaisuutta Jumalan sanalle, joka on meille annettu Raamatussa. Sanan teoreettinen tunteminen ei kuitenkaan vaikuta mitään, ellei sanan alle taivuta ja panna sitä käytäntöön. Mutta silloin tapahtuikin ihme: Sana antaa voiman siihen, mitä se pyytää, Jumalan sana antaa elämän.

Kun spitaaliset tarttuivat sanaan olemalla sille kuuliaisia tapahtui parantumisihme matkalla pappien luo.

Jumalan valtakunnan järjestys on sana, uskon kuuliaisuus ja lopulta kokemus. Jeesus ei ainoastaan parantanut spitaalisia, vaan antoi heille konkreettisen opetuksen siitä, miten uskossa vaeltaminen tapahtuu. Moni vaatii tosin ensin kokemusta ja suostuu vasta sitten uskomaan sanan, mutta itse asiassa kaikissa luottamussuhteissa sana on ratkaisevin asia. Vasta sanaan perustuva toisen osapuolen tunteminen kykenee synnyttämään luottamuksen. Sen sitten vahvistaa sanan lupaaman tapahtuman toteutuminen. Mutta ilman luottamussuhdetta mitään kokemustakaan ei lopulta pääse syntymään.

Itse asiassa Jeesus tarjosi spitaalisille syvempää armoa, kuin mitä he olivat pyytäneet. Hän antoi heille mahdollisuuden oppia tuntemaan Jeesuksen itsensä. Jeesuksen – itse Elämän lähteen - tunteminen on vasta todellista terveyttä, ei se, että sairautemme poistuu. Mutta vain yhdelle, samarialaiselle, kelpasi pelastuksen armo. Iankaikkisuusnäkökulmasta ihmiselle ei ole lopullista hyötyä siitä, että hän saa ajallisen terveytensä, ellei hän ota vastaan Jeesuksen tarjoamaa iankaikkista pelastusta vastaan. Jeesus ei kuitenkaan kieltäytynyt parantamasta niitäkään, joille Hänen pelastava armonsa ei kelvannut.

Armo, usko, ylistys

Parannetuista vain samarialainen sai "armahda" -huutoonsa vastauksena ei vain terveytensä vaan myös ymmärryksen siitä, että paranemista tärkeämpi asia on se, KUKA hänet paransi. Siksi hän palasi Jeesuksen luo kiittämään ja palvomaan Häntä. Mutta tämä paluu merkitsikin sitten suunnatonta mullistusta hänen elämässään. Jeesuksen yhteydessä hän löysi myös iankaikkisen pelastuksen – pääsyn osallisuuteen Jumalan elämästä, jonka yli sairaudella eikä kuolemalla ole enää mitään valtaa.

Usko on siis kulkemista Jeesuksen sanan varassa Herran tekoihin ja niiden kautta takaisin Herran luo. Uskon

olemusta kuvaa hyvin Koben Luterilaisen Raamattukoulun tunnuslause: "Menin Jumalan sanan luo, Sana ajoi minut kokemukseen. Menin kokemuksen luo, kokemus palautti minut Sanan luo. Henkeni iloitsee, kun se saa olla näiden kahden välillä lähettiläänä." (S. Petersen)

Kiitollisuus

Kiitollisuus ja ilo syntyy, kun Jeesukselta sana saanut ja sen varassa vaeltanut palaa Herran luo ylistämään Jumalaa. Jumalan valtakunta on kiitoksen ja ylistyksen valtakunta.

Aidon ilon perusehto on kiitollisuus. Kiitollisuus ei ole vain sydämen tila, vaan sillä on aina selkeä kohde: HENKILÖ, jota kiitetään. Kiitollisuus on riippuvuuden tunnustamista ja toiselle sen kertomista, mitä hyvää hän on tehnyt. Kiitos on rakkautta, koska se antaa kunnian Herralle, korottaa Vapahtajaa.

Voidakseen kiittää ihmisen on päästävä vapaaksi syyllisyydestä. Jeesus antaa sille, joka tulee Hänen luokseen todellisen tilansa tunnustaen, kaikki synnit, pahat teot, laiminlyönnit ja koko sydämen pahuuden anteeksi. Hän tekee niin, koska Hän on Golgatalla kärsinyt syntiemme rangaistuksen viimeiseen pisaraan asti. Omien syntiensä tunnustaminen ja anteeksi saaminen vapauttaa myös kateudesta, sillä nöyrytynyt sydän tunnustaa kaiken hyvän Herralta saaduksi lahjaksi. Kiitollisuus vapauttaa itkeskeisyydestä Jeesus -keskeiseen vaellukseen. Lähetys- ja evankelioimistyökin muuttuu kiitoksen ilmaukseksi Golgatalla saadun iankaikkisen elämän lahjasta.

Ylistys

Samarialainen mies ei vain kiittänyt polvillaan Jeesusta, vaan hän myös ylisti Jumalaa. Kiitos on sen Antajalle, sen kertomista, että iloitsee hänen hyvyystään ja lahjoistaan. Ylistys on taas Jumalan tuntemista, sen kertomista Jumalalle kuinka, hyvä Hän on. Ylistys voi tapahtua kivun ja tuskankin keskeltä. Se voi tapahtua hiljaisessa rukouksessa, mutta myös pauhaavassa ylistyslaulussa. Taivas on ylistyksen valtakunta. Siellä korotetaan Teurastettua Karitsaa ja Isää. Työ evankeliumin levittämiseksi päättyy kerran, mutta taivaallisen Yljän ja valtaistuimella Istujan ylistys ei koskaan lopu.

"Joka kiitosta uhraa, se kunnioittaa Herraa." (Ps. 50:23)

Hellittämätön rukous

Luuk. 18:1-8

Rukouksen evankeliumi

Luukkaan evankeliumia voisi kuvata myös sanoilla "Rukouksen evankeliumi", sillä Luukas toistuvasti kertoo, miten Jeesus vetäytyi rukoilemaan. Opetuslapsetkin tajusivat, että rukous on jotain aivan ratkaisevaa hengellisessä elämässä, joten he pyysivät Jeesusta opettamaan heille rukoilemista.

Rukous Jumalan vanhurskauden ja oikeuden toteutumiseksi

Vertauksemme köyhän lesken syvin halu oli saada oikeutta, koska hän oli joutunut vääryyden uhriksi. On mielenkiintoista havaita, että Ilmestyskirjan mukaan Jeesuksen nimen tähden marttyyrikuoleman kärsineet ja taivaallisessa kirkkaudessa olevat pyhät myöskin rukoilevat oikeutta. Heidän syvin halunsa on, että Jeesuksen toisessa tulemisessa, tulisi näkyviin Isän Jumalan täydellinen pyhyys ja vanhurskaus ja että synty lopullisesti hävitettäisiin maan päältä. Kun Jeesus tulee toisen kerran, alkaa uusi taivaallinen valtakunta, jossa vallitsee täydellinen oikeus, vanhurskaus ja rakkaus. Jotta se voisi alkaa, tarvitaan viimeistä tuomiota, jossa kaikki vääryydet oikaistaan ja lopullinen totuus kaikissa niin suurissa kuin pienissäkin asioissa pääsee voittoon. Oikeuden rukoileminen on tiivistetty Isä-meidän rukouksessa sanoihin: "Tulkoon Sinun valtakuntasi, tapahtukoon Sinun tahtosi!"

Mitä rukous on?

Ei-kristitytkin rukoilevat. Rukous on yleisinhimillistä. Jopa ateistitkin alkavat rukoilla, kun elämä menee riittävän tiukoille. Kuvatessaan ei-kristillistä rukousta Jeesus varoitti omiaan, etteivät he latelisi pitkiä rukouksia tai "esittäisi rukoustaitojaan". Ei-kristillisen rukouksen ajatuksena on saada jotain sellaista rukouksen (ja uhrien ja pyhiinvaellusten ym uskonnollisin) keinoin, mitä ei itse kykene saamaan aikaan.

Siinä mielessä ei-kristillinen ja kristillinen rukous muistuttavat toisiaan, että vasta sitten kun ihminen ei enää itse selviä, ei osaa, ei kykene, hän alkaa vasta todella rukoilla. Avuttomuus on siis rukouksen lähtökohta, vaikka toki on sellaista farisealaista rukousta, jossa ihminen kuvittelee omilla hienoilla rukouksilla saavansa aikaan jotain.

Ei-kristillisen rukouksen ydin on kuitenkin siinä, että rukoilija itse päättää, mitä hän tarvitsee ja pyrkii sitten vaikuttamaan jumaliin ja Buddhiin ja muihin yliluonnollisiin voimiin, jotta ne toteuttaisivat hänen tarpeensa tai halunsa. Jos toivottu sitten tapahtuu, saatetaan tuntea tiettyä kiitollisuutta siitä, että yliluonnolliset voimat ovat olemassa. Mutta jos kysytään, tuntee rukoilija sen jumaluuden, joka häntä auttoi, vastaus on yleensä jotain seuraavan laista: "Jumalat ovat niin salattuja, ettei niitä voi henkilökohtaisesti tuntea, mutta eikö se ole pääasia, että minä sain haluamani avun." Mutta jos toive ei toteudu, etsitään usein jokin toinen tehokkaampi jumaluus tai uskonto, jonka puoleen sitten käännytään. Ellei sittenkään tule apua, saatetaan joutua epätoivoon.

Kristillinen rukous

Kristillisessä rukouksessa on kysymys aivan muusta. Siinä ei itse asiassa ole edes kovin tärkeää saadaanko se, mitä pyydetään. Kristillinen rukous on yhteyttä sellaiseen Persoonaan, Isään ja Jeesukseen, jotka voidaan tuntea. Herran tahdon voi tietää, Hän puhuu ja Hänelle puhutaan rukouksessa. Kristillisen rukouksen olemus on siis siinä, että voidaan jakaa oma sydän Jeesuksen uhrikuoleman ja ylösnousemuksen tähden Isän kanssa ja samalla saadaan ottaa vastaan sitä, mikä on Jumalan sydämellä. Rukous on siis elämistä jatkuvassa suhteessa Herraan. Rukoilija ei päättää, mikä on hänelle tarpeen, vaan hän antaa Vapahtajan hallita elämäänsä. Rukouksen kautta hän oppii tuntemaan yhä syvemmin Herraa.

Samoin kuin kaksi naimisissa olevaa ihmistä ovat aina suhteessa toisiinsa, vaikka eivät aina keskustelisiakaan, samoin rukous on jatkuvaa suuntautumista Herran suuntaan oltiin sitten valveilla tai nukuttiin, tehtiin työtä tai levähtiin, käytiin sitten kirkossa tai oltiin kävelyllä.

Lakkaamaton rukous

Kun Jeesus tekstissämme kehottaa rukoilemaan aina ja lakkaamatta, kysymys ei tietenkään ole siitä, että koko ajan puhuisimme Jumalalle, vaan että kaiken aikaa elämme avoimesti Hänen kämmenellään. Rukous voi Hänen kämmenellään olla ajoittain tuskan huutoa, katumuksen kyneleitä, joskus tulvivaa kiitosta ja ylistystä, usein vain huokauksia tai hiljaista mietiskelyä. Mutta kaiken aikaa se on olemista Herran lähellä.

Rukous hädässä

Esimerkkinä hätää kärsivän ihmisen rukouksesta voisi olla esimerkiksi seuraava tilanne. Lääkäri toteaa uskovassa pitkälle kehittyneen syövän. Shokkiin joutunut uskova alkaa huutaa sydämensä hätää, kipua ja pelkoja Herralle. Hän pyytää, että Herra parantaisi. Samalla hän tietää kuitenkin, että tähän tilanteeseen joutuminen on kaiken aikaa ollut Jumalan tiedossa ja hallinnassa. Siksi hän ahdistuksessaan kysyy, mitä Herra Sinä aiot nyt minulle tehdä.

Herra voi vastata monella eri tavalla. Voi olla, että Herran vastaus on niin kuin Johannes Lampisen kohdalla, että hän paranee ja oppii sen kautta uudella tavalla todistamaan pelastuksen tärkeyttä. "Tärkeää ei ole paraneminen vaan se, että pääsee Herran luo kirkkauteen."

Voi olla, että Herran vastaus on niin kuin aikanaan kuningas Hiskialle: "Toimita talosi eli tee valmistelut omaa kuolemaasi varten, sillä olen päättänyt kutsua sinut tänne taivaan puolelle ylistyskuorooni."

Voi olla, että vastaus kuuluu: "Nyt sinä huudat ja parut sairauttasi minulle, mutta ennen kuin käyn sitä käsittelemään, haluan, että kuuntelet minua siinä kipeässä syntikysymyksessä, josta olet kieltäytynyt tekemään parannusta tähän asti."

Voi olla, että vastaus kuuluu: "Nyt en vielä vastaa sinulle mitään, et ymmärtäisi minua kuitenkaan. Odota ja muista, että silloinkin kun sinulla on tosi vaikeaa, minä olen kanssasi ja aikanaan, kun kykenet ottamaan vastaan, minä vastaan sinulle." Kaiken tällaisen keskellä suhde Herraan syvenee ja Golgatalalla ilmestynyt sanomaton rakkaus saa aivan uutta syvyyttä rukoilijan sydämessä.

Rukouksen voimasta

Usein kuulee puhuttavan rukouksen voimasta. Ilmaus on eräässä mielessä aivan oikea, mutta sen on helppo ymmärtää aivan väärin. Rukouksessa itsessään on yhtä vähän voimaa, kuin kerjäläisen almun anomisella. Hän voi yrittää heittäytyä erityisen sääliittäväksi saadakseen jotain rikkaan ohikulkijan sydämessä liikahtamaan. Mekin saatamme kuvitella, että oma tuskamme jotenkin lisäisi rukoustemme tehoa.

Mutta meidän Jumalamme ei ole niin kuin tuo vertauksemme väärä tuomari, joka saatiin liikkeelle vasta sinnikkäällä huutamisella. Rukouksen todellinen voima on aivan muualla. Se on siinä Herrassa, joka rukouksemme kuulee ja niihin myös vastaa.

Rukous voi täsmälleen yhtä paljon kuin rukouksiin vastaava Jumala voi. Jumala voi tehdä mitä vain – sikäli kuin se on Hänen tahtonsa mukaista. Siksi pienen pienen lapsen rukous ja aikuisen rukous saavat aikaan aivan yhtä paljon, sillä ne molemmat kuulee sama Jumala. Hänen voimastaan on kysymys eikä siitä, että rukouksessa itsessään olisi mitään voimaa. Mutta meidän Jumalamme ei ainoastaan voi ja kykene tekemään suuria, Hän lisäksi rakastaa omiaan ja tahtoo tehdä heille sitä, mikä on heille parasta.

Rukous ja Jumalan maailmanhallinta

Joskus kuulee sanottavan, että rukous liikuttaa Jumalan kättä. Oikein ymmärrettynä sanontaan sisältyy totuus. Oikea ajatus on siinä, että Jumala on liittänyt maailman hallintansa ja maailman evankelioimisen seurakuntansa rukouksiin. Se on Hänen täysin vapaa valintansa. Jumala haluaa toteuttaa toimintansa sillä tavalla, että Hänen seurakuntansa saa ja sen tulee olla jatkuvasti persoonallisessa kommunikaatiosuhteessa Hänen kanssaan. Herra toteuttaa oman suunnitelmansa vastaamalla kansansa rukouksiin. Herra ei siis suinkaan toteuta meidän suunnitelmiamme vaan omansa, mutta sillä tavalla, että Hän synnyttää seurakunnassaan oman tahtonsa mukaisen rukouksen ja toteuttaa suunnitelmansa vastaamalla näihin rukouksiin.

Seurakunnan rukous ei kuitenkaan liikuta Jumalan kättä mielivaltaisesti. Jumala ei ole nimittäin jättänyt seurakuntansa rukousta sen mielenliikahdusten, rukousinnon tai sen puutteen varaan. Jumala on antanut oman Henkensä seurakuntansa jäsenten sydämiin ja seurakunnan keskelle, jotta Pyhä Henki synnyttäisi sen keskeltä Jumalan tahdon mukaisia rukouksia. Lihallisiin rukouksiin Jumala ei ole luvannut vastata. Sanonta pitäisikin ehkä korjata muotoon:

"Jumalan Henki liikuttaa ihmissydämen rukoukseen, joka liikuttaa Jumalan kättä."

Rukouksen kuulemisen ehto

Tässä kohden on kuitenkin hyvä muistaa se, mitä Herra lausui oman kansansa rukouksista:

"Herran käsi ei ole liian lyhyt auttamaan, eikä hänen korvansa kuuro kuulemaan, mutta teidän pahat tekonne erottavat teidät Jumalastanne, ja teidän syntinne peittävät teiltä hänen kasvonsa, niin ettei hän kuule." (Jes. 59:1-2)

Niin kauan kuin me kieltäydymme taipumasta parannukseen synneistä, joista Herra meitä nuhtelee, meidän on turha odottaa vastauksia pyyntöihimme ja anomisiimme. Toisaalta niin pian kuin olemme tunnustaneet syntimme ja saaneet ne anteeksi Jeesuksen Golgatalla vuodattaman uhriveren tähden, meillä on täysi vapaus tuoda kaikki ajatuksemme ja pyyntömme Herran eteen. Herra itse puhdistaa niistä sitten lihalliset ja itsekkäät pois ja saamme nähdä, että Hän vastaa tahtonsa mukaisesti pyyntöihimme, niin pieniin kuin suuriinkin.

Rukous ja usko

Joskus rukouksemme kuulostaa seuraavalta: "Herra auta minua tässä asiassa tällä tavalla! Ellet auta, niin minä teen asian itse!" Tällainen rukous on epäuskon rukous. Epäuskohan on sitä, että tavalla tai toisella selviää itsekkin eikä siksi tarvitse Herran apua. Usko taas on sitä, että tunnustaa täyden riippuvuutensa toisen avusta. Ellei Herra tee, itse en mahda mitään. Siksi usko jättää asian kokonaan Herran käsiin ja jää odottamaan Herran asioihin puuttumista ja suostuu myös siihen, mitä Herra vastauksessaan puhuu. Mutta juuri tällaiselle rukoukselle Herra on luvannut suuria vastauksia. "Anokaa mitä ikinä tahdotte ja te saatte sen!"

Pikainen vastaus

Tekstimme vertausta väärästä tuomarista ja leskestä on usein ymmärretty niin, että Jeesus opettaisi sillä peräänantamatonta ja sitkeää rukousta. Lopulta Jumalakin "heltyy" ja antaa sen, mitä pyydämme. Kysymys on kuitenkin vertauksesta vastakohdasta käsin. Näin ollen merkitys on juuri päinvastainen. Toisin sanoen, kun ihmiset ovat kuin tuo väärä tuomari, niin Jumala on aivan toisenlainen. Jumala on hyvä. Hän ei viivytä vastausta omiensa rukoukseen, vaan rientää nopeasti ja auttaa omansa oikeuteen.

Hyvä kuva Jumalan rukousvastauksista on anteeksiantamuksen "toimitusaika". Kuinka pian siitä, kun tuhlaajapoika pyysi anteeksi, hän sai isältään anteeksi. Vastaus: Hän oli saanut anteeksi jo ennen kuin ehti anteeksi pyytääkään. Anteeksipyyntö tapahtui Isän rakastavassa sylissä. Meidän Herramme aivan juoksee saadakseen armahtaa sitä, jonka sydämessään on ottanut vasta ensimmäisiä askeleita parannuksen suuntaan. Herra ei viivyttele armoaan eikä Hän mittaille katumuksen syvyyttä, kun syntinen alkaa etsiä Hänen armoaan. Golgatan uhriveri on jo maksanut kaiken

etukäteen.

Tule Herra Jeesus!

Vertauksessa on vielä eräs tärkeä opetus. Se kertoo, millaisia asioita Jumalan seurakunta joutuu lopun ajassa erityisesti rukoilemaan. Leskihän etsi oikeutta, niin kuin edellä totesin. Lopun ajan seurakunta joutuu syvään ahdinkoon ja se rukoilee sen keskellä Jumalan vanhurskauden toteutumista. Mutta samalla Jeesus varoittaa, että juuri lopun ajan keskellä monissa ahdistuksissa ja vainoissa sillä on vaara menettää uskonsa siihen, että Jeesus todellakin tulee pian takaisin. Kyllä seurakunnalla on toki pelastava usko, mutta löytääkö Jeesus lopun ajassa sellaista seurakuntaa, joka uskaltaisi luottaa siihen, että Jeesuksen paluu toisen kerran tänne maan päälle tapahtuu pian ja että Hän todellakin saattaa totuuden ja vanhurskauden valtakunnan voittoon.

Jeesus ei viivyttelä paluutaan. Hän tulee pian, vaikka Herralle pian voikin merkitä hiukan toista kuin meille. Ihmisten pelastusta etsivä Kristuksen rakkaus voi tuntua ahdistuneelta seurakunnalta viivyteltä, mutta totuus on toisin: Jeesus tulee pian takaisin! Siksi Ilmestyskirja päättyy rukoukseen: "Tule Herra Jeesus!"

Fariseus ja publikaani

Luuk. 18:9-14

Koetelkaa itsenne

Kun lähes kaikki suomalaiset kiro sanat ovat loppuun kuluneita ahkerassa käytössä, sana "fariseus" on yhä säilyttänyt teränsä. Melkein minkä tahansa muun leiman olemme valmiit itsellemme hyväksymään, mutta sanaa fariseus pelkäämme äärimmäisyyteen asti. Haluamme viimeiseen asti pysyä rehellisinä, ellemme muiden silmissä niin edes omista silmissämme. Jumalan silmissä mitä kauheimpia syntejä puolustellaan rehellisyytenä itselleen. Mutta onko rehellisyyttä olla uskollinen himoilleen ja ylpeydelleen, niin kuin aikamme näyttää vaativan. Itse asiassa tekstimme fariseuksenkin synty oli tämän tyyppistä rehellisyyttä. Hän oli vilpiton omassa uskonnollisessa ylpeydessään.

Fariseus Paavali

Sana fariseus ei Jeesuksen aikana ollut kuitenkaan mikään haukkumasana. Kun Paavali seisoj kuulusteltavana roomalaisten maaherrojen edessä, hän vielä kristittynäkin tunnustautui fariseukseksi. Hän oli oikeassa merkityksessä ylpeä hengellisestä perinnöstään. Farisealaisuus sisälsi horjumattoman uskon Raamatun luotettavuuteen, uskon ylösnousemukseen ja hengelliseen todellisuuteen. Kun Jeesus oli noussut ruumiillisesti ylös haudasta, hän oli osoittanut, että kaikki se mitä farisealainen liike oli korostanut ja uskonut oli totta.

Jumalan eteen tulijat

Luemme siksi tekstimme aivan väärin, jos kuvittelemme, että Jeesus asetti jotenkin farisealaisen liikkeen ja publikaanit, miehittäjävallan kanssa yhteistyötä tehneet ja ihmisiltä usein vääryydellä veroja kiristäneet virkamiehet, toisiaan vastaan. Jeesus kertoi vain, miten Jumala näkee ne ihmiset jotka tulevat Hänen eteensä. Vaikka sunnuntaimme aihe on itsemme koetteleminen, kysymys ei ole siitä, että me itse voisimme antaa tuomion itsestämme.

Vain taipumalla Jumalan pyhien kasvojen edessä ja Hänen Sanallaan mitattuna totuuteen, voimme päästä oikeaan käsitykseen itsestämme ja tilastamme. Tutkit itseäsi oikein, kun kuulet, mikä on Jeesuksen tuomio Sinusta.

Tekosyntisyys

Meidän aikamme farisealaisuus esiintyy enemmän tekosyntisyyden kuin tekopyhyyden vaatteissa:

"Olenhan minä syntinen. Ja tiedän sen. Olen paljon rikkonut ja omatuntonikin syyttää. Olen sitä paitsi aika paljon katunutkin syntejäni. Ainakin yhtä paljon tai vielä enemmänkin ja hartaammin kuin esimerkiksi naapurini. On muuten hyvä, että hänkin näkee, miten vilpittömä katumukseni on! Joten Jumalanhan on pakko hyväksyä minut, sillä olen selvästi tarpeeksi syntinen Hänelle. Eikö hän tullut nimenomaan tällaisia syntisiä kuin minä pelastamaan. Nuo, jotka eivät kirkkoon tule, he eivät tajua mitään katumukseni ja synnintunnustukseni syvyydestä, mutta eipä noilla muiden liikkeiden uskovaisillakaan taida olla aitoa synnin tuntoa. Heidän tulisi ottaa minusta opiksi. Minä en ainakaan ole mikään fariseus."

Voi olla, että tänne kirkkoon on tänään tullut kaksi tai useampikin tällainen tekopublikaani, jotka palaavat täältä pois yhtä kaukana Jumalasta kuin olivat tänne tullessaankin. Ja kuitenkin yhtä suuren vääran varmuuden vallassa omasta

pelastuksestaan kuin ennenkin.

Jeesuksen arvio

Jeesuksen silmissä oli vain kaksi miestä, jotka menivät temppeliin. Sillä, että toinen oli fariseus ja toinen publikaani ei Jumalan arviossa ollut mitään merkitystä. Ihmissilmissä ja yhteiskunnallisesti he erosivat kovin toisistaan, mutta ei Jumalan edessä. Oli vain kaksi miestä. He menivät siis rukoilemaan. He halusivat päästä Jumalan luo. Sillä hetkellä kun astut kirkkoon, et ole sitä tai tätä, vaan Jumalan silmissä ainoastaan ihminen. Temppeli, paikka, jossa Jumala voidaan kohdata rukouksessa, on se paikka, missä Jeesus antaa meistä oman arvionsa. Kysymys on siitä, oletko vanhurskas vai et.

Vanhurskas

Sana vanhurskas muodostuu suomen kielessä kahdesta sanasta. Toinen on vaaka ja toinen hurskas. Vanhurskas on ihminen, jonka Jumala on omalla vaa'allaan punninnut, ja todennut riittävän hurskaaksi pääsemään sisälle Jumalan ja taivasten valtakuntaan. Vanhurskaus on Jumalalle kelpavaa hurskautta, Jumalalle kelpavaa oikeamielisyyttä ja oikeaa elämää. Mitta, johon ihmisen elämä verrataan, on Jeesuksen täydellinen ja pyhä elämä Isän edessä. Jos olet yhtä puhdas, yhtä rakastava, yhtä totuudellinen, yhtä armahtava ja yhtä pyhä kuin Jeesus Kristus, niin olet vanhurskas ja kelpaat Jumalalle. Mikään vähempi ei riitä.

Sinua ei tee Jumalan edessä vanhurskaaksi oma arviosi itsestäsi, vaan Jumalan suorittama punnitseminen ja Hänen päätöksensä. Publikaani vanhurskautettiin. Fariseus taas lähti pois yhtä uskonnollista elämystä rikkaampana jatkamaan tietään kadotukseen. Sillä ilman Jumalan vanhurskautta ihmisellä ei ole edessään mitään muuta kuin kadotustuomio.

Tärkeätä on tietää myös se, että Jeesus ei jättänyt kuulijoitaan epätietoisuuteen siitä, miten temppelissä käynti oli heihin vaikuttanut. Tänäankään Jeesus ei jätä epätietoiseksi ketään, joka haluaa kuulla Hänen arvionsa omasta elämästään. Käy rukouksessa Herran eteen Hänen tutkittavakseen, niin saat, kuulla oletko vanhurskas vai et. Lain ja evankeliumin julistettu sana välittää Sinulle Jumalan arvion Sinusta.

Minä, minä

Miksi sitten fariseus ei temppelistä poistuessaan tajunnut, että hän oli Jumalan edessä kadotettu ja tiellä tuhoon? Siksi, että vaikka hän tuli temppeliin ja alkoi rukoilla, hän ei missään vaiheessa asettanut itseään Jumalan eteen. Hän sanoi kyllä rukouksensa alussa "Jumala", mutta alkoi sen jälkeen puhua itsensä kanssa ja toisti lyhyessä rukouksessaan viisi kertaa sanan MINÄ. Jos hän olisi nähnyt jotain Jumalan pyhydestä, hänen olisi ollut pakko profeetta Jesajan tavoin huutaa: "Voi minua, minä hukun! Minulla on saastaiset huulet, ja saastaiset huulet on kansalla, jonka keskellä elän, ja nyt minun silmäni ovat nähneet Kuninkaan, Herran Sebaotin." Vain se, joka näkee Heran pyhyden ja puhtauden ja rakkauden, tajuaa omien syntiensä todellisen kauheuden.

Käskyt itse tulkittuina

Kyllä fariseus toki tunsikin kymmenen käskyä, mutta hän osasi erottaa ne Jumalasta itsestään erillisiksi periaatteiksi, joita hän sitten sovelsi niin kuin "elämän realismi" vaati. Hän mittasi itseään itse tulkitsemiensa käskyjen valossa. Hän totesi, että hän noudatti niitä hyvin ainakin verratessaan itseään halveksittaviin julkisyntien tekijöihin ja taaempaan seisovaan publikaaniin. Hän huomioi publikaanin ja oli halveksunnastaan huolimatta ilahtunut siitä, että publikaanikaan ei voinut olla huomaamatta, kuinka hyvin hän ole Jumalan edessä vaeltanut. Hän hiukan korotti varmuuden vuoksi ääntäänkin, että taaempaan kumarassa ollut mies kuulisi paremmin hänen hienon rukouksensa ja osaisi ottaa myös hiukan opikseen.

Itsekorotus

Fariseuksen arvio itsestään oli rehellinen ja vilpitön. Hän ei valehdellut kiitellessään itseään jumalanpalveluselämän säännöllisestä vaalimisesta, hyvästä ja moraalisesta elämästään toisten ihmisten edessä. Häntä ei kukaan olisi päässyt syyttämään mistään rötöksistä. Ja kuitenkin koko tämä hänen rukouksensa oli Jumalan silmissä kauhistus. Sillä hän korotti itsensä Jumalan läluolelle, niin itse asiassa hän teki itsestään kaiken mitan eli jumalan. Hän oli äärimmäisen ylpeyden vallassa. Hän halveksi toisia ihmisiä ja erityisesti syntistä publikaania. Luther kuvaa hänen asennettaan publikaaniin seuraavalla vertauskuvalla:

"Jos kerrotaisiin, että lääkäri, joka tahtoo olla moitteeton, kunniallinen mies, tullessaan kuolemansairaana miehen luo neuvoillaan auttamaan häntä sairaudesta, vain tekee ihmisparan naurun- ja pilkanalaiseksi, ken todella ei pitäisi moista ihmistä parantumattomimpana heittäjänä, mitä maa päällään kantaa...Kuinka paljon suurempaa häijyyttä

onkaan tuommoisen ulkokultailevan pyhän taholta se, että vaikka hän näkee lähimmäisensä sielun olevan iankaikkisen kadotuksen vaarassa ja hädässä ja vaikka oman henkensä uhalla on velvollinen häntä siitä kirvoittamaan, ei ainoastaan jätä sitä tekemättä, kun jopa yhdellä ainoalla sanalla tai huokauksella voisi hänet pelastaa, vaan päinvastoin moitiskelee häntä, siitä iloitsee ja haluaa, mikäli hänestä riippuu, vaivuttaa hänet vielä paljon syvemmälle kadotukseen!" (Kirkkopostilla)

Fariseus on uskonnollinen

Fariseukset ovat tänäänkin kyllä älyllisellä ja tunne tasolla vakuuttuneita siitä, että Jumala on. Siksi heitä tulee jatkuvasti myös kirkkoihin. Mutta se ei merkitse, että he eläisivät yhteydessä Jumalaan. Farisealainen kristillisyyden Jumalan edessä kauhistus. Mutta koska hän ei koskaan haluakaan katsella Raamatun Jumalaa kasvoista kasvoihin, hän onnistuu rauhallisin mielin palaamaan kotiinsa. Hän on sokea, ei näe omaa kauheaa tilaansa.

Coram Deo

Publikaani tuli temppeliin kohtaamaan Jumalaa. Hän oli ajautunut elämässään umpikujaan. Hänen omatuntonsa oli herännyt, kun hänen petoksensa ja vääryytensä alkoivat kantaa katkeraa hedelmää. Synti alkoi polttaa hänen sydämessään, kun hän alkoi tajuta jotain Jumalan pyhistä tuomioista. Hän tiesi, että hän joutuisi Jumalan edessä vastaamaan kaikista synneistään. Ahdistuneena hän juoksi temppeliin, jossa syntiuhrit suoritettiin. Hän ei voinut rukouksessaan muuta kuin heittäytyä Pyhän Jumalan käsittämättömän armon ja laupeuden varaan. Hän huusi ahdistuneena: "Jumala, ole minulle syntiselle armollinen!" Hänen rukouksensa oli asettumista Jumalan eteen, "Sinä Pyhä, minä syntinen" - suhteeseen. Mutta juuri siinä hänen syvin saastaisuutensa paljastui. Hän joutui Jesajan kanssa parahtamaan: "Voi minua, minä hukun!"

Vanhurskaaksi lukeminen

Fariseus tuomitsi itsensä vanhurskaaksi, mutta Jumalan lain arvio hänestä oli "kadotettu". Publikaani nöyrytyi, hän antoi itsensä kokonaan Jumalan arvion varaan. Mutta Jumala lukikin hänet vanhurskaaksi. Miksi? Lakihan vaati hänelle tuomiota. Eihän publikaanilla ollut mitään muuta kuin syntiä. Miksi hänet punnittiin yhtä puhtaaksi ja pyhäksi kuin Jeesus?

Vastaus on tuon arvion antaneessa Jeesuksessa itsessään. Jeesus itse otti publikaanin syntien tuomion kannettavakseen Golgatan ristille. Hänen syntinsä sai lopullisen tuomionsa. Ne rangaistiin ja hyvitetiin Jeesuksen kärsimysten mittaamattomassa syvyydessä. Kun publikaani pyysi armoa, hänellä ei ollut muuta vertailupistettä kuin Jumalan oma pyhyys. Hän tiesi olevansa syntisistä suurin. Mutta niin kuin Jesajan huulia kosketti palava kivi Jumalan alttarilta, publikaanin synnit sovitti Jeesuksen pyhä veri ristin puulla. Kaikki annettiin anteeksi. Hän sai vielä enemmän. Jeesus lahjoitti hänelle koko puhtautensa ja pyhyytensä. Hän sai lahjaksi koko Kristuksen vanhurskauden. Hän kelpasi nyt Jumalalle. Armo muutti hänen suhteensa Jumalaan. Hän lähti temppelistä kotiinsa Jeesuksen seurassa. Hänen elämänsä suunta muuttui. Hän jatkoi matkaansa Jumalan kanssa. Hän myös tiesi sen. Hänen tietonsa oli varma, koska sen Jeesus itse hänelle julisti.

Matkalla kohti Jerusalemia

Luuk. 18:31-43

Ristin merkitys

Luulen, että suomalaisissa on paljon niitä, jotka kyllä uskovat Jumalan olemassaoloon, käyvät kirkossakin, ymmärtävät myös sen, että he ovat syntisiä ihmisiä ja kaipaavat myös anteeksiantamuksen rauhaa sydämelleen, mutta ajattelevat, että koska Jumala on hyvä ja rakastava, Hän ilman muuta antaa synnit anteeksi kaikille sitä pyytävälle. Kuitenkaan he eivät ymmärrä, miksi Jeesuksen täytyi kärsiä Golgatan ristillä.

Usein heitä vaivaa myös toinen asia. Toisin kuin ne, joille Jeesuksen uhriveri ja ylösnousemus on puheiden keskeinen sisältö ja ilon aihe, heiltä näyttää puuttuvan jotain. He tietävät kyllä, että Jumala on armollinen, mutta jostain syystä heidän sisimpäänsä vaivaa jatkuva kalvava levottomuus ja ajoittain hivuttava kuolemanpelkoki. Saarnoissa kuullut rauhoittavat sanat eivät jostain syystä tunnu tehoavan. Joskus heitä saattaa myös jopa kiusata puhe Jeesuksen verestä, esimerkiksi se, mitä Heprealaiskirje sanoo: "Meillä on Jeesuksen veren kautta pääsy kaikkein pyhimpään." (10:19) tai "ilman verenvuodatusta ei tapahdu anteeksiantamusta" (9:22) Tällaisesta ihmisestä voidaan sanoa, että hän kyllä ymmärtää Jumalan rakkaudesta jotain, mutta ei sitä, miksi Jumalan rakkauden täytyi tulla esiin uhritiellä, mistä sunnuntaiimme aihe puhuu.

Opetuslapsetkaan eivät ymmärtäneet

Tällainen kyselijä on itse asiassa tämän päivän tekstissä kohtaamiemme opetuslasten seurassa. Jeesus oli yli kahden vuoden ajan tehnyt opetuslasten silmien edessä lukemattomia parantamisihtejä, herättänyt kuolleita, hallinnut luonnonvoimia, vapauttanut ihmisiä pimeyden henkivaltojen kahleista. Jeesus oli julistanut ilosanomaa Jumalan rakkauden valtakunnasta, joka oli Hänessä itsessään tullut heidän keskelleen. Itsekin he olivat saaneet valtuutuksen ja olivat saaneet toimia Jumalan rakkauden parantavien voimien välikappaleina. He olivat saaneet jopa ajaa riivaajia ihmisistä ulos Jeesuksen voimalla ja valtuutuksella.

Kun Jeesus oli noin kuusi kuukautta aikaisemmin alkanut puhua tiestään Jerusalemiin, siellä tapahtuvasta kärsimisestään, kuolemastaan ja kolmantena päivänä tapahtuvasta ruumiillisesta ylösnousemuksestaan, opetuslapset olivat protestoineet voimakkaasti moista ajatusta vastaan. Jeesus oli toistanut asiaa sen jälkeen epälukeisia kertoja ja opetuslapset olivat keskenään myös asiaa pohtineet. Mutta kaikesta kokemastaan ja tietämästään ja Jeesuksen opetuksesta huolimatta, he eivät yksinkertaisesti ymmärtäneet, mitä Jeesus tarkoitti.

Jeesus selittää

Tekstissämme Jeesus jälleen juurta jaksaen Vanhan Testamentin kirjoituksia läpi käyden selittää, mitä Hänelle tulisi parin viikon sisällä Jerusalemissa tapahtumaan. Hän ties kuinka monetta kertaa puhuu Jesajan profetiasta sen luvussa 53, jossa sanotaan mm.:

"Mutta totisesti, meidän sairautemme hän kantoi, meidän kipumme hän sälytti päällensä. Me pidimme häntä rangaistuna, Jumalan lyömänä ja vaivaamana, mutta hän on haavoitettu meidän rikkomustemme tähden, runneltu meidän pahain tekojemme tähden. Rangaistus oli hänen päällensä, että meillä rauha olisi, ja hänen haavojensa kautta me olemme paratut."

Samoin Jeesus jälleen toistaa Psalmin 16 sisältämän ylösnousemuksen lupauksen:

"Minä pidän Herran aina edessäni; kun hän on minun oikealla puolellani, en minä horju. Sen tähden minun sydämeni iloitsee ja sieluni riemuitsee, ja myös minun ruumiini asuu turvassa. Sillä sinä et hylkää minun sieluani tuonelaan etkä anna hurskaasi nähdä kuolemaa."

Jeesus kertoo aivan yksityiskohtaisesti ja tarkassa järjestyksessä, mitä Hänelle lähi päivinä tulee tapahtumaan:

1. Jumalan valitsema kansa Israel, jolle Hän oli tehnyt pelkästään hyvää ja osoittanut rakkautta ja julistanut totuutta ja parannuksessa kääntymistä Herran puoleen, tulee luovuttamaan Hänet, Auttajansa, Messiaansa, pakanain käsiin tuomittavaksi kuolemaan. (Jos Jeesuksen kuolema olisi ollut vain marttyyrin onneton kuolema eikä Jumalan rakkauden uhri, voidaan perustellusti sanoa, että meillä olisi kaikki syy olla uskomatta Jumalan vanhurskauteen ja oikeudenmukaisuuteen, kun Hän salli synnittömän ja itse Rakkauden joutua niin hirvittävän vääryyden uhriksi.)
2. Häntä pilkataan.
3. Häntä häväistään.
4. Häntä syljetään.
5. Hänet ruuskitaan.
6. He tappavat Jeesuksen.
7. Kolmantena päivänä Hän nousee ylös.

Joka kerta tapahtumasarjaa selittäessään Jeesus korosti viimeistä tapahtumaa. Hän tulisi nousemaan ylös haudasta. Opetuslapset saattoivat kyllä ymmärtää, mitä Jeesuksen luovuttaminen roomalaisille merkitsisi, mitä pilkka, häväistys, sylkeminen ja ruuskinta merkitsivät ja myös, mitä tappaminen merkitsi. Mutta ylösnousemuksen tosiasiaa me eivät ymmärtäneet ja juuri siitä syystä he ymmärsivät kaiken muunkin aivan väärin. Vasta ylösnousemus antaa Golgatan kärsimykselle sen oikean sisällön. Tekstimme korostaakin, että opetuslapset eivät ymmärtäneet mitään ja että Jeesuksen puhe oli heille täysin käsittämätöntä.

Suomalaiset tänään

Tänä aikana, jona suomalaisetkin ovat menettäneet uskonsa ruumiin ylösnousemukseen, he eivät enää voi ymmärtää myöskään Golgatan ihmeellistä uhria. Ylösnousemuksesta on tullut lähinnä kevään ja luonnon kierron symboli tai hautajaisten kaunis sana, jolla yritetään lohdutella surevia, vaikka jokainenhan tietää, ettei haudoista mihinkään nousta. Koska opetuslapset eivät kyenneet ottamaan vastaan Jeesuksen puhetta ylösnousemuksesta, kaikki muukin jäi heille käsittämättömäksi.

Se, että kristilliseksi lepopäiväksi aikanaan tuli sunnuntai, Jeesuksen ylösnousemuksen päivä, eikä perjantai, Jeesuksen kärsimisen ja kuoleman päivä, kertoo meille myös samaa. Vasta sitten kun itse Ylösnoussut Jeesus osoitti opetuslapsilleen, että juuri se sama Hän, joka oli ristille lyöty, seisoi nyt heidän edessään, he ymmärsivät Golgatan uhrin merkityksen. Ylösnoukseen käsien, jalkojen ja kyljen haavojen näkeminen ja tunnusteleminen vakuutti syvimmänkin epäilijän siitä, että Jeesus on todella Herra ja Jumala, ja että Hänen kärsimyksensä oli Jumalan oma uhri meidän syntiemme sovittamiseksi. Vasta Ylösnoussut Jeesus kykeni avaamaan opetuslasten sydämet, niin että he alkoivat ymmärtää myös Vanhan Testamentin kirjoitukset.

Jeesus elää tänään

Mutta ylösnoussut Jeesus Kristus on elävä yhä tänään, Hän on Pyhässä Hengessä täällä nyt keskellämme ja halajamalla halajaa avata silmäsi ja ymmärryksesi näkemään, minkä vuoksi Hän kulki tien Jerusalemiin, ristille ja ylösnousemuksen voittoon. Jos siis haluat ymmärtää Jeesuksen ristin salaisuutta ja maistaa, miten ihanan sydämen rauhan saa, jokainen joka uskossa katsoo Golgatalla hänen syntiensä tähden kärsivään Vapahtajaan, niin tutki Raamattuasasi ja näe kuinka vahvat ovat todisteet Jeesuksen ruumiilliselle ja historialliselle ylösnousemukselle.

Tee siitä johtopäätökset: Ei että kuoleman jälkeen jatkuu elämä jossain muodossa, siihen pakanatkin uskovat, vaan että itse kuolema on kukistettu, ja myös tämä kuolevainen ruumiimme on nouseva ylös joko tuomion tai elämän ylösnousemuksessa. Jokainen meistä tulee nousemaan ruumiillisesti ylös ja jokainen meistä on saava sen mukaan, mitä olemme tässä ruumiissa ollessamme tehneet, vakuuttaa Raamattu.

Tietämättömyys ei vapauta vastuusta

Ihmisen ymmärtämättömyys ei ole Raamatun mukaan ihmisen vastuullisuutta vähentävä asia. Sokea usko omaan itseensä, oman kokemuksen pitäminen kaiken mittana ja Jumalasta poiskääntyminen aiheuttaa ymmärtämättömyyttä. Roomalaiskirje ilmaisee asian näin:

"Jumalan näkymätön olemus, hänen iankaikkinen voimansa ja jumalallisuutensa, ovat, kun niitä hänen teoissaan tarkataan, maailman luomisesta asti nähtävinä, niin etteivät he voi millään itseänsä puolustaa, koska he, vaikka ovat tunteneet Jumalan, eivät ole häntä Jumalana kunnioittaneet eivätkä kiittäneet, vaan ovat ajatuksiltaan turhistuneet, ja heidän ymmärtämätön sydämensä on pimentynyt." (Room.1:20-21)

Opetuslapsillekin Jeesus oli totisesti ilmoittanut itsensä ja suuret tekonsa, oli opettanut heille Vanhan Testamentin kirjoitukset, mutta he eivät halunneet luopua omasta härkäpäisestä luottamuksestaan omiin silmiinsä, omiin kokemuksiinsa ja omaan arvostelukykyynsä. Vasta kipeiden kokemusten jälkeen he nöyrytyivät näkemään oman suuruudenhulluutensa ja ylpeytensä, ja vasta sitten alkoi ristin salaisuus aueta heille.

Sokean silmät avataan

Tekstimme loppuosan sokean kerjäläisen parantaminen Jerikon kaupungin ulkopuolella, kertoo meille sen, että ei opetuslastenkaan olisi tarvinnut jäädä ymmärtämättömyytensä ja epäuskonsa pimeyteen, jos he olisivat suostuneet tunnustamaan oman sokeutensa. Mutta kun he kuvittelivat ymmärtävänsä, he olivat sokeita. Sokea kerjäläinen taas kävi yksinkertaisessa uskossa pyytämään apua Jeesukselta, ja sai sen välittömästi. Hän oli kuullut Jeesuksesta ja uskoi, että Jeesus on Daavidin Poika, siis Messias, vapauttaja Kuningas, ja saatuaan tietää, että Jeesus lähestyi häntä, hän välittömästi huusi apua. Ympäristön vastustelusta huolimatta hän pääsi hätänsä kanssa suoraan Jeesuksen luo, ja sai merkillisen helposti avun sokeuteensa. Kun hän ensi kertaa näki, katseli hän Jeesuksen kasvoja, ja ne vangitsivat hänet seuraansa. Mies sai parin viikon kuluttua omin silmin Jerusalemissa nähdä, miten Jeesus kuoli hänen syntiensä ja hänen sairauksiensa puolesta. Hän tuli näkemään, että kahta viikkoa aiemmin tapahtunut parantaminen olikin Golgatan uhrin siunausta ennakkoon annettuna.

Sokea pääsi näkemään yksinkertaisessa luottamuksessaan Jeesukseen, mutta opetuslapset pysyivät ymmärtämättömyyden pimeydessä siihen asti, kunnes heidän itseluottamuksensa murrettiin. Onnellisia ovat ne, jotka käyvät yksinkertaisessa uskossa Vapahtajan luo, pyytävät häneltä apua tunnustaen, etteivät näe, eivätkä ymmärrä ristin salaisuutta, ja pyytävät näkeviä silmiä ja kuulevia korvia. Herra niin mielellään haluaa meille synnit antaa anteeksi ja avata silmämme ja korvamme. Et voi nähdä ristin salaisuutta etkä uskoa sitä, ellei Herra itse avaa sinun sydämesi silmiä. Siksi pyydä ja ano sitä Häneltä.

Jumalan pyhyys

Mutta palaamme alkuperäiseen kysymykseen. Miksi Jeesuksen täytyi kärsiä Golgatan ristillä? Miksi on niin, että vain

Golgatan veressä on syntien anteeksiantamus. Miksi ei pelkkä Jumalan rakkauden julistus riitä. Kuka ja mikä vaati Jumalaa antamaan oman ainoan Poikansa ristille kärsimään ei vain hirveää ruumiillista tuskaa vaan ennen kaikkea sen hengellisen tuskan, että Isä joutui hylkäämään oman Poikansa. Jumalan hylkäämänä olohan on kadotusta, helvettiä, ja Jumalan tuomion tulta. Voidaankin sanoa, että Jumalan pyhän vihan ja tuomion tuli poltti Jeesuksen, Jumalan oman Pojan, Uhrikaritsan, ristin kärsimyksessä. Miksi Jumalan täytyi itse antaa niin hirvittävä uhri? Mikä sitä vaati?

Sitä vaati Jumalan pyhyys ja rakkaus. Jumalan pyhyys ja oikeudenmukaisuus vaati sitä, koska Jumala ei voi jättää ainoatakaan syntiä rankaisematta. Jos Jumalan maailmankaikkeuteen jää yksikin synti rankaisematta ja poistamatta, Jumala ei ole enää Jumala. Jumala on valkeus, jossa ei ole mitään pimeyttä. Synnin poistamiseksi ei ole mitään muuta tietä, kuin se, että synti tuomitaan, rangaistaan, hyvitetään ja sovitetaan. Synnin sovittava rangaistus on iankaikkinen kadotus eli helvetti, mikä ei suinkaan tarkoita paikkaa, jossa sielunvihollinen ja pimeyden voimat hallitsevat, vaan se on paikka, jossa Jumala tuomitsee ja rankaisee oikeudenmukaisesti synnin. Jumala on kuluttava tuli. Kuka voi kestää Hänen tultaan?

Omantunnon todistus

Sinun omatuntosi on muuten Jumalan oikeudenmukaisen vaatimuksen lahjomaton kannattaja. Koko yhteiskuntamme pysyy pystyssä siksi, että synnissä Jumalastakin erossa ollessaan ihmisen omatunto vaatii synnille rangaistusta ja tuomiota. Myönsi ihminen sitä tai ei, hän vavahtaa kuoleman edessä siksi, että hän alitajuisesti tietää, että omantunnon vaatimus tuomiosta ja rangaistuksesta on oikea. Et voi päästä ainoastakaan synnistäsi joutumatta tekemään siitä lopullista tiliä.

Koska omatunto on Jumalan liittolainen, moni yrittää sen paaduttaa. Mutta ihmisellä ei ole mitään keinoa, millä hän voisi menneen tehdä tyhjäksi, tehdyn tekemättömäksi ja laiminlyödyn tehdyksi. Hän tietää, että tuomio tulee. Hän pelkää, ja pelkää syystä.

Rangaistus on ainoa asia, mikä vapauttaa omantunnon. Parhaiten sitä kuvannee monien meidän yhteinen kokemuksemme lapsuudestamme, kun omatuntomme oli vielä todella herkkä. Muistan tehneeni salaa jotain paha. Sen jälkeen oli paha olo, kun omatunto syytti. Kun sitten asia paljastui, jotenkin helpotti, mutta nyt alkoi rangaistus pelottamaan sitäkin enemmän. Vihdoin vitsa sai hoitaa tehtävänsä. Ja mikä helpotus! Kun rangaistus oli ohi, omantunnon syytös oli poissa. Mikä vapaus siinä olikaan! (Julma on se kasvattaja, joka piinaa paha tehnyttä lasta huonon omantunnon ruoskalla, kun voisi vapauttaa hänet, antamalla sopivan rangaistuksen lapselle.)

Jumalan rakkaus

Jeesuksen uhria Golgatalla vaati kuitenkin ennen kaikkea Jumalan käsittämättömän suuri rakkaus. Hän valitsi mieluummin oman rakkaan ainoan Poikansa Jeesuksen Kristuksen kärsimään Sinun syntiesi rangaistuksen kuin sen, että Sinä itse joutuisit kantamaan omien syntiesi rangaistuksen. Hänet synnitön ja puhdas lävistettiin tuskalla, jotta sinä syntinen ja saastainen saisit rauhan, ilon ja vapauden. Jotta saisit vanhurskauden, jolla kelpaat Jumalan taivaaseen, jotta saisit omistaa iankaikkisen elämän. Kaiken tämän saat ilmaisena lahjana ottaa vastaan, sillä Jeesus maksoi hinnan siitä.

Omatuntosi on tässäkin kohden Jumalan liittolainen. Kun sinä tunnustat, että juuri Sinun syntiesi ovat syy, Jeesuksen kärsimykseen, ja turvaat lupaukseen siitä, että kun Jeesus kärsi sijastasi, niin sinun ei enää tarvitse kärsiä, niin merkittävää kyllä omatuntosi tyytyy siihen, löytää rauhan ja vapautuu kuoleman ja tuomion pelosta. Omatunto tyytyy Jeesuksen Sinun Sijaisenasi saamaan rangaistukseen.

Emme koskaan täällä ajassa voi pohjaan asti ymmärtää Jumalan Golgatan verisessä uhrissa antaman ja ilmaiseman rakkauden syvyyttä. Sen siunausta saamme koko iankaikkisuuden verran maistaa ja kokea. Sen armoa syntinsä anteeksi saaneet ja taivaaseen päässeet tulevat ylistämään iankaikkisesta iankaikkiseen. Taivaassa laulumme aihe, uuden virren aihe, on Teurastettu Karitsa.

Mutta täällä ajassa voimme ymmärtää, että Jumalan rakkaus uhrasi oman Poikansa juuri minun tähteni ja juuri Sinun tähtesi. Uskomalla ja omistamalla tämän tosiasian Sinä saat syntien anteeksiantamuksen ja elämän ja autuuden. Mutta missään muualla ei ole sydämelle rauhaa löydettävissä. Sillä ei kukaan eikä mikään muu kuin synnittömän uhrikaritsan, Jeesuksen, veri voi sovittaa syntejäsi.

Jeesus ja Sakkeus

Luuk. 19:1-10

Sakkeuksen kierre

Sakkeuksen tarina Jeesuksen kohtaamiseen asti oli monessa merkityksessä monen suomalaisen tarina. Hän oli lahjakas mies, mutta hänen vammansa pienestä pitäen oli ollut hänen alemmuudentunteensa. Ehkä häntä oli lapsuudessa kiusattu ja haukuttu "tumpiksi tai pätkäksi". Tiedämme liiankin hyvin, miten syvät jäljet lapsen sydämeen tällainen kiusaaminen usein jättää. Sakkeuksen sisimmässä oli kasvanut viha ja katkeruus häntä halveksineita kohtaan. Hän halusi näyttää. Lahjakas, toimintatarmoinen ja älykäs kun oli, hän löysi pian keinot. Hän hakeutui valtaapitävien roomalaisten yhteyteen ja ryhtyi publikaaniksi.

Pian hän oli lahjakkuudellaan edennyt virassaan publikaanien päälliköksi, joka normaalisti oli roomalainen eikä paikalliseen väestöön kuuluva. Sakkeus oli taitava suhdetoimintamies. Hänen tehtävänsä oli kerätä miehittäjävallalle veroja omilta heimoveljiltään. Tällainen "maanpetturuudeksi" katsottu toiminta teki hänestä erityisellä tavalla vihatun, mutta antoi toisaalta hänelle keinot rikastua ja osoittaa tuttavilleen ja häntä kiusanneille, kuka on kuka. Kuka kääsee ja kuka tottelee. Veronkannossa hänellä oli taustatukenaan Rooman suurvallan legioonien sotilasmahti. Rooma ei kysellyt, kuinka paljon hän pani veroja omaan pussiinsa, kunhan Rooma sai sen määrän tuloja, kuin Jerikon kaupungista määrättiin kerättäväksi. Sakkeus osasi käyttää virkaansa hyväkseen ja rikastui nopeasti.

Mitä rahalla saa?

Rahalla sai ruokaa, mutta ei ruokahalua.
Sillä sai lääkkeitä, mutta ei terveyttä.
Rahalla sai hyvän sängyn, mutta ei unta.
Sillä sai tietoa, mutta ei viisautta.
Rahalla sai ehostusaineita, mutta ei kauneutta.
Rahalla sai kesämökin, mutta ei kodikkuutta.
Sillä sai huveja, mutta ei iloa.
Sillä voi hankkia ystäviä, mutta ei ystävyyttä.
Sillä voi palkata palvelijoita, mutta sillä ei saanut uskollisuutta.
Sillä voi hankkia hiljaisia elinpäiviä, mutta ei sydämen rauhaa.

Rahaa, rahaa!

Raha, raha oli alati Sakkeuksen mielessä. Rahalla hän oli kuvitellut hankkivansa itselleen kaiken sen, mitä ihminen tarvitsi onnelliseen elämään. Sakkeus asui eräässä kaupungin komeimmista taloista, mutta hänen kotinsa ei ollut onnellinen. Hän sai kaupunkilaisilta vain halveksuntaa osakseen. Häntä itseäänkin oli alkuaikoina hiukan häirinnyt köyhiltä liikojen verojen kiristäminen, moni oli pyytänyt armoa, mutta pian hän oli siihen tottunut. Ja olivathan ihmisetkin oppineet, ettei hänelle kannata vetistellä. Osasivat antaa hänelle kunnioitusta, pitivät päähän nyt suunsa kiinni.

Mutta hän oli rikkaudessaan ja menestyksessään sanomattoman yksin. Toki hänen alaisensa kävivät hänen luonaan, mutta heidän tulivat rahan vuoksi ja virka-asioissaan. Lisäksi he pettivät muita niin kuin hän heitä. Ei siinä kukaan toiseensa voinut uskoa. Piti vain huolehtia omista asioistaan.

Sakkeus tiesi, että hän ei ollut ylellisyydessään onnellinen. Hänen sisimpänsä janosi jotain sellaista rakkautta, jonka olemassaoloon hän ei kuitenkaan voinut uskoa. Hän janosi lepoa, rauhaa ja sisäistä iloa, joita ei viihde ja hovit, viini ja naiset kenneet tarjoamaan.

Uskonalle hän oli kääntänyt selkänsä. Fariseukset, nuo tiukkapipoiset kiihkouskovaiset olivat hänen syvimmän halveksuntansa kohde. Papisto, jota asui paljon Jerikossa, juoksi samalla tavalla rahan perässä kuin hänkin. Ei siltä suunnalta ainakaan olisi mitään hyvää odotettavissa. Sakkeuksella ei ollut vastausta sisimpänsä huutoon ja juuri siksi kai hänen perheensäkin sai sen myös tuntea. Kotona vallitsi kylmän kalskea ilmapiiri. Sakkeus ei itse ymmärtänyt ongelmiansa varsinaista syytä. Hän ei liioin tiennyt, mistä hän saisi avun.

Kadonnut - kadotettu

Jumalan silmissä Sakkeus oli kadonnut, niin kuin Jeesus sanoi: "Ihmisen Poika on tullut etsimään ja pelastamaan

kadonnutta." Sakkeus oli kadottanut Jumalan ja samalla todellisen elämän. Mutta on kahden laista kadoksissa oloa. Kun kadotat lompakkosi ja henkilöllisyyspaperisi, sinulle tulee kiire etsiä niitä. Se on kadonnut, mutta sitä etsitään. Mutta voit itse myös heittää vanhan jo huonoksi käyneen lompakkosi menemään tyhjennettyäsi sen ensin kaikesta arvokkaasta. Se on kadonnut, eikä siitä kukaan enää välitä. Synneissään Jumalan luota pois juossut ihminen on kuin kadonnut lammas, mutta Jeesus on se Hyvä Paimen, joka on vainukoiransa kanssa sen perässä. Mutta ellei Herra saa ihmistä tässä ajassa löytää, tulee päivä, jona ihminen joutuu iankaikkisesti kadotetuksi.

Kohti Jerusalemiä

Jeesuksen julkinen toiminta oli loppusuoralla. Jeesus oli matkalla kohti Jerusalemiä, kohti ristin tuskaa Golgatalla. Hän valitsi useasta vaihtoehdosta reitikseen Jerikon kautta kulkevan vaarallisen tien. Sillä Hän halusi tavata Sakkeuksen. Sakkeuksenkin, tuon älykkään ja uteliaan miehen korviin uutiset suuresta kansanliikkeestä Nasaretin Jeesuksen ympärillä olivat toki kantautuneet. Häntä kiinnosti tuossa Nasaretilaisessa erityisesti se, että eräät hänen ammattitoverinsa olivat lähteneet Jeesuksen seuraan ja eräiden työtavoissa oli tapahtunut merkillinen muutos tuon Jeesuksen vaikutuksesta. Tosin kyllä tarpeettoman pehmeään suuntaan, mutta toisaalta kyllä he työnsä edelleen hoitivat.

Jeesus Jerikoon

Sakkeuksen mielenkiinto heräsi, kun hän näki kansanjoukkojen hälyn ja huudot. Olisiko tuo Nasaretin Jeesus tulossa tätä kautta. Hän haluaisi nähdä, millainen tuo kuuluisuus oikein oli. Hän riensi paikalle, mutta hänelle lyhytkasvuiselle tilanne oli mahdoton. Kansa ei yksinkertaisesti päästänyt häntä lävitseen eturiviin, mistä hänkin olisi nähnyt Jeesuksen. He tunsivat hänet ja kostivat nyt omalla tavallaan kokemiaan vääryyksiä estämällä Sakkeuksen pääsyn eteenpäin. Mutta Sakkeus ei antanut periksi. Hän arvioi Jeesuksen kulkusuunnan, juoksi riittävän kauas muiden edelle ja kiipesi puuhun. Sieltä oli hyvä näköala tämän kuuluisan miehen näkemiseen.

Mutta tultuaan sille kohtaa Jeesus katsoi ylös ja sanoi: "Sakkeus, tule kiireesti alas. Tänään minun on määrä olla vieraana sinun kodissasi."

Ei ole kovin tavallista, että joku tuttu ihminen tulee luoksemme ja ilmoittaa tulevansa meille yöpymään ilmoittamatta siitä etukäteen. Vielä harvinaisempaa on se, että joku meille täysin vieras ihminen tuntee meidät nimeltä ja ilmoittaa yöpyvänsä meillä. Tällä tavalla Jeesus kuitenkin Sakkeusta lähestyi.

Itse asiassa Hän lähestyy kaikkia ihmisiä samalla tavalla. Ihminen ei nimittäin koskaan oma-aloitteisesti kutsu Jeesusta sydämeensä asumaan. Jeesus itse tulee, kutsuu ihmistä nimeltä ja pyytää päästä hänen sydämeensä asumaan. Siitä on itse asiassa tänäänkin kysymys tässä jumalanpalveluksessamme. Jeesus kutsuu itsensä Taivaallisen Isänsä lähettämänä ja valtuuttamana Sinun sydämeesi. "Tänään minun on määrä - Jumala on niin päättänyt - olla vieraana sinun kodissasi".

Nopea päätös puussa

Sakkeus joutui tekemään oma valintansa siinä puussa, joka oli myös kuva hänen siihenastisesta elämäntavastaan - yrityksessä kiivetä rahan ja aseman puuhun muiden yläpuolelle. Ottaako Jeesus vastaan vai ei? Valinta tapahtui myös yhtä suuressa julkisuudessa kuin hänen tähänastinen elämänsäkin kaikkine vääryyksineen oli tapahtunut. Valinta ei välttämättä ollut helppo, sillä Sakkeus ei vielä tiennyt, mitä siitä seuraisi hänen elämässään. Jeesus vaati nopeaa päätöstä: "Tule kiireesti alas!" Mutta myös hän oli tottunut nopeisiin päätöksiin. Jeesuksen tulo hänen kotiinsa ei voisi olla hänelle ainakaan mikään uhka, nuo kiihkouskonnolliset fariseukset, joita joukossa oli paljon, olivat pikemminkin sitä. Hänen sisimmässään häivähti myös toivo, että Jeesuksella saattaisi ehkä olla vastaus hänen sydämensä tyhjyyteen ja rauhattomuuteen. Hän päätti ottaa Jeesuksen vastaan kotiinsa. Eikä hän aikaillut päätöksen toimeenpanossa, vaikka kuulikin Jeesuksen yöpaikan valintaan kohdistuneen äänekkään kritiikin: "Syntisen miehen talon hän otti majapaikakseen."

Ilo

Sakkeus tuli kiireesti alas ja otti iloiten Jeesuksen vieraakseen. Sakkeuksen ilon aiheena oli se, että Jeesus tunsikin hänet ja halusi tulla hänen muiden hyljeksimän vieraaksi. Iloon sekoittui myös vahva odotus ja toivo siitä, että jotain hänen elämässään voisi muuttua.

Sydänten kohtaaminen

Tekstimme ei kerro millaisia keskusteluja Jeesus ja Sakkeus kävivät yhteisellä ateriallaan. Voi olla, että Sakkeus

avautui ja kertoi Jeesukselle koko elämänsä tarinan, kaikki sen pettymykset, vääryydet, synnin ja yksinäisyyden. Voi olla, että Jeesus puolestaan kertoi Sakkeukselle koko sen rakkauden, joka oli ajanut Hänet kutsumaan Itsensä Sakkeuksen kotiin. Jeesus kertoi ehkä, että Hän oli menossa Jerusalemiin kärsimään Sakkeuksen sijaisena kaiken sen rangaistuksen ja tuomion, mikä syystä Sakkeukselle Jumalan silmissä kuului. Jumala oli lähettänyt Jeesuksen, Ihmisen Pojan, pelastamaan Sakkeuksen. Sakkeus sai kaiken tunnustamansa vääryyden anteeksi ja löysi Jeesuksen suunnattomassa rakkaudessa yhteyden Jumalaan, paluun siihen Aabrahamin uskon jälkeläisten joukkoon, jotka jättivät elämänsä Jumalan lupausten varaan.

Ratkaisevaa ei kuitenkaan ollut Jeesuksen ja Sakkeuksen välisen keskustelun sisältö, vaan itse näiden kahden kohtaaminen. Jumalan Pyhä, Jeesus Kristus, kohtasi ja löysi Sakkeuksen, janoisen, syntiensä tähden onnettoman ja kadonneen ihmisen. Sakkeus pelastui. Pelastuminen on syntisen ihmisen ja Vapahtajan kohtaamista, keskinäiseen yhteyteen pääsemistä.

Ilman omia valmisteluja

Sakkeus ei ollut tehnyt tämän kohtaamisen valmistamiseksi mitään. Aloite oli tullut kokonaan Jeesukselta. Mitkään omat ponnistukset tai yrittäminen eivät ole tänäänkään tarpeen pelastumiseemme. Riittää, että otat vastaan sen Jeesuksen, joka Sanassaan Sinulle tänään puhuu. Pelastus on kokonaan Herran lahja ja teko. Mutta Sinun tulee ottaa Hänet vastaan sydämeesi, kun kuulet Hänen äänensä.

Elämän muutos

Jeesuksen tulo Sakkeuksen kotiin merkitsi kuitenkin perinpohjaista muutosta hänen elämässään. Tänäänkin Jeesus muuttaa ihmissydämen asettuessaan asumaan siihen. Sakkeuksen sydämen yksinäisyys, rauhattomuus ja jano muuttui iloksi.

Sakkeuksen elämän liikkeellepaneva voima tuon päivän aamuun asti oli ollut: "Lisää rahaa!" Mutta nyt hän astui Jeesuksen kanssa julkisuuteen ja kertoi Jeesukselle: "Herra, näin minä teen: puolet omaisuudestani annan köyhille, ja keneltä olen liikaa kiskonut, sille maksan nelinkertaisesti takaisin." Ottaja muuttui antajaksi. Omaansa etsinyt alkoi ajatella köyhien parasta.

Jeesuksen läsnäollessa Sakkeuksen pitkään paadutettu omatunto sai jälleen puheenvuoron. Vääryyttä kärsineiden kasvot nousivat hänen tietoisuuteensa. Hän päätti antaa Mooseksen lain vaatiman nelinkertaisen korvauksen vääryksiensä uhreille. Sakkeus taivutti iloiten sydämensä Jumalan sanan alle. Lopputuloksena hänelle ei jäänyt omaisuutta jäljelle lainkaan.

Ennen valheen maailmassa elänyt muuttui totuudelliseksi. Totuudellisuuden mitta ei ole nimittäin siinä, miten vahvasti vakuuttaa puhuvansa asioista totta, vaan siinä, että suostuu julkisesti tunnustamaan julkiset syntinsä ja pyytää niitä anteeksi ja lähtee niitä käsittelemään ja hyvittämään.

Sydämen ilolla Sakkeus oli valmis antamaan koko omaisuutensa pois, koska hän oli sen sijaan saanut jotain suunnattomasti enemmän. Hän oli löytänyt Jumalan suunnattoman rakkauden, Isän sydämen. Jeesus oli antanut hänelle ilmaiseksi kaiken sen, mitä hän ei koskaan rahallaan ja tavarallaan kyennyt saavuttamaan: iankaikkisen elämän, yhteyden Jumalaan, Jumalan lahjavanhurskauden, syntien anteeksiantamuksen, ilon, rauhan, levon. Hänelle oli yhtä helppoa antaa omaisuutensa pois, kuin uuden Mersun lahjaksi saaneen on antaa ruostunut Ladansa pois. Hän oli Jeesuksessa saanut suunnattomasti enemmän sijaan.

Hän kadonnut oli löydetty ja palautettu Jumalan kansaan, pelastettujen yhteyteen.

Pelastus Sinulle tänään!

Pelastus on yhtä lähellä Sinua kuin se oli Jerikossa Sakkeusta. Jeesus on keskellämme ja sanoo: "Minä seison ovella ja kolkutan. Jos joku kuulee minun ääneni ja avaa oven, minä käyn hänen luokseen sisälle ja aterioin hänen kanssaan ja hän minun kanssani." (Ilm. 3:20)

Saat kuin Sakkeus ilman mitään esivalmisteluja käydä kiireesti, aivan heti, Herran luo rukouksessasi. Saat sanoa: "Herra tule sydämeeni!" Kun Hän tulee, hän tuo sinun kipeät asiat valoon voidakseen puhdistaa ja parantaa ne, Hän käy aterioimaan kanssasi. Hän antaa oman rakkautensa ja elämänsä Sinun elämäsi uudeksi sisällöksi. Hän antaa oman vanhurskautensa, pyhyytensä ja viisautensa Sinulle asettumalla Sinun elämäsi Herraksi. Hän itse johtaa Sinut

taisteluun syntisessä luonnossasi asuvaa pahaa vastaan. Hän jakaa Sanassaan sydämensä Sinun kanssaan, saat ilon. Hän auttaa Sinut valheesta totuuteen, itsekkyydestä anteliaisuuteen, yksinäisyydestä yhteyteen.

Samalla kun Jeesus saa asunnon sydämessäsi, Hän saa myös asunnon Sinun kodissasi. Jeesus kykenee saamaan kodissasi sellaisen muutoksen, johon Sinä et koskaan ole kyennyt. Hän avaa sydämesi katsomaan lähimpiäsi omilla silmillään. Herra pääsee kotiemme Herraksi vain sikäli kuin hän pääsee ensin sydäntemme Herraksi.

Vastuu uskotuista lahjoista

Luuk. 19:11-28

Jeesus muuttaa elämän

Jeesus kertoi tämän päivän tekstimme vertauksen sille kansanjoukko, joka oli juuri kuullut Jerikon kaupungin rikkaimman miehen tunnustuksen omista vääristä teoistaan ja nähnyt, miten hänen elämänsä oli muuttunut Jeesuksen kohtaamisen seurauksena. Mies luopui rahoistaan ja lähti Jeesuksen seuraan. Jeesus oli kansan kuullen julistanut, että Hän oli tullut etsimään ja pelastamaan juuri Sakkeuksen kaltaisia elämässään Jumalan yhteyden kadottaneita, turhautuneita, väsyneitä, kadonneita ihmisiä.

Jeesus matkalla ristin kautta Isän oikealle puolelle taivaaseen

Jeesus oli matkalla kohti Jerusalemiä. Parin viikon sisällä Jeesus oli kärsivä ristin puulla Sakkeuksen ja lukemattomien muiden ihmisten syntien syllisyyden rangaistuksen ja avaava ylösnousemuksellaan tien uuteen elämään. Jerusalemissa Hän oli myös parin kuukauden kuluttua täydellisen pelastustyön valmiiksi saatettuaan nouseva Isän luo taivaaseen hallitakseen sieltä käsin kuninkaana siihen asti, kunnes Hän tulee suuressa kirkkaudessaan ja osoittaa koko ihmiskunnalle oman kuninkuutensa.

Vääriin odotuksiin oikaisu

Jerusalemiin oli Jeesuksen kanssa matkalla suuri joukko muitakin. Pääsiäisjuhlille kokoontuisi pari miljoonaa juutalaista laajalta alueelta koko Rooman valtakunnasta. Kolmen ja puolen vuoden julkinen toiminta oli nostattanut kansassa erityisesti Galileasta kotoisin olevissa suurissa odotuksia, vaikka Juudeassa Jeesusta vastustettiin ja kansan johtomiehet olivat jo päättäneet selvittää välinsä Jeesuksen kanssa. Sekä Jeesuksen opetuslapset että suuri kansanjoukko elätti toivetta siitä, että Jeesus julistautuisi kuninkaaksi, Messiaaksi, joka vapauttaisi kansan Rooman ikeestä ja palauttaisi kansakunnan Salomonin ajan loistoon. Kaiken tämän Messias tekisi ihmeellisellä jumalallisella valtuutuksella. Odotukset olivat siis korkealla, matkalaiset sekä pelkäsivät että toivoivat suurta taistelua ja sen seurauksena tulevaa vapautusta.

Tälle odotuksia täynnä olevalle joukko Jeesus puhui tekstimme vertauksen ja oikoi heidän vääriä odotuksiaan Jumalan valtakunnan luonteesta, sen ilmestymisen ajankohdasta ja siitä tiestä, joka johtaisi Kristuksen kirkkauden ilmestymiseen.

Jeesus selitti, millaisesta kuninkuudesta oli Hänen kohdallaan kysymys. Jeesus ei tulisi juhlilla perustamaan poliittista ja ulkonaista Jumalan valtakuntaa, vaan kärsimisensä ja kuolemansa kautta hengellisen valtakunnan, jossa totuus ja armo hallitsisivat siihen asti, kunnes Hän tulee toisen kerran takaisin maan päälle kirkkaudessaan. Jeesus oli ja on Kuningas nytkin, Hän istuu Isän valtaistuimella ja hallitsee nytkin kaikkea, mutta vasta Hänen toisessa tulemisessaan Hänen kuninkuutensa ja herruutensa tulee kaikille ilmeiseksi.

Historiallinen tausta

Jeesuksen vertauksella oli historiallinen taustansa. Jeesus puhui sen ehkä hyvinkin lähellä Herodes Suuren pojan Arkelauksen rakentamaa komeaa palatsia, joka sijaitsi Jerikossa, rikkaiden kaupungissa noin 60 kilometrin päässä Jerusalemissa. Betlehemin lapset murhanneen Herodes Suuren kuoltua Rooman keisari Augustus jakoi maan neljään osan, ja asetti Arkelauksen yhden ruhtinaaksi. Arkelaus ei kuitenkaan ollut tyytyväinen nimitykseensä, siksi hän päätti lähteä Roomaan keisarin luo saadakseen nimityksen kuninkaaksi. Mutta hänen hallintonsa oli ollut siihen asti niin väkivaltaista, että alueen asukkaat lähettivät lähetystön Roomaan keisarin luo valittamaan hänen hallinnostaan. Sen seurauksena Arkelaus ei lopulta saanut nimitystä kuninkaaksi ja myöhemmin hänet erotettiin ja lähetettiin maanpakoon, missä hän kuoli vuonna 18.

Jeesus on kuningas?

Kun Jeesus lähti kaukaiseen maahan, tarkoittaako se sitä, että Jeesus siirsi kuninkuutensa vasta toiseen tuloonsa asti. Ei siitä ollut kysymys. Kysymys oli siitä, että Jeesus siirsi kuninkuutensa julkisen ilmestymisen myöhemmäksi. Kuolemallaan ja kärsimyksellään Jeesus seppelöitiin Kuninkaaksi ensin piikkikruunulla ja sitten taivaaseen astumisen hetkellä jumalallisen kirkkauden kruunulla. Jeesuksen taivaaseen astuminen oli Hänen kruunauspäivänsä, niin kuin Filippiäiskirje asian kertoo:

5.Olkoon teilläkin se mieli, joka oli Kristuksella Jeesuksella. 6.Vaikka hänellä oli Jumalan muoto, hän ei pitänyt voittamanaan etuna olla Jumalan vertainen. 7.Hän tyhjensi itsensä, otti palvelijan muodon, tuli ihmisten kaltaiseksi, eläen ihmisenä ihmisten joukossa. 8.Hän alensi itsensä ja oli kuuliainen kuolemaan asti, ristinkuolemaan saakka. 9. Sen tähden onkin Jumala ylentänyt hänet korkealle ja antanut hänelle nimen, kaikkia muita nimiä korkeamman. 10.Kaikkien polvien, sekä taivaissa että maan päällä ja maan alla olevien, on siksi notkistuttava Jeesuksen nimeen. 11.Jokaisen kielen on tunnustettava Isän Jumalan kunniaksi, että Jeesus Kristus on Herra. (Fil. 2:5-11)

Kysymys ei siis ole siitä, että Jeesus ei vielä hallitsisi, vaan siitä, että Hänen kuninkuutensa ilmestyminen kaikille nähtävällä tavalla toteutuu vasta Hänen toisessa tulemisessaan. Hän tulee takaisin ja toteuttaa pyhät ja vanhurskaat tuomionsa. Synti hävitetään lopullisesti ja alkaa totuuden, vanhurskauden ja rakkauden valtakunta.

Jeesuksen paluun odotus

Uskova kristitty suuntautuu tähän lopullisen voittoon. Hän ei ajattelekaan tätä ajallista elämää syntymän ja kuoleman välisenä jaksona, vaan uuden syntymän ja Jeesuksen toisen tulon välisenä jaksona. Hän odottaa Jeesuksen tuloa. Herra voi palata milloin tahansa. Hän on ilmoittanut millaiset merkit edeltävät Hänen paluutaan. Tärkein niistä on se, että evankeliumi julistetaan kaikille kansoille todistukseksi, ennen Herran paluuta. Jeesuksen paluu on varma, siksi meidän ei tule väsyä tai menettää toivoamme.

Saarnaamisen lähtökohtana ja kaiken muunkin tekemisen lähtökohtana tulee olla se, että jos Jeesus tulee kesken tämän saarnan, sen sisällön täytyy olla sellaista, että Jeesus itse voi keskeytyksettä jatkaa siitä, mihin minä jäin.

Palvelijoiden tehtävä

Mitä nyt sitten Herran palvelijoiden tulee tehdä sinä aikana, kun Kuninkaan näkyvä paluu vielä viipty. Tämä vertaus ja Jeesuksen toinen vertaus viidestä, kahdesta ja yhdestä talentista ovat eri vertauksia. Talenttivertauksessa on kysymys siitä, että Herra jakaa omilleen erilaisia lahjoja hyvän ja viisaan tahtonsa mukaan. Meidän tehtävämme on käyttää Häneltä saamiamme lahjoja evankeliumin eteenpäin viemisessä.

Tämänkertaisessa vertauksessa kaikki kymmenen palvelijaa saavat yhtä paljon rahaa, joka tarkoittaa niitä tilaisuuksia ja mahdollisuuksia, joita Herra antaa omilleen toteuttaa tehtävänsä julistaa Jeesuksen kuolemaa ja ylösnousemusta.

Palvelija, joka käytti nämä mahdollisuudet huolellisesti, saa kiitosmaininnan: "Sinä hyvä palvelija!" Hän saa palvelustaan palkaksi uuden suuremman tehtävän, hallita kymmentä kaupunkia. Puolet mahdollisuuksistaan käyttänyt saa vastaavasti viisi kaupunkia hallittavakseen, mutta mahdollisuutensa pelkonsa vuoksi hukannut, menettää senkin, mitä hänelle jo oli annettu.

Elämän laki on sellainen, että mahdollisuutensa hyvin käyttäneelle annetaan aina uusia mahdollisuuksia. Se taas, joka ei tilaisuuksiaan käytä hyväkseen, menettää lopulta kykynsä toimia Herran nimen kunniaksi ja ihmisten sielujen pelastukseksi.

Kristuksen tuomioistuin ja viimeinen tuomio

On huomattava, että kaikki kolme palvelijaa ovat Herran omia. He eivät kuulu Hänen vihollisiinsa, joille viimeisellä tuomiolla kuuluu hirveät sanat: " Menkää pois minun luotani, te kiroitut, ikuisen tuleen, joka on varattu Saatanalle ja hänen enkeleilleen." (Matt. 25:41)

Kysymys on pelastuneista ja Jumalan armosta lopulta taivaalliseen kirkkauteen pääseivistä ihmisistä. Heille ei kuulu mitään kadotustuomiota, koska he ovat Kristuksen veren tähden saaneet syntinsä anteeksi. Mutta myös he saavat Kristuksen tuomioistuimella kuulla arvion omasta palveluksestaan Herran paluuta odottaessaan:

10.Sillä meidän kaikkien on tultava Kristuksen tuomioistuimen eteen, että kukin saisi sen mukaan, mitä on ruumiissa ollessaan tehnyt, joko hyvää tai pahaa. 11. Kun siis tiedämme, mitä Herran pelko on, me koetamme saada ihmisiä

uskomaan,... (2. Kor. 5:10-11)

Jumalan pelko - ihmispelko

Oikea Jumalan pelko, oikea alamaisuus Herran kuninkuudelle saa meidät julistamaan pelastuksen evankeliumia. Jos väärä ihmispelko estää meitä julistamasta evankeliumia ja todistamasta Herrasta, meidän vaelluksemme on hedelmätöntä ja elämämme rakennus ikään kuin palaa poroksi. Mutta Kristuksen armon tähden sellainenkin palvelija kyllä pelastuu taivaan kirkkauteen:

11. Muuta perustusta ei kukaan voi panna, kuin mikä on pantu, ja se on Jeesus Kristus. 12. Rakennetaanpa tälle perustukselle kullasta, hopeasta, jalokivistä, puusta, heinistä tai oljista, 13. kunkin työ on tuleva ilmi. [Tuomio]päivä, joka ilmestyy tulessa, koettelee, millainen kunkin aikaansaannos on. 14. Jos jonkun tekemä rakennus kestää, hän saa palkan. 15. Se taas, jonka tekemä rakennus palaa, kärsii vahingon. Hän itse kuitenkin pelastuu, mutta kuin tulen läpi. (1. Kor. 3:11-15)

Mielekäs elämä

Jos haluat, että unelmasi ihannevaltakunnasta pääsee joskus toteutumaan, ainoa vaihtoehtosi on Jumalan valtakunta. Kaikki muut valtakunnat katoavat lopulta kuin usva. Mutta Herran Jeesuksen paluu on varma. Sen vakuutena on Hänen ristinsä ja ylösnousemuksensa voitto. Jeesuksen paluu on sitä paitsi ehkä hyvinkin lähellä.

Jos haluat, että elämäsi tässä ajassa on mielekästä ja että sen merkitys jatkuu aina iankaikkisuuteen asti, ainoa vaihtoehto on omistaa elämä Jeesuksen evankeliumin jakamiseen niille ihmisille, jotka ovat vielä ulkopuolella. Kaikki muu lopulta menettää merkityksensä, mutta valtava riemu on niillä, jotka saavat olla kirkkaudessa monen sellaisen kanssa, jotka ovat kuulleet pelastuksen sanoman häneltä:

Taidolliset loistavat niin kuin taivaanavaruus loistaa, ja jotka saattavat monia vanhurskauteen kuin tähdet, aina ja iäti. (Dan. 12:3)

Mutta mitään tästä et voi saavuttaa, ellet tunnusta piikkikruunulla kruunattua Jeesusta omaksi Vapahtajaksesi ja taivaallisella valtaistuimella istuvaa Kristusta Kuninkaaksesi käymällä Hänen eteensä tunnustaen syntisi ja syyllisyytesi ja omistamalla Häneltä anteeksiantamuksen ja pelastuksen armo. Herra haluaa Sinut palvelukseensa.

Ylösnousemus ja sielun kuolemattomuus

Luuk. 20:27-40

Mitä minulle tapahtuu kuoleman jälkeen?

Mitä minulle tapahtuu kuoleman jälkeen? Onko sielu kuolematon? Näitä asioita kaikki ihmiset kaikkialla kyselevät.

Vuosia sitten tapasin erään Kobessa työskennelleen pastori Kawakamin KGK:n kansallisessa konferenssissa. Oli pääsiäisen tienoo ja keskustelimme ruumiin ylösnousemuksesta. Siihen tämä pastori totesi:

"Siitä lähtien kun tulin uskoon, olen halunnut julistaa evankeliumia ristiinnaulitusta ja ylösnousseesta Jeesuksesta, jotta ihmissielut pelastuisivat, saisivat synnit anteeksi ja iankaikkisen elämän. Mutta kesti yli kymmenen vuotta, ennen kuin ruumiin ylösnousemuksen merkitys avautui minulle."

Hänen seurakuntansa oli suunnittelemassa hautakammion rakentamista, sillä vainajien palvontaan keskittyvässä buddhalaisessa Japanissa on tärkeää, että kristillisillä kirkkoilla on omat hautansa, joiden kautta uskossa kuolleet voivat yhä todistaa Vapahtajastaan. Vasta tässä tilanteessa pastori Kawakami esitti itselleen kysymyksen: "Mitä varten oikeastaan tarvitaan hauta kivineen ja tunnuksineen?" Vasta silloin hänelle valkeni, että Jeesus ei tullut pelastamaan vain ihmisen sielua, vaan myös hänen ruumiinsa. Ruumiillisen ihmisyyden luoneelle Jumalalle ei riitä vain sielun pelastus ja sielun iankaikkinen elämä, vaan Hän antaa omilleen myös kirkastetun ylösnousemusruumiin Jeesuksen toisen tulemisen yhteydessä.

Hautakivi on siis muistutus siitä, että juuri tästä paikasta nousee kerran uusi kirkastettu ylösnousemusruumis, jossa pelastettu sielu saa iankaikkisen asunnon taivaan kirkkaudessa.

Tuulet ja meri

Tänä päivänä on tullut muotiin puhua kuolemanjälkeisyydestä esimerkiksi kaunein sanoin siitä, miten kuolleet sielut muuttuvat taivaan tuuliksi. Samalla hautaamisen sijaan muotiin on tullut sirotella vainajan tuhka mereen.

Tämä kertoo samasta asenteesta, jonka vallassa Jeesuksen luo kysymyksineen tulleet saddukealaiset olivat. Hehän eivät uskoneet ruumiin ylösnousemukseen eivätkä yliluonnollisiin olentoihin, enkeleihin eivätkä siis myöskään sielun kuolemattomuuteen. Heille uskonto oli yhdenlaista psykologista mielenrauhan tavoittelua ja yhteisöllisen yhteenkuuluvaisuustunteen kohentamiskeino. Heidän seuraajiaan ovat kaikki tämän päivän ns. naturalistit, joille todellisuutta on vain tämä näkyvä maailma ja se mitä voidaan tieteen keinoin tutkia.

Saddukeukset halusivat osoittaa ylösnousemususkon typeryyden irvokkaalla esimerkillään, jossa he käyttivät hyväkseen Mooseksen antamaa käskyä siitä, että kuolleen miehen veljesten tulee jos mahdollista hankkia veljelle perillinen, jotta suku jatkuisi.

Jumalan sana ja voima

Ylösnousemususkon kieltävien saddukeusten harhan syy ei ollut eikä tänäänkään ole siinä, että usko ruumiin ylösnousemukseen olisi jotenkin järjen ja kokemustemme vastaista, vaikkakin järkemme käsityskyvyn ylittävää. Kysymys on syvemmästä asiasta. Niin kauan kuin meillä on väärä käsitys Jumalasta, niin kauan kuin emme tunne Jumalan voimaa, emme voi päästä ymmärtämään ylösnousemuksen ihmettä.

Tämän päivän naturalistien ja silloisten saddukeusten filosofia, maailmankatsomus, tapa ajatella asioista oli väärä. Syy oli siinä, että he olivat työntäneet Jumalan sanan pois hallitsemasta heidän elämäänsä. He kyllä tunsivat Mooseksen. Tämän päivän monet Raamatun lukijat tietävät samoin Mooseksen, Paavalin ja muut Raamatun kirjoittajat. Mutta samalla he sulkevat sydämensä siltä mikä on tärkeintä: Jumalan puheelta.

Kysymys ei ole siitä, mitä Mooses sanoi, vaan siitä, että Jumala puhuu. Hän puhuu yhä Sanansa kautta, mutta jos me nousemme sanan yläpuolelle mestaroimaan sitä, emme löydä mitään muuta kuin Mooseksen ja kumppanit. Vain taipumalla Jumalan puheen alle, sitä noudattamalla, ihminen pääsee tuntemaan Jumalan voiman.

Ensin Jumala murskaa ihmisen ylpeyden ja osoittaa hänet läpeensä syntiseksi ja kieroksi. Sitten Hän vie murretun ristillä kärsineen ja ylösnousseen Vapahtajan luo armahdettavaksi. Sanan alle taipunut pääsee tuntemaan Jumalan voiman ja samalla hänen väärä käsityksensä Jumalasta murenee ja Jumalan suuruus niin luomisteoissa kuin pelastuksessakin avautuu huikeassa kirkkaudessaan.

Kun Jumalan suuruus nähdään, ylösnousemus ja sielun kuolemattomuus eivät muodostu enää kompastuskiviksi, eivät muutkaan Raamatussa kuvatut ihmeet.

Ylösnousemus

Mutta Jeesus ei vain tyydy osoittamaan kyselijöiden väärää ajattelutapaa, vaan vastaa myös heidän kysymykseensä siitä, millainen on ylösnousemusruumis. Myöhemmin Hän vielä antoi selkeän näytön opetuslapsilleen ja Paavalille, millainen ylösnousemusruumis on. Hän nimittäin itse nousi ruumiillisesti haudasta.

Sama ruumis, joka hautaan laskettiin, nousi uutena, mutta kuitenkin erilaisena. Jeesuksen ylösnousemusruumis ei ollut enää aikaan eikä paikkaan sidottu. Hän saattoi ilmestyä lukittuun huoneeseen ja jälleen kadota näkyvistä, mutta silti Hänen kätensä ja jalkansa olivat konkreettiset, kouriin tuntuvat. Hän söi opetuslastensa kanssa. Paavalille hän ilmestyi siinä lopullisessa kirkkaudessaan, jota meidän nykyinen silmämme ei kestä.

Edelleen Jeesus kertoi, että se ruumiillisuus, johon kuuluu avioliitto, on ajallista, mutta se ruumiillisuus, joka Herran luona saadaan on enkelien kaltaisuutta. Tämä ei tarkoita, että meistä tulisi enkeleitä, vaan uuden hengellisen ja konkreettisen ruumiin ominaisuudet ovat samanlaisia kuin enkelienkin. Taivaan kirkkaudessa tunnemme toisemme niin kuin täällä ajassakin, mutta yhteytemme on siellä sanomattomasti syvempää kuin ajallinen avioliitto tai perheyhteys parhaimmillaankin.

Arvolliset

Jakeessa 35 Jeesus muistuttaa meitä siitä, että eivät suinkaan kakki kuolleet pääse automaattisesti taivaaseen. Sellaisen kuvanhan saa, kun osallistuu hautajaisiin. Vain "arvolliseksi nähdyt" pääsevät perille.

Keitä sitten ovat nuo arvolliset, jotka eivät koskaan enää voi kuolla, koska he ovat perineet Jumalan lapseuden ja ylösnousemuksen Jeesukselta. He ovat niitä, jotka Jumala on uskon kautta luenut vanhurskaiksi. He uskoivat

Jumalan antaman liiton lupauksen, testamentin. Liiton lupauksen varaan jättäytyminen merkitsi sitä, että heidän uskonsa luettiin heille vanhurskaudeksi, vaikka he itsessään olivat monella tapaa syntisiä ja vajavaisia ihmisiä. Vanhassa liitossa heitä olivat Aabraham, Iisak ja Jaakob ja kaikki heidän uskoaan seuranneet. Uudessa liitossa heitä ovat kaikki, jotka Jeesuksen verellä ja ylösnousemuksella sinetöidyn testamentin nojalla saavat syntinsä anteeksi ja heidät luetaan vanhurskaiksi.

Sopimusasiakirja

Herrahan on solminut meidän kanssamme sopimuksen. Se on testamentti muotoinen liittoasiakirja. Testamentti toisin kuin tavanomaiset kahden osapuolen sopimusasiakirjat, ei tarvitse muuta kuin toisen osapuolen allekirjoituksen. Mutta tullakseen voimaan on sen laatijan kuolema voitava näyttää toteen. Se on sopimus jälkeen jäävien ja kuolevan välillä. Ja niin kuin kaikissa japanilaisissa asiakirjoissa on punainen leimasinetti, niin Jeesuksen laatima testamenttikin on Hänen pyhällä ja kalliilla verellään sinetöity. Mitä sitten se testamenttiasiakirja, jonka Jeesus on meille Uudessa Testamentissa kirjallisessa muodossa jättänyt, oikein sisältää. Siinä on kaksi puolta.

Testamentin sisältö

Ensiksikin Jeesus antaa siinä erittäin perusteellisen luettelon synnistä ja synneistä. Siinä ovat ylpeys, epäusko, kateus, viha, mustasukkaisuus, rahanhimo, ihmispelko, varkaus, ahneus, petos, haureus, aviorikos, epäjumalanpalvelus, puolue mieli, ryhmäitsekkyys, väkivaltaisuus, valehtelu, murha, välinpitämättömyys, itserakkaus, kerskailu, halveksunta, hyvän laiminlyönnit, pahanpuhe, syrjintä, kiittämättömyys, nurina, kapinamieli, teeskentely, ilveily, kunnianhimo, epätoivo, itsesääli, katkeruus, juoppous, turhamaisuus, tottelemattomuus, veropetokset jne. Lista on todella pitkä. Kaikki ne ovat syntejä ei vain ihmisiä vastaan, vaan ennen kaikkea Jumalaa vastaa. Sitten Jeesus sanoo, että Hän ottaa koko vastuun noista synneistä ja ne tehneiden ihmisten koko syntisyydestä ja menee heidän sijastaan kuolemaan ja Jumalan pyhän vihan alaisena Jumalan hyljättäväksi. Hän maksaa ne kuolemallaan. Hän ottaa niiden rangaistuksen kärsittäväkseen loppuun asti.

Testamentin toisessa osassa Hän taas jatkaa: "Minä annan koko omaisuuteni jälkeen jääville, joiden synnit vien ristille. He saavat kaiken, mitä minulla on, niin saavat jopa minut itseni. He saavat Jumalan lapseuteni, pyhyteni, vanhurskauteni, kirkkauteni, taivaan, rakkauteni, iloni, toivoni, Isäni, Pyhän Henkeni, iankaikkisen elämäni, Sanani, vallan julistaa synnit anteeksi, vallan parantaa ja ajaa ulos riivaajia, armolahjat, läsnäolon, kärsivällisyyteni, kiittolisuuteni, elämän, ylösnousemuksen, rukousten kuulemisen, tehtävän jne." Ja lista jatkuu vielä pitkään.

Voimassa oleva asiakirja

Tämä testamentti tuli voimaan Jeesuksen ristin kuolemalla ja on yhä voimassa. Tuon testamentin sisältö on nyt meille kouriintuntuvasti tarjottu armovälineiden Jumalan Sanan, Raamatun, kasteen ja ehtoollisen kautta.

Testamentti koskee uskovaa kristittyä, koska hän tunnustaa testamentissa mainitut synnit omikseen ja saa siksi myös täyden anteeksiantamuksen. Testamentissa on muuttumaton perusta hänen pelastuksensa varmuudelle. Niin kauan kuin testamentti on voimassa, hän on sopimussuhteessa Jeesuksen kautta Isään. Hän voi olla turvassa. Hän ei todellakaan joudu kadotustuomion alaiseksi. Kristuksessa Jeesuksessa olo on tuon testamentin nojalla voimassa olevaa Jumalan lapseutta.

Sielun kuolemattomuus

Maailmassa on monenlaisia harhoja. Yksi sellaisista opettaa, että kun ihminen kuolee ruumiillisesti, niin myös sielu kuolee. Jeesus osoittaa tekstissämme tällaisen ajattelun kestävämmä myyden. Ruumin kuolemassa ihmisen sielu ja henki palaavat Jumalan luo, ihminen jatkaa olemassaoloaan. Sielu on siis kuolematon.

Jumala näkee kuoleman aivan eri tavalla kuin ihmissilmä. Jumalalle ei ole olemassa yhtään kuollutta. Kaikki täältä ajasta lähteneet ovat edelleen olemassa. Ne, jotka lähtivät uskossa, ovat paratiisissa odottamassa ruumiin ylösnousemusta ja lopullista tilaa. Ne taas, jotka hylkäsivät Jumalan pelastavan armon, ovat tuonelassa odottamassa lopullista viimeistä tuomiota. Kun Jumala loi ihmisen, hän teki jokaisesta iankaikkisuusolennon, jonka olemassaolo ei voi koskaan lakata. Ratkaisevaa onkin se, millaisen iankaikkisuuden saamme tai joudumme viettämään. Se asia ratkaistaan täällä ajassa. Pahinta, mitä ihmiselle voi tapahtua, on se, että hän sielunsa hukutetaan ikuisen tuleen.

Aabrahamin, Iisakin ja Jaakobin Jumala

Ilmaus Aabrahamin, Iisakin ja Jaakobin Jumala on usein ihan oikein ymmärretty tarkoittamaan sitä, että Jumalamme toimii ajassa ja historiassa aivan todellisten ihmisten kanssa. Muta ilmaukseen sisältyy vielä paljon muutakin. Se

kertoo niin kuin edellä totesin, näiden kolmen uskosta ja heidän pääsystään Jumalan vanhurskaudesta osalliseksi.

Ilmaukseen sisältyy myös se tosiasia, että Jumala on antanut meidän syntyä tiettyihin sukuihin ja perheisiin, usko liittää meidät pitkään pelastettujen sukuun, uskonelämä tapahtuu jatkumossa, jossa ympärillämme ja meitä rohkaisemassa on suuri jo perille päässeiden pelastettujen suku. Pelastus tekee meistä Jumalan perheen jäseniä. Tämä jäsenyys pelastettujen sukuun on iankaikkista luonteeltaan.

Ilmaus on myös osoitus Jumalan armon suunnattomasta suuruudesta. Hän pyhä, kaikkivaltias, armollinen Jumala sallii kutsua itseään meidän nimellämme. Herra tulee niin lähelle meitä. Hänen antamansa vanhurskaus on niin täydellistä, ettei Hän häpeä kutsua meitä omiksi lapsikseen.

Ihmisen Poika palaa kunniasa

Luuk. 21:25-36

Toivo

Eräs taiteilija maalasi taulun. Öisestä myrskyvästä merestä nousi puolipallonmuotoinen kallio, joka kuvasi maailmaa. Kalliolla hiukan tyrskyjen yläpuolella istui ryysyissä nainen, jonka silmät olivat sidotut ja jonka käsissä olivat kahleet. Hänelle oli kädessään kannel, jonka kaikki kielet olivat yhtä lukuun ottamatta poikki. Pimeällä öisellä taivaalla tuikki pienen pieni tähti, jota tuskin erotti kuvasta. Taiteilija oli antanut taululle nimeksi TOIVO. Kun häneltä sitten kysyttiin, missä se toivo näin synkässä taulussa oikein oli, hän selitti tauluaan seuraavaan tapaan. Vaikka Jumalan lapsi ja Jumalan seurakunta olisivatkin tässä myrskyvässä maailmassa ja viimeisen ajan ahdistuksissa niin kuin tuo nainen: täysin yksin pimeässä, puutteessa, silmät peitettynä ja kahleissa ja elämästä kaikki langat poikki, niin kuitenkin, jos hänellä on sydämensä soittimessa yksi kieli tallella, uskon kieli, niin hän voi, vaikka hänen silmänsä olisivat peitetyt uskon silmillä katsella sitä tähteä, joka on Jeesus Kristus. Ja siksi hän voi sydämessään laulaa toivon ylistysvirttä Pelastajalleen ja Vapahtajalleen, joka tulee pian takaisin. Herran omalla on suurimmassakin ahdistuksessa toivo. Mutta ilman Vapahtajaa suurimmassakin yltäkylläisyydessä on vain epätoivoa.

Missä on kristityn toivo?

Mikä sitten on kristityn toivon sisältö? Mitä tulevaisuus oikein tuo tullessaan?

Kun tämän maailman ihminen ajattelee elämäänsä, hänelle se alku on syntymässä ja loppu kuolemassa. Mutta kun uskova kristitty ajattelee omaa elämäänsä, hänelle sen alku on uudestisyntymisen päivässä, siinä hetkessä, kun hän sai Pyhän Hengen ja iankaikkisen elämän. Se tapahtui, kun hän uskoi evankeliumin sanan Jeesuksen ristin uhrista hänen puolestaan ja sai syntien anteeksiantamuksessa elämän yhteyden Jumalaan. Mutta sen päätös ei suinkaan ole kuolemassa, sillä Jeesus kukisti kuoleman vallan ylösnousemuksellaan. Sen sijaan uskova kristitty tähyää päätöksensä ajalliselle elämälleen Jeesuksen toista tulemistä, josta alkaa sitten uudessa ylösnousemusruumiissa taivaallinen elämä, Jumalan Karitsan ja Isän valtaistuimen luona valtavassa ylistyskuorossa.

Uskovan kristityn toivo ei siis ole epämääräistä toiveajattelua siitä, että jotenkin lopulta asiat kääntyvät hyvälle tolalle, vaan sillä on hyvin selkeä kohde, Jeesuksen paluu tänne maan päälle suuressa kirkkaudessaan.

Ennustelu ja profetia

Kun uususkonnollisuuden nousun myötä maassammekin kaikenlainen ennustelu on nostanut voimakkaasti päätään muodostuen suoranaiseksi elinkeinoiksi lehti-ilmoituksia myöten, meidän on syytä todeta, että kristillinen profetia ja ennustelu ovat täsmälleen päinvastaisia luonteeltaan. Ennustelu lähtee liikkeelle siitä, että ihminen tavalla tai toisella saa tietoa tulevista tapahtumista omassa elämässään ja ympäristössään, voidakseen varautua niihin tavalla, joka on hänelle itselleen edullinen. Tulevaisuuden tietäminen muodostuu siis keinoksi hallita omaa elämää ja ympäristöä. Kun talouselämän puolella puhutaan komeasti tulevaisuuden visioista, niin siinäkin on pohjimmiltaan kysymys samasta asiasta. Jos olemme kyllin viisaita voimme hallita oman tulevaisuutemme.

Sielunvihollinen on myös erittäin kiinnostunut tästä meidän syntisestä vallanhalustamme ja on halki vuosisatojen marssittanut kaikenlaisia tietäjähenkkiä ja shamaaneja antamaan ihmisille vastauksia heidän kysymyksistään tulevaisuudesta, vastauksia, jotka ovat saattaneet olla itsessään jopa oikeita. Sielunvihollisen viimeisenä tavoitteena on saada ihmiset uskomaan miellyttäviä valheita tai hallita heitä ihmisiä pelolla ja kauhulla.

Kristillinen profetia

Jeesuksen antaman profetian tarkoitus ei suinkaan ole siinä, että uskovat voisivat niiden avulla hallita omaa tai jopa ympäristönsä tulevaisuutta. Kristillisen profetian tehtävä on kertoa meille, että Jeesus Kristus hallitsee ja että Hän toteuttaa tahtonsa lopullisesti maan päällä. Kristillinen profetia vie siksi meidät taivuttamaan sydämemme ja elämämme Herran tahdon alle vaeltaaksemme valvovina. Kristillinen profetia vie Herran omat uskolliseen palvelukseen Jumalan sanan levittämiseen ja rakkauden palveluun, jotta Jumalan valtakunta leviäisi ja yhä uudet ihmiset pelastuisivat.

Kristillisen profetian tehtävä on osoittaa, että Jumala hallitsee silloinkin, kun Hän toteuttaa tuomioitaan Hänen armonsä hylänneiden kansojen elämässä. Kaikkien kauhu-uutisten keskellä Herran oma voi nostaa rohkeana päänsä: "Jeesus hallitsee, Hän tulee pian takaisin ja saattaa oikeuden ja vanhurskauden lopulliseen voittoon." Herra Jeesus hallitsee jo nyt, mutta Hänen hallintansa tapahtuu vielä totuuden ja armon sanalla ihmissydämissä. Hänen hallintaansa voidaan vielä vastustaa, mutta Hän tulee takaisin eikä silloin enää kukaan voi Häntä vastaan nousta. Siksi kristityn valvomisen tuntomerkki on päivittäinen rukous:

"Isä tapahtukoon Sinun tahtosi minunkin elämässäni tänään. Hallitse Jeesus minua sanallasi!"

Jeesus tuli

Jeesus tuli ensimmäisen kerran jouluna ilmoittaakseen meille, millainen Isä on, ja antaakseen meille yhteyden Isän kanssa. Jeesus tuli sovittaakseen meidän syntimme ja johdattaakseen meitä totuuden tietä taivaan kirkkauteen asti.

Jeesus tulee tänään

Jeesus tulee tänään Pyhässä Hengessä luoksemme antaakseen meille henkilökohtaisesti Jumalan tuntemisen, yhteyden Isään, pelastuksen syntiemme anteeksiantamuksessa ja johdattaaksemme meitä henkilökohtaisessa vaelluksessamme taivasta kohti.

Jeesus tulee toisen kerran

Ja kun Jeesus tulee toisen kerran suuressa kirkkaudessa ja koko ihmiskunnan nähden, Hän tulee saattamaan täydelliseen päätökseen sen, mikä jo on ensimmäisellä tulemisella meille hankittu. Seurakuntana pääsemme täydelliseen Isän tuntemiseen ja näkemiseen, täydelliseen yhteyteen Isän kanssa, täydelliseen vapauteen synnistä, ikuisen tapetun Karitsan ylistykseen ja täydellisen totuuden johdattamiseen uudessa taivaallisessa valtakunnassa. Jeesuksen toinen tuleminen on lähellä ja se on jokaiselle Herraan turvaavalle ihmeellisen odotuksen ja toivon kohde.

Tuomioksi Sanan hyljänneille

Toisaalta on todettava, että Jeesuksen tuleminen ensimmäisen kerran jouluna tuli tuomioksi niille, jotka hylkäsivät Herran Sanan, sillä he jäivät pimeyteen ja sokeuteensa, vaikka armon valo oli heidän keskellään. Jeesus sanoi: "Tuomioksi minä olen tullut maailmaan". Samalla tavalla tänään Herran Pyhässä Hengessä Sanan kautta tapahtuva tuleminen meidän tykömme koituu meille tuomioksi, ellemmme taivu parannukseen ja Sanan alle. Herran armon hylkäävällä ei ole mitään toivoa. Siksi Jeesuksen toinen tuleminen on etsikkoaikansa hyljänneille pelon ja kauhun aihe, eikä viimeisten aikojen ahdistuksissa sellaisilla ihmisillä ole mitään toivoa. Toivo voi olla vain niillä, jotka syntyinsä tunnustaen ja hyljäten uskossa turvaavat Jeesuksen uhriveren armoon ja ottavat Herran vastaan, kun Hän tulee heidän luokseen.

Herraan turvaava kestää

Se yksilö, joka perustaa toivonsa menneisyydessä tapahtuneeseen Jeesuksen Golgatan uhrin armoon ja ylösnousemuksen voittoon, pysyy vahvalla pohjalla kuolemaa ja Jeesuksen tuloa edeltävissä ahdistuksissa ja kestää loppuun asti.

Seurakunta tietää, että Jumala on kaikkivaltias ja viisas salliessaan ahdistuksen. Se tietää myös, että Jumala vie omaa suunnitelmaansa lävitse silloinkin, kun se tapahtuu rajujen luonnonmullistusten, nälänhädän sotien ja kristittyjen vainojen muodossa. Jumala toteuttaa niidenkin keskellä tuomioitaan ihmiskunnan todelliseksi parhaaksi, sikäli kuin ihmiset taipuvat parannukseen. Seurakunta tuntee myös Herransa armon ja rakkauden ja tietää, miten ihanaa on lopulta saada olla Herran kanssa kasvoista kasvoihin.

Herran omat kestävät ihmiskuntaa kohtaavissa ahdistuksissa, koska he odottavat takaisin palaavaa Jeesusta, sitä Jeesusta, joka on jo kerran tänne tullut. Seurakunta ei ahdistusten keskellä ehkä tiedä, mitä tuskallista sille seuraavaksi tapahtuu, mutta se tietää, KUKA on pian tulossa noutamaan sen luokseen. Herran omien vapautus on

lähellä, siksi ahdistuksenkin aikana seurakunnan on mahdollista suorittaa tehtävänsä viedä evankeliumi todistukseksi kaikille kansoille.

Jeesuksen tulon merkit

Jeesuksen toista tulemistä edeltää monia selkeitä merkkejä niin, että Herran omat ja Hänen ääntään seuraavat saattavat nähdä, että Jeesuksen paluu on kovaa vauhtia lähestymässä. Mutta muille Jeesuksen tulo tulee yhtä suurena yllätyksenä. Herran sanalle vieraat ihmiset eivät nimittäin kykene näkemään sotia, maanjäristyksiä, nälänhätää, maanjäristyksiä, harhaoppien leviämistä ja muita Jeesuksen tuloaan edeltäväksi merkeiksi nimittämiä asioita millään tavalla poikkeukselliseksi. Kun ihmiset menevät naimisiin, tekevät työtään, syövät ja juovat, niin eihän maailman myllerryksessä nyt ole mitään erikoista. Kaikki jatkuu entiseen tapaan.

Uskovilla kristityilläkin on vaaransa mennä tähän maailman ajattelutapaan mukaan. Vaikka he periaatteessa tietävätkin, että Jeesus tulee takaisin, he ajattelevat, että se tapahtuu joskus epämääräisessä tulevaisuudessa. Siksi Herra antaa myös omilleen selkeän kehotuksen: "Valvokaa ja olkaa valmiit!" Meidän on syytä muistaa, että Jeesuksen tuloa edeltävien merkkien ei tarvitsekaan olla poikkeuksellisia. Kaikki asiat nykyisessä Jumalan armotalouskaudessa, ajassa, jossa voidaan vielä kuulla evankeliumia ja uskomalla siihen pelastua, viittaavat edessä olevaan Jeesuksen tuloon.

Tänään Jeesus muistuttaa meitä myös siitä, että Hänen paluutaan edeltävä lopun aika mullistuksineen ja merkkeineen kestää suhteellisen lyhyen ajan, yhden sukupolven ajan. Kun katsomme oman aikamme rajua luopumusta Herran sanasta, emme voi muuta kuin ihmetellä, miten nopeasti muutos on tapahtunut. Herran tulo saattaa olla paljon lähempänä kuin luulemme. Siksi Herran omien tulee tarkkailla, mitä aikaa elämme. Herran paluun tarkkaa ajankohtaa ei meille ole ilmoitettu eikä ilmoiteta, mutta tämän aikakauden tuntomerkkejä meidän tulee verrata Raamatun ilmoitukseen.

Valvovan elämän suunta

Valvomisessa on kysymys siitä, mihin Sinun elämäsi kokonaisuudessaan suuntautuu. Onko selkeänä tavoitteenasi päästä Herran, Ihmisen Pojan kirkkauteen. Autoa ajaessasikin, tietokonetta näppäillessäsikin, kotitöissäsikin tai rakennuspuuhissasikin mielesi voi olla suunnattuna taivaalliseen Ylkääsi Jeesukseen tai sitten ajallisiin aarteisiin, pankkitilisi viimeiseen saldoon jne. Herran sanan mukaan meidän tulee tarkistaa yhtä usein suhteemme Häneen kuin avaamme avaimella oman kotiovemme tai suljemme automme oven lukon. Yhtä vähän kuin varkaiden torjuntaan riittää se, että ovet ovat lukossa joka toinen päivä, yhtä vähän Jumalan lapselle riittää se, että hän käy henkilökohtaiseen tilintekoon, parannukseen ja Herran armon omistamiseen vain silloin tällöin.

Herran sana kutsuu meidät päivittäiseen parannukseen. Älköönkä päivittäisestä parannuksesta tulko meille fraasi, jolla torjumme koko parannuksen teon. Parannus on sitä, että tänään hylkää inhoten omat syntisi, käännyt Herran puoleen, saat Golgatan pyhässä veressä syntisi anteeksi, saat puhtaan sydämen, saat ilon Herran rakkaudesta ja uuden toivon Hänen paluustaan. Herra tulee pian, on ihanaa saada palvella evankeliumin eteenpäinviemisessä tänään. Siinä on valmiutemme ja valvomisen salaisuus. Valvovalle kristitylle Jeesus on rakas, Hän on ihmeellinen Vapahtaja ja pyhä Herra. Herran luona on ilo ja elämä. Valvovan Herran oman ilo on saada yllättyä iloisesti, kun Herra tuleekin pikemmin kuin hän osasikaan aavistaa.

Jumalan sanan varassa

Jeesuksen tullessa "taivas ja maa katoavat, mutta Jeesuksen sanat eivät katoa." Valvova ja rukoileva Herran oma voi selvittää perille taivaalliseen kirkkauteen asti nimenomaan Raamatussa meille ilmoitetun Herran sanan varassa. Evankeliumissa on voima pelastaa ihmiset perille asti. Herran lupausten varassa voi elää ja kuolla, sillä Golgatan veren evankeliumissa julistettu syntien anteeksiantamus täällä ajassa on voimassa taivaassa ja sen voimassa voimme pysyä pystyssä.

Emmauksen tien kulkijat

Luuk. 24:13-36

Velkamme maksettiin ristillä

Kuoleman ongelma ratkaisemiseksi ei siksi riittänyt pelkästään se, että Jeesus nousi ruumiillisesti haudata. Lisäksi kuoleman syy eli meidän syntiemme rangaistus tuli poistaa. Sen Jeesus teki Golgatan ristillä kantamalla omassa

ruumiissaan ja sielussaan kaiken meidän syntiemme rangaistustuomion viimeiseen pisaraan asti. Ristillä Isä Jumala hylkäsi oman poikansa helvetin tuskiin, jotta meidän ei tarvitsisi kokea mitään omien syntiemme iankaikkisesta rangaistuksesta. Jeesus maksoi koko syntivelkamme.

Näin Jeesuksen ristinkuolema poisti meidän syntiemme tuomion ja Hänen ruumiillinen ylösnousemuksensa vapauttaa meidät kuoleman vallasta. Siksi on mielenkiintoista havaita, että Uusi Testamentti korostamalla korostaa, että meidän rangaistuskuolemamme on jo kuoltu, se on takanapäin. Siksi uskovien kristityn ajallisesta kuolemasta käytetään varsin johdonmukaisesti nimitystä "nukkuminen". Maatuneen ja tuhaksi muuttuneen ruumiimme herättämiseen uuteen ylösnousemuselämään riittää Jeesuksen, kuoleman voittajan yksi sana, kun Hän saapuu toisen kerran takaisin.

Mistä apu epäilijöille?

Jos ylösnousemus on todella tapahtunut, se on vastaus ihmisen pelkoon ja syyllisyyteen. Jos se on totta, niin Jeesuksen kärsimys ristillä meidän puolestamme on käsittämättömän suurta rakkautta meitä kohtaan. Mutta miten asiasta voi vakuuttua? Miten voi saada uskon, joka jaksaa tarttua tuohon tosiasiaan myös oman kuoleman ja ahdistuksen edessä?

Jos Jeesus on ylösnoussut, niin Hän elää yhä tänään. Näin ollen meidänkin on mahdollista kohdata Hänet. Tekstimme Keopas ja toinen opetuslapsi olivat kuulleet kyllä naisilta uutisen siitä, että kolme päivää aiemmin heidän silmiensä edessä ristiinnaulittu ja haudattu Jeesus oli ylösnoussut ja Pietarilta ja Johannekselta, että Jeesuksen ruumista ei ollut enää haudassa. He olivat täydellisen hämmennyksen vallassa. Mutta heistä asia tuntui täysin uskomattomalta.

Pelosta, että juutalaiset johtomiehet ottaisivat kiinni myös Jeesuksen opetuslapset nämä kaksi olivat pakenemassa Jerusalemita. Matkallaan Emmauksen kylään he keskustelevat Jerusalemin tapahtumista.

Silloin itse Ylösnoussut Jeesus lähestyy heitä ja alkaa kysellä heidän keskustelunsa aihetta. He eivät tunnista Jeesusta, koska he eivät uskoneet Jeesusta ylösnousseksi ja koska heidän murheensa oli sumentanut heidän näkökykynsä. Murheen ja hämmennyksen vallassa oleva ihminen suuntautuu usein kokonaisvaltaisesti vain omiin tuntemuksiinsa.

Kleopas kertoo koko sydämensä ahdistuksen Jeesukselle:

Jeesus oli profeetta, voimallinen teossa ja sanassa.

Ylipapit ristiinnaulitsivat Hänet.

Me toivomme, että Hän olisi vapauttanut Israelin.

Uskoa oli ja myös rakkautta, mutta toivo oli mennyt.

Hämmennys uskomattomien ylösnousemusuutisten keskellä - uutinen ei ollut vakuuttanut heitä.

Jeesus ei silloin jättänyt epätoivon valtaan jääneitä opetuslapsiaan eikä tänäänkään tee niin. Hän Jeesus kiihuhti ensin Pietarin luo, joka tarvitsi Häntä kipeimmin, kieltäjä sai kuulla anteeksiantamuksen sanan, ja sitten näiden kahden.

Miten Jeesus sitten käsitteli heidän epäuskoaan? Osoittiko Hän, että Hän itse oli siinä paikalla? Ei, sillä he olivat jo kuulleet todisteet ylösnousemuksesta eivätkä olleet kuitenkaan niitä uskoneet. Jeesuksen oli siksi käsiteltävä ennen kaikkea heidän sydämensä sokeus:

Jeesus osoitti, että heidän epäuskonsa syy oli heidän kyvyttömyydessään ymmärtää Raamatun sanaa.

Jeesus kävi heidän kanssaan läpi koko Vanhan testamentin ja osoitti, miten sen lupaukset olivat toteutuneet juuri siinä, että Jeesus oli kuolemallaan ja kärsimyksellään kantanut ihmisten rangaistuksen ja tuomion. Edelleen Hän osoitti, että Vanhan testamentin lupauksen mukaan Hänen oli määrä nousta kuolleista, tehdä sekä synnin ajalliset että iankaikkiset seuraukset tyhjäksi. Jeesus kukisti sekä kuoleman, synnin että perkeleen vallan.

Kun Jeesus puhui ja hoiti heidän sydämiään, heidän sydämensä syttyi palamaan. Tänäänkin Jeesus haluaa hoitaa Sanallaan meidän sydämiämme: Jos haluat koetella oletko uskossa vai et, keino on yksinkertainen. Anna Raamatun puhua sydämellesi. Jos Sinun sydämesi alkaa "resonoida", sykkiä ikään kuin samaan tahtiin totuuden sanan kanssa,

sinussa asuu Pyhä Henki.

Jeesus ei anna Sinulle vastauksia vastoin tahtoasi. Hän on jatkavinaan matkaa eteenpäin. Kun kuulet Herran Sanan lämmittävän sydäntäsi, joudut valinnan paikalle. Voit joko antaa Jeesuksen kulkea omia teitään tai pyytää ja vaatia Häntä jäämään seuraasi. Hän haluaa jäädä, mutta ei tee sitä vastoin Sinun tahtoasi.

Jeesus antoi ja siunasi leivän. Silloin heidän sydämensä silmät avautuivat. He tajusivat saaneensa kulkea ylösnousseen seurassa. Kun Jeesus katosi, se ei tarkoittanut, että Jeesus olisi poistunut heidän luotaan, vaan sitä, että nyt Jeesus oli heidän kanssaan näkymättömässä hahmossa.

Iloissaan ja riemuissaan he palasivat Jerusalemiin, tuohon vaaralliseen ja vihamieliseen kaupunkiin. Mutta heillä oli nyt ilouutinen kerrottavanaan. Ylösnousseen Jeesuksen kanssa voi kulkea vaikka kuoleman kitaan.

Tämän jälkeen Jeesus ilmestyi koko opetuslapsijoukkoille. Hän osoitti heille, että on kysymys ruumiillisesta ylösnousemuksesta ja antoi heille lisää Raamattuopetusta. Lue Raamattua aina etsien siitä KUKA ja MILLAINEN Jeesus on!

Jeesuksen kärsimisen ja ylösnousemuksen suunnaton siunaus on se, että kun teet parannuksen, tunnustat syntisi ja tuomitset ne, saat kaikki anteeksi, saat iankaikkisen perinnön Jumalan luona ja saat Pyhän Hengen lahjan. Sinä saat uuden elämän.

Johtopäätökset

Jos haluat tänään vakuuttua siitä, että Jeesus on noussut kuolleista, käy Hänen Sanansa alle. Ennemmin tai myöhemmin tulet näkemään, että et luekaan Raamattua, vaan että Ylösnoussut Herra itse puhuu ja puhuttelee Sinua Sanan kautta. Kun Sana osoittaa Sinut syylliseksi, tunnusta syntisi ja katso, mitä Jeesus teki Sinun hyväksesi Golgatan ristillä. Saat syntisi anteeksi ja saat Pyhän Hengen lahjan, niin että voit toimia Jeesuksen todistajana. Saat sydän palavan, Herrassa iloiten ha Häntä rakastaen lähteä vaikka vihamieliseenkin ympäristöön. Herra on totisesti ylösnoussut ja on täällä tänään keskellämme!